

Джулия Күнин

Как да се омъжиш
за маркиз

Хайде да се омъжим за маркиз

ДЖУЛИЯ КУИН

КАК ДА СЕ ОМЪЖИШ ЗА

МАРКИЗ

Превод: Illusion

chitanka.info

Елизабет Хочкис трябва да се омъжи за богат мъж и то бързо. Тя е най-възрастната от четири добре възпитани сирачета и вече години наред успява да ги спаси от глад и мизерия, но сега няма голям избор. Единственият ѝ вариант за брак е с господаря на съседното имение, от чийто развратен поглед, кожата на Елизабет настръхва. Затова, когато открива книгата „Как да се омъжиш за маркиз“ в библиотеката на господарката си, тя импулсивно я пъха в чантата си и я занася вкъщи. Окуражена от подкрепата на сестра си, Елизабет неохотно се съгласява да изучи правилата от книгата достатъчно добре, че да си хване подходящ съпруг. Но на първо време, трябва да открие мъж, с когото да упражнява наученото. Точно в този момент се появява Джеймс Сидуел, маркизът на Ривърдейл. Представяйки се за управител на имението по поръчка на любимата си леля Данбъри, той пристига същия ден, когато Елизабет открива книгата. Не е ли съвпадение, че лелята на Джеймс има нужда от помощта му, за да разкрие изнудване в същия момент, в който Елизабет си търси опитна мишка, с която да се упражнява? Може би, но нито Елизабет, нито Джеймс имат причина да подозират, че някой ги манипулира.

Джеймс започва да търси изнудвача и Елизабет е първа в списъка му от заподозрени. Докато преднамерено прекарва по-дълго време с нея, за да разбере дали е виновна, той е безкрайно привлечен от красотата и доброто ѝ сърце, както и от твърде острия ѝ език. А когато разбира, че тя се упражнява в търсенето на съпруг, не успява да се въздържи и ѝ предлага помощта си. За кратко време те осъзнават, че изпитват чувства един към друг. Но хода на истинската любов никога не върви гладко и любимите срещат не едно предизвикателство по пътя си. Дали Елизабет ще успее да разреши проблемите на семейството си? Ами изнудвача? И как ще реагира тя, когато разбере, че Джеймс не е този, за когото се представя?

ГЛАВА 1

Съри, Англия

1815 г.

Четири плюс шест плюс осем плюс седем плюс едно плюс едно плюс едно, минус осем, пренасяме две...

Елизабет Хочкис сметна сумата за четвърти път, получи същият резултат като предишните три пъти и простена. Когато вдигна поглед три лица се взираха в нея — трите лица на по-малките й брат и сестри.

— Какво има Лизи? — попита деветгодишната Джейн.

Елизабет се усмихна вяло докато се чудеше как да задели пари за отоплението на малката им къща през предстоящата зима.

— Ние, ами... страхувам се, че нямаме много средства.

Сюзан, която бе на четиринаесет и най-близо до Елизабет по възраст, се намръщи.

— Абсолютно ли си сигурна? Все трябва да имаме нещо. Докато татко беше жив, винаги...

Елизабет я спря с настоятелен поглед.

Доста неща имаха докато баща им беше жив, но той не им бе оставил нищо, освен малко пари в банката. Никакви приходи. Никаква собственост. Нищо, освен спомени. А и те, поне тези, които Елизабет помнеше, не бяха точно стоплящи сърцето.

— Нещата сега са различни — каза твърдо като се надяваше да сложи край на разговора. — Не може да правим сравнения.

Джейн се ухили.

— Може да използваме парите, които Лукас крие в кутията си с войници.

Лукас, който бе единственото момче в семейството, подскочи.

— Защо си ровила в нещата ми? — Той се обърна към Елизабет с изражение, което можеше да се определи като обидено, ако всъщност не изглеждаше комично на осемгодишното му лице. — Човек не може ли да има някакви тайни в тази къща?

— Очевидно не — каза Елизабет разсеяно, докато се взираше в числата пред себе си.

Тя отбеляза няколко неща с молива сякаш се опитваше да открие нови методи в счетоводството.

— Сестри — въздъхна Лукас с досада. — Няма отърваване от тях.

Сюзан се загледа в листа пред Елизабет.

— Не можем ли да спестим пари от нещо? Или поне да отложим някое плащане?

— Няма начин. Слава богу, наемът е платен, иначе щяхме да останем на улицата.

— Наистина ли е толкова зле? — прошепна Сюзан.

Елизабет кимна.

— Имаме достатъчно, за да изкараме до края на месеца и малко след това и после още малко, след като си получа парите от лейди Данбъри, но после... — Думите ѝ загълхнаха и тя отмести поглед встрани, за да не видят Джейн и Лукас сълзите в очите ѝ.

Елизабет се грижеше за тези тримата, вече пет години откакто стана на осемнадесет. Тя бе отговорна за храната и подслона им и най-вече за тяхната сигурност.

Джейн сръга Лукас в ребрата и когато не ѝ отвърна, го удари в ключицата.

— Какво? — извика той. — Това болеше.

— „Какво“ е невъзпитано — автоматично го поправи Елизабет.

— Трябва да кажеш „моля“.

Малката уста на Лукас се отвори възмутено.

— Не беше възпитано от нейна страна да ме сръгва така. И със сигурност никога няма да се държа възпитано с нея.

Джейн завъртя очи и въздъхна.

— Не трябва да забравяш, че е само на осем.

Лукас я изгледа подигравателно.

— А ти си само на девет.

— Винаги ще съм по-голяма от тебе.

— Да, но скоро ще порасна и тогава ще съжаляваш.

Устните на Елизабет се извиха в горчиво-сладка усмивка, докато ги наблюдаваше. Беше слушала този спор стотици пъти, но също така

бе виждала как късно вечер, Джейн влиза на пръсти в стаята на Лукас, за да го целуна за лека нощ.

Може и да не приличаха на типичното семейство — бяха само те четириимата всичко на всичко, а и сираци от доста време — но семейство Хочкис беше специално. Елизабет успяваше да се справи вече пет години след като баща им умря и проклета да бъде, ако остави недостигът на средства да ги раздели.

Джейн скръсти ръце.

— Трябва да дадеш парите си на Лизи, Лукас. Не е правилно да ги криеш.

Той кимна неохотно и излезе от стаята навел русата си глава. Елизабет погледна към Сюзан и Джейн. И те бяха руси, със светлосините очи на майка им. Самата Елизабет изглеждаше точно като тях — бяха една малка руса армия без пари дори за храна.

Тя въздъхна отново и погледна сериозно сестрите си.

— Ще трябва да се омъжа. Нямаме друг изход.

— О, Лизи, не! — извика Джейн, скочи от стола си и буквально прескочи масата, за да се сгущи в ската ѝ. — Не и това! Само не това!

Елизабет объркано погледна Сюзан, сякаш я питаше безмълвно защо Джейн бе толкова разстроена, но сестра ѝ само поклати глава.

— Не е толкова лошо — каза Елизабет, докато я галеше по косата. — Ако се омъжа, сигурно ще си имам собствено бебе и тогава ти ще си му леля. Няма ли да е хубаво?

— Но единственият, който ти е предложил досега, е ескуайър Невинс, а той е ужасен! Направо отвратителен.

Елизабет се усмихна неубедително.

— Сигурна съм, че ще намерим някой друг, освен ескуайър Невинс. Някой не толкова... мmm... ужасен.

— Няма да живея с него — заяви Джейн с войнствено изражение. — Няма. Предпочитам да отида в сиропиталище. Или в някой от онези ужасни приюти.

Елизабет не я винеше. Ескуайър Невинс беше стар, дебел и злобен. И винаги се взираше в нея така, че я полазваха студени тръпки. В интерес на истината не ѝ харесваше и как гледа Сюзан. А и Джейн всъщност.

Не, не можеше да се омъжи за него.

Лукас се върна в кухнята с малка метална кутия и я подаде на Елизабет.

— Спестил съм един паунд и четиридесет — каза той. — Щях да ги използвам за... — Той преглътна. — Няма значение. Искам да ги вземеш. За семейството.

Елизабет безмълвно взе кутията и погледна вътре. Видя парите на Лукас — паунд и четиридесет, състоящи се почти изцяло от пенита.

— Лукас, скъпи — каза нежно тя. — Това са твоите спестявания. Отнело ти е години, за да ги събереш.

Долната му устна затрепери, но той някак си успя да се изпъчи дотолкова, че да заприлича на един от своите войници играчки.

— Сега аз съм мъжът в семейството. Трябва да се грижа за вас.

Елизабет кимна тържествено и премести парите му в кутията с общите пари.

— Много добре. Ще ги използваме за храна. Може би ще дойдеш да пазаруваш с мен другата седмица и ще избереш нещо по твой вкус.

— Скоро моята градина ще започне да дава зеленчуци — каза Сюзан услужливо. — Достатъчно, за да ни храни, и може би ще остане малко, за да продаваме.

Джейн се размърда в скута на Елизабет.

— Моля те, кажи ми, че не си засадила още ряпа. Мразя ряпа.

— Всички я мразим — отвърна Сюзан. — Но се отглежда най-лесно.

— Но не се яде толкова лесно — изръмжа Лукас.

Елизабет издиша и затвори очи. Как стигнаха дотук? Семейството им беше старо, благородно — малкият Лукас даже беше баронет! И въпреки това я бяха докарали до отглеждането на ряпа, която всички ненавиждаха.

Щеше да се провали. Беше си въобразяvalа, че ще успее да отгледа братчето и сестрите си. Най-ужасният период в живота ѝ бе, когато баща им умря и единственото, което ѝ даваше сили да продължава напред бе мисълта, че трябва да ги защити, за да може да ги вижда щастливи и сигурни. Заедно.

Тя бе отхвърлила предложението на всички лели, чиковци и братовчеди да вземат някое от децата, най-вече малкия Лукас, защото те се надяваха, че един ден той ще се ожени за момиче с голяма зестра.

Но Елизабет им бе отказала, дори и когато съседи и приятели я бяха притискали да го направи.

Беше им казала, че иска да запази семейството. Какво имаше за обясняване?

Но сега щеше да се провали. Нямаше пари за уроци по музика или частни учители, или всякакви неща, които като малка бе приемала за даденост. Само Бог знаеше как щеше да изпрати Лукас в Итън.

А той трябваше да отиде. Всеки Хочкис от мъжки пол, бе посещавал Итън през последните четиристотин години. Не всеки бе успял да го завърши, но всеки бе учен там.

Трябваше да се омъжи. И съпругът ѝ непременно трябваше да разполага с много пари. Изглеждаше просто.

— След Авраам дойде Исак, след Исак Яков и след Яков Юда... — Елизабет тихо прочисти гърлото си и погледна нагоре с надежда. Дали лейди Данбъри вече бе заспала. Тя се наведе напред и внимателно се взря в лицето на възрастната дама. Беше трудно да се каже. — ... и след Юда дойде Фарест и Зара от Тамар, и след Фарест Езром... — Очите на старата дама определено бяха затворени от доста време, но все пак човек трябваше да бъде внимателен. — ... и след Езром дойде Арам, и... — Това похъркване ли беше? Гласът на Елизабет се сниши до шепот: — ... и след Арам Аминадап, и след Аминадап Наасон и...

Елизабет затвори библията и тръгна на пръсти към вратата на стаята. Обикновено нямаше нищо против да чете на лейди Данбъри; това въщност беше по-приятната част от заниманията ѝ като компаньонка на графинята. Но днес наистина се налагаше да се прибере по-рано вкъщи. Почувства се ужасно, когато тръгваше, тъй като Джейн все още бе силно разстроена от възможността ескуайър Невинс да влезе в малкото им семейство. Елизабет я бе уверила, че дори и той да останеше последният мъж на земята пак не би се омъжил за него, но Джейн не беше много убедена, че някой друг ще я поисква и...

Тряс!

Сърцето на Елизабет се качи в гърлото. Никой, освен лейди Данбъри, не можеше да предизвика по-силен шум тропайки с бастуна

си по пода.

— Не съм заспала — прогърмя гласът ѝ.
Елизабет се обрна и се усмихна едва-едва.

— Толкова съжалявам.
Лейди Данбъри се изхили.

— Изобщо не съжаляваш. Връщай се тук.

Елизабет потисна една прозявка и се върна на стола си с висока облегалка. Харесваше лейди Данбъри. Наистина. Всъщност си мечтаеше за деня, когато щеше да използва възрастта си като извинение, за да говори свободно също като нея. Въпросът бе, че наистина трябваше да се приbere вкъщи и...

— Хитруша си ти — каза лейди Данбъри.
— Моля?

— Всички тези родословия. Нарочно си ги избрала, за да ме приспиши.

Елизабет се изчерви виновно и опита да се измъкне с въпрос:

— Не знам какво имате предвид?
— Ти прескачаше, трябваше да сме още на Мойсей и големия потоп, а не в частта с родословията.
— Не мисля, че големият потоп беше при Мойсей, лейди Данбъри.

— Глупости. Разбира се, че беше.

Елизабет реши, че Ной би разбрал желанието ѝ да пропусне дискусията с библейски препратки с лейди Данбъри и да ѝ затвори устата.

— Във всеки случай няма значение кой се е удавил в наводнението. Важното е, че прескочи нарочно, за да ме приспиши.

— Аз... ъъ...

— О, признай си го момиче. — Устните на графинята се извиха в разбираща усмивка. — Всъщност ти се възхищавам за това. Бих направила същото на твоите години.

Елизабет извъртя очи. И това ако не беше нелепа ситуация — както и да постъпеше, все щеше да изглежда виновна. Затова просто въздъхна, взе библията и каза:

— Коя част искате да ви прочета?

— Никоя. Много е скучна. Нямаме ли нещо по-вълнуващо в библиотеката?

— Сигурно има. Ще проверя, ако желаете.

— Да, направи го. Но преди това ще ми подадеш ли бележника.

Да, онзи на масата.

Елизабет се изправи, отиде до масата и взе коженият бележник.

— Заповядайте — каза тя, като ѝ го подаде.

Графинята отвори бележника с военна прецизност и погледна пак към Елизабет.

— Благодаря ти, скъпо момиче. Днес пристига новият управител на имението и искам да запомня всички тези числа, за да не ме ограби и да ми отмъкне парите следващият месец.

— Лейди Данбъри — каза искрено Елизабет, — дори и дяволът не може да ви отмъкне парите.

Лейди Д. потропа с бастуна си по пода в знак на одобрение и се засмя.

— Добре казано, момиче. Хубаво е да срещнеш млад човек с мозък в главата си. Моите собствени деца... Ex, няма да навлизам в тази тема само ще спомена, че синът ми веднъж си заклеши главата между решетките на оградата на замъка Уиндзор.

Елизабет прикри устата си с ръка в опит да потисне смеха си.

— О, давай. Посмей се — въздъхна лейди Данбъри. — Разбрах, че единственият начин да преодолееш родителския гняв, е да гледаш на нещата откъм забавната им страна.

— Е — каза Елизабет внимателно, — това изглежда мъдро.

— От теб ще излезе добър дипломат, Лизи Хочкис. Къде е бебето ми?

Елизабет дори не мигна. Лейди Данбъри беше легендарна с честата смяна на темата.

— Котката ви — натърти тя — спи на табуретката вече от час. — Тя посочи през стаята.

Малкълм повдигна рошавата си глава, опита се да фокусира скосените си сини очи, реши, че не си заслужава усилието и пак легна.

— Малкълм — изгуха лейди Данбъри, — ела при мама. — Малкълм я игнорира. — Имам изненада за теб. — Котката измияка и щом разпозна лейди Д., неговият основен източник на храна, скочи долу.

— Лейди Данбъри — каза Елизабет с укор, — знаете, че тази котка е твърде дебела.

— Глупости.

Елизабет поклати глава. Котката тежеше колкото скала, макар и голяма част от нея да беше козина. Всяка вечер тя прекарваше значителна част от времето си в почистване на дрехите си. Това беше наистина забележително, тъй като взискателния звяр не ѝ бе позволил да го подържи нито веднъж за тези пет години.

— Добро коте — каза лейди Д. протягайки ръце.

— Тъпа котка — промърмори Елизабет, когато светлокремавият котарак спря, погледна я и продължи по пътя си.

— Толкова си сладък — лейди Д. го погали по косматото коремче. — Толкова сладък.

Котката се протегна в скута ѝ, легна по гръб и протегна лапички нагоре.

— Това не е котка — каза Елизабет — а жалка имитация на килим.

Лейди Д. повдигна едната си вежда.

— Нямаш това предвид, Лизи Хочкис.

— Напротив.

— Глупости. Ти обичаш Малкълм.

— Колкото обичам Атила.

— Е, Малкълм те обича.

Котката вдигна глава и Елизабет можеше да се закълне, че ѝ се изплези.

— Тази котка е злобна. Отивам в библиотеката.

— Добра идея. Донеси ми нова книга.

Елизабет тръгна към вратата.

— И не избирай нищо с родословия!

Елизабет се засмя нарочно и тръгна по коридора към библиотеката. Тропотът от обувките ѝ загълхна щом стъпи на килима и тя въздъхна.

Мили боже! Тук имаше много книги. От къде да започне. Тя избра няколко романа, после измъкна колекция от комедии на Шекспир, едно тънко томче с романтична поезия се присъедини към купчината и тогава, точно преди да поеме обратно, още една книга прикова погледа ѝ. Беше много тънка и подвързана в най-ярко червената кожа, която Елизабет бе виждала. Но най-стрannото около тази книга бе, че бе сложена по особен начин напречно върху книгите

в една библиотека, която се славеше с безупречен ред. Дори прахът не смееше да го нарушава и никога никоя книга не бе поставяна безразборно.

Елизабет остави купчината книги и взе малката червена книжка. Тя беше сложена на обратно и се наложи да я обърне.

„КАК ДА СЕ ОМЪЖИШ ЗА МАРКИЗ“

Изпусна книгата, като едва ли не очакваше да я удари светкавица насред библиотеката. Това сигурно бе някаква шега. Едва този следобед беше решила да се омъжи и ето.

— Сюзан? — извика тя. — Лукас? Джейн?

Елизабет поклати глава. Държеше се глупаво. Братчето и сестрите ѝ, колкото и палави да бяха, никога нямаше да се промъкнат в библиотеката на лейди Данбъри, нито пък биха сложили фалшиви книги, а и...

Всъщност, помисли си тя, като обръщащаше тънкото червено томче в ръката си, книгата никак не изглеждаше фалшива. Подвързията беше здрава, а кожата на корицата от високо качество. Тя се огледа наоколо, за да се увери, че никой не я наблюдава, макар и да не знаеше защо трябва да се срамува толкова, и внимателно разгърна първата страница.

Авторката беше мисис Сийтън и книгата бе издадена през 1792, годината на раждане на Елизабет. Странно съвпадение, реши тя, но не бе суеверна и определено не се нуждаеше от някаква малка книжка, която да я учи как да си живее живота. От друга страна какво ли пък толкова разбираше мисис Сийтън, в крайна сметка ако бе успяла да се омъжи за маркиз, нямаше ли да е лейди Сийтън.

Елизабет затвори решително книгата и я върна на мястото ѝ, като се увери, че я е поставила както си беше. Не искаше някой да си помисли, че се е заглеждала по глупавото нещо. Взе из branите книги и се върна при лейди Данбъри, която седеше на стола, галеше котката си и се взираше през прозореца сякаш очакваше някого.

— Намерих някои книги — каза Елизабет. — Не мисля, че ще откриете много родословия в тях, макар че може би в Шекспир...

— Надявам се, че не си взела трагедии.

— Не. Реших, че в сегашното ви настроение комедиите са по-подходящи.

— Добро момиче. Нещо друго?

Елизабет премигна и погледна към купчината книги в ръцете си.

— Няколко новели и малко поезия.

— Изгори поезията.

— Моля?

— Е, не я гори. Книгите определено са по-ценни от дървата. Но със сигурност не искам да я слушам. Последният ми съпруг трябва да я е купил. Беше такъв мечтател.

— Разбирам — каза Елизабет, най-вече защото си помисли, че трябва да каже нещо.

Изведнъж графинята прочисти гърлото си и махна с ръка във въздуха.

— Защо не се прибереш по-рано днес.

Елизабет зяпна. Лейди Данбъри никога не я пускаше по-рано.

— Трябва да се разправям с проклетия управител и определено не ми трябваш тук. Пък и той се заглежда по хубави млади момичета. Няма да ми обърне никакво внимание, ако се навърташ наоколо.

— Лейди Данбъри, не мисля, че...

— Глупости. Ти си доста привлекателна. Мъжете обичат руси коси, знам, защото и моята беше почти толкова светла.

Елизабет се усмихна.

— Тя все още е светла.

— Бяла е — засмя се лейди Данбъри. — Ти си сладурана. Не трябва да стоиш тук с мен, а да си търсиш съпруг.

— Аз... ъъ...

Как да отговори на това?

— Много благородно от твоя страна да се отدادеш на братчето и сестрите си, но и ти трябва да си поживееш.

Елизабет се взря в господарката си, ужасена от сълзите в очите си. Работеше за нея вече пет години и никога не бяха говорили на такива теми.

— Аз... аз ще тръгвам тогава, щом смятате, че няма да ви трябвам.

Лейди Данбъри кимна, но изглеждаше странно разочарована. Да не би да се надяваше с Елизабет да разискват темата?

— Само върни тази стихосбирка обратно, преди да тръгнеш — нареди й тя. — Сигурна съм, че няма да я погледна, а не мога да се доверя на слугите, че ще поддържат книгите ми в ред.

— Ще го направя. — Елизабет остави избраните книги на масата, събра си нещата и се сбогува. Докато излизаше от стаята, Малкълм скочи от скута на лейди Данбъри и я последва.

— Виждаш ли? — отбеляза лейди Д. — Казах ти, че те обича.

Елизабет изгледа подозрително котката, която я следваше.

— Какво искаш, Малкълм?

Той изви опашка, оголи зъби и изсъска.

— Ох! — възклика Елизабет и изпусна книжката с поезия. — Звяр такъв. Преследва ме до тук само за да изсъскаш.

— Да не би да замери котката ми с книга? — извика лейди Данбъри.

Елизабет реши да игнорира въпроса, вместо това посочи с пръст на Малкълм да се връща и вдигна книгата.

— Връщай се при лейди Данбъри, ужасно създание такова!

Малкълм царствено завъртя опашката си във въздуха и се отдалечи.

Елизабет въздъхна дълбоко и влезе в библиотеката. Отправи се към рафта с поезия, като нарочно обърна гръб на малката червена книжка. Не искаше дори да мисли за нея, камо ли да я гледа.

По дяволите. Това нещо я привличаше неудържимо. Никога през живота си не бе усещала въздействието на някой предмет толкова силно. Тя върна томчето с поезия и спря до вратата, ядосана на себе си. Глупавата малка книга не би трябвало да й влияе така. Но като я избягваше, тя всъщност ѝ обръщаше незаслужено внимание и...

— О, по дяволите! — изруга тя.

— Каза ли нещо? — извика лейди Данбъри от съседната стая.

— Не! Аз просто... Уф, спънах се в края на килима. Това е всичко. — Елизабет измърмори. — Мили боже. — И се върна на пръсти до книгата.

Тя лежеше с лицето надолу и за изненада на Елизабет ръката ѝ се стрелна и я обърна.

„Как да се омъжиш за маркиз“.

Стоеше си там, също както преди. Взираше се в нея, присмиваше ѝ се и сякаш ѝ казваше, че няма кураж да я прочете.

— Това е просто една книга — измърмори тя. — Глупава, яркочервена малка книга.

И все пак...

Елизабет отчаяно се нуждаеше от пари. Лукас трябваше да отиде в Итън, а Джейн бе плакала цяла седмица, когато ѝ свършиха боичките. И двамата растяха по-бързо от плевели през лятото. Джейн щеше да носи старите дрехи на Сюзан, но Лукас имаше нужда от нови.

Единственият път към богатството беше бракът и тази омразна малка книжка твърдеше, че може да ѝ даде отговорите. Елизабет не беше толкова глупава да си помисли, че ще привлече вниманието на някой маркиз, но може би тук се съдържаше съвет, който щеше да ѝ помогне да се хареса на някой приятен джентълмен с достатъчно доходи, разбира се. Дори би се омъжила за буржоа. Баща ѝ щеше да се обърнал в гроба, ако тя се свърже с някой търговец, но една жена трябваше да мисли практично. Елизабет знаеше, че има достатъчно търговци, които биха се оженили за обедняла дъщеря на баронет.

В крайна сметка всичко бе по вина на баща ѝ. Ако той не...

Елизабет поклати глава. Сега не беше време да се рови в миналото. Трябваше да се концентрира върху настоящата дилема. Като стана въпрос за това, тя не знаеше много за мъжете. Не знаеше какво трябва да каже или как трябваше да се държи, за да ги накара да се влюбят в нея.

Тя се втренчи настойчиво в книгата.

Огледа се наоколо. Дали не идваше някой?

Пое си дълбоко дъх и светкавично прибра книгата в чантата си.

После избяга.

Джеймс Сидуел, маркиз на Ривърдейл не обичаше да е център на вниманието. Нищо не му харесваше повече от това да се слее с тълпата и самоличността му да остане скрита. Най-вероятно затова бе толкова

доволен от годините, които прекара, работейки за Военното министерство.

А и там се справяше много добре. Лицето и тялото, които винаги привличаха вниманието в балните зали, се сливаха в тълпата със забележителен успех. Джеймс просто скриваше самоувереният поглед от очите си, прегърбаща рамене и никой никога не подозираше благородния му произход. Разбира се, тъмната коса и очи също помагаха. Винаги беше добре цветът на косата и очите ти да е по-обикновен. Джеймс се съмняваше, че някой червенокос агент би се справил успешно. Но преди една година прикритието му бе разобличено, когато шпионин на Наполеон бе разкрил самоличността му на французите. И сега Военното министерство отказваше да го назначи на нещо по-интересно и вълнуващо от залавянето на дребни контрабандисти. Джеймс бе приел скучната си съдба с въздишка и съжаление. Може би вече беше време да се отдаде на имението и титлите си. Трябваше и да се ожени по някое време, колкото и безвкусно да му се струваше това, а също и да създаде наследник. Освен това, трябваше да обръща повече внимание на социалния си живот в Лондон, където един маркиз, особено млад и привлекателен, никога не оставаше незабелязан. Джеймс бе останал отвратен, отегчен и все пак леко развеселен. Отвратен, защото младите дами и майките им не виждаха в него нещо повече от добър улов. Отегчен, защото след години на политически интриги цветът на панделките и дължината на палтото не му бяха достатъчно интересни теми за разговор. А му беше забавно, защото в крайна сметка, ако не можеше да разчита на чувството си за хумор досега щеше да е полудял.

Когато получи бележката от леля си по специален куриер, едва не подскочи от радост. Сега, докато приближаваше дома ѝ в Съри, той я извади и препрочете:

„Ривърдейл,

Нуждая се от помощта ти незабавно. Моля те, яви се в Данбъри Хаус. Не пътувай с някой от най-добрите си коне. Всички те очакват като новия ми управител. Името ти сега е Джеймс Сидънс.“

Агата, лейди Данбъри

Джеймс нямаше никаква идея за какво става въпрос, но знаеше, че това е точно нещото, от което се нуждае, за да победи скуката и да напусне Лондон без никакви угрizения. Пътуваше с наети коне, тъй като един управител не можеше да си позволи такива като неговите и извървя пеша последната миля от центъра на града до имението Данбъри. Всичко, от което имаше нужда, беше събрано в една чанта.

В очите на света той се бе превърнал в обикновения мистър Джеймс Сидънс, със сигурност джентълмен, но без средства. Бе извадил дрехите си от дъното на гардероба, те бяха добре ушити, но износени по лактите и отдавна излезли от мода. Няколко клъцвания с кухненската ножица бяха развалили ефекта от изисканата му прическа. По никаква причина маркизът на Ривърдейл бе изчезнал и каквато и да бе тя, Джеймс не можеше да е по-доволен.

Разбира се планът на леля му имаше един голям недостатък, но какво друго да очакваш от аматьор. Джеймс не бе посещавал имението Данбъри от близо десетилетие; работата му към Военното министерство не му бе оставила много време, което да отделя на семейството си и определено не искаше да поставя леля си в опасност. Но със сигурност имаше някой, застаряващият иконом например, който би го разпознал. В крайна сметка бе прекарал детството си тук. От друга страна хората виждаха това, което очакват да видят и ако Джеймс се държеше като управител, всички щяха да видят в него управител.

Докато изкачваше стъпалата на къщата, предната врата се отвори и от там изскочи дребна блондинка с наведена глава, и поглед забит в земята. Движеше се със скорост, прилична на галоп. Джеймс не успя да извика преди тя да се бълсне в него. Телата им се удариха с тъп звук и момичето изненадано изписка, когато отхвръкна назад и се приземи не особено елегантно на земята. Панделката, или както там жените наричаха тези неща, излетя от главата ѝ и една дебела плитка от пясъчноруса коса се измъкна от прическата ѝ и застана странно на рамото.

— Извинете ме — каза Джеймс и ѝ подаде ръка да се изправи.

— Не, не — отвърна тя, изтупвайки полите си. — Вината беше изцяло моя. Не гледах къде стъпвам.

Тя не си направи труда да хване ръката му и Джеймс се почувства странно разочарован. И двамата не носеха ръкавици и той

почувства необичаен импулс да усети допира на ръката ѝ в своята. Но не можеше да го каже на глас и вместо това се наведе, за да ѝ помогне да си събере нещата. Чантата ѝ бе изхвърчала отворена и нещата ѝ се търкаляха около краката им. Той ѝ подаде ръкавиците, което я накара да се изчерви.

— Горещо е — обясни тя, докато гледаше със съжаление ръкавиците.

— Не се притеснявайте — каза той усмихнато. — Както виждате и аз използвам хубавото време като извинение, за да сваля своите.

Елизабет се взря за момент в ръцете му, преди да промърмори:

— Това е най-странныя разговор.

Тя се наведе да събере останалите си неща и Джеймс я последва. Той вдигна падналата кърпичка и се протегна да вземе една книга, когато тя издаде изненадващ звук, подобен на хлипане и му я измъкна под ръцете.

Джеймс осъзна, че наистина му се иска да разбере какво пише в книгата. Тя прочисти гърлото си за около шести път и каза:

— Много благородно от ваша страна, че ми помагате.

— Не беше никакъв проблем, уверявам ви — промърмори той, докато се опитваше да види книгата, но тя вече я бе скрила в чантата.

Елизабет му се усмихна притеснено, а ръката ѝ се пъхна в чантата, за да се увери, че книгата наистина е там, скрита от всякакъв поглед. Ако някой я хванеше да чете подобно нещо, щеше да умре от срам. Бе всеизвестен факт, че всички неомъжени жени си търсят съпруг, но само най-некадърните и жалките се нуждаеха от ръководство по въпроса.

Той не каза нищо само я погледна преценяващо и това я изнерви още повече. Но най-накрая тя каза:

— Вие ли сте новият управител?

— Да.

— Разбирам. — Тя пак прочисти гърлото си. — Тогава предполагам, че трябва да ви се представя, тъй като съм сигурна, че пътищата ни ще се пресекат отново. Аз съм мис Хочкис — компаньонката на мисис Данбъри.

— Аха, аз съм мистър Сидънс и идвам от Лондон.

— Приятно ми е да се запознаем, мистър Сидънс — каза тя с усмивка, която Джеймс намери за странно привлекателна. — Много

съжаливам за инцидента, но трябва да вървя.

Тя изчака кимването му, после се спусна по стълбите като стискаше торбата така, сякаш живота ѝ зависеше от това.

Джеймс я гледаше как тича, неспособен да откъсне поглед от нея.

ГЛАВА 2

— Джеймс! — изписка Агата Данбъри. Тя рядко издаваше емоциите си, но Джеймс беше любимия ѝ племенник. Ако трябваше да бъде честна, вероятно го харесваше повече от собствените си деца. Той поне не беше толкова глупав да си заклеши главата в желязна ограда.

— Колко се радвам да те видя!

Джеймс покорно се наведе и се оставил да го целунат.

— Колко се радваш да ме видиш ли? — попита той. — Изглеждаш почти изненадана от пристигането ми. Хайде, знаеш, че не мога да отхвърля поканата ти, все едно да откажа на самия принц-регент.

— А, това ли?

Той присви очи, когато тя игнорира въпроса му.

— Агата, не си играеш с мен, нали?

Тя се изправи вдървено на стола си.

— Мислиш, че съм способна на това?

— Определено — усмихна се той и седна до нея. — Всичките си номера съм научил от теб.

— Е, да, някой трябваше да те вземе под крилото си — отвърна тя. — Горкото дете. Ако не бях...

— Агата — каза остро Джеймс. Не му се впускаше в разговор за детството му. Той дължеше на леля си всичко, дори душата си. Но не му беше до това сега.

— Точно сега — каза презиртелно тя, — не играя никакви игри. Изнудват ме.

Джеймс се наведе напред. Изнудват я? Агата беше лукава старица, но много благородна и той не проумяваше за какво точно биха я изнудвали.

— Можеш ли да си го представиш? — попита тя. — Че някой би посмял да ме изнудва. Хм... Къде е котката ми?

— Къде е котката ти? — като в ехо повтори той.

— Маллллллкълммммммм!

Джеймс премигна и се загледа в чудовищно дебелия котарак, който влезе в стаята. Той стигна до Джеймс, помириса го и скочи в скута му.

— Не е ли най-любвеобилната котка? — попита Агата.

— Мразя котки.

— Ще се влюбиш в Малкълм.

Той реши, че да изтърпи котката ще му е по-лесно отколкото да спори с леля си.

— Имаш ли представа кой може да те изнудва?

— Никаква.

— Может ли да попитам за какво те изнудват?

— Толкова ме е срам — каза тя и светлосините ѝ очи се напълниха със сълзи.

Джеймс се смути. Леля Агата никога не плачеше. Имаше няколко неща в живота му, които никога не се променяха и едно от тях беше Агата. Тя беше остроумна, с хапливо чувство за хумор, обичаше го безкрайно и никога не плачеше. Никога.

Той понечи да се приближи към нея, но после се отдръпна. Тя не би искала да я утешават. Щеше да го приеме само като доказателство, че е проявила моментна слабост. Пък и котката не даваше признания скоро да слезе от скута му.

— Писмото в теб ли е? — попита той нежно. — Предполагам, че си получила такова.

Тя кимна, взе една книга, която стоеше на масата до нея и извади измежду страниците ѝ един лист. После тихо му го подаде.

Джеймс нежно пусна котката на килима и се изправи. Отиде до леля си и взе писмото. Все още прав той погледна към хартията в ръцете си и зачете:

„Лейди Д.

Знам тайните ви. Както и тези на дъщеря ви.

Мълчанието ми струва пари.“

Джеймс я погледна.

— Това ли е всичко?

Агата поклати глава и му подаде друг лист хартия.

— Получих и това.
Джеймс го взе.

„Лейди Д.

Искам петстотин паунда за мълчанието си. Оставете ги в светла чанта зад «Торба пирони». В петък в полунощ. Не казвайте на никого. Не ме разочаровайте“.

— „Торба пирони“? — попита Джеймс с повдигнати вежди.

— Това е местната кръчма.

— Остави ли парите?

Тя кимна засрамено.

— Само защото знаех, че няма да пристигнеш преди петък.

Джеймс замълча за миг, докато обмисляше как точно да формулира следващото си изречение.

— Мисля — каза внимателно, — че трябва да ми разкажеш за тази тайна.

Агата поклати глава.

— Толкова ме е срам. Не мога.

— Агата, много добре знаеш, че ще бъда дискретен. Знаеш също, че те обичам като родна майка. Каквото и да ми кажеш няма да излезе извън тези стени. — Тя само прехапа устни и той попита: — За коя от дъщерите ти става въпрос?

— Мелиса — прошепна Агата. — Но тя не знае.

Джеймс затвори очи и въздъхна дълбоко. Знаеше какво предстои и реши да спести на леля си неудобството да го каже сама.

— Тя е незаконнородена, нали?

Агата кимна.

— Имах афера. Продължи само месец. Тогава бях толкова млада и глупава.

Джеймс се опита да скрие шока от лицето си. Леля му винаги е била олицетворение на благоприличието. Не беше за вярване, че е имала извънбрачна връзка. Но както току-що каза, била е млада и може би малко глупава. Освен това, бе направила толкова много за него, че нямаше право да я съди. Агата беше неговият спасител и ако тя имаше нужда от него, той би дал живота си за нея, без да му мигне окото.

Агата тъжно се усмихна.

— Не знаех какво правя.

Джеймс внимателно претегли думите си, преди да попита:

— Значи се страхуваш, че изнудвачът ти ще разкрие това пред обществото и ще направи за срам Мелиса?

— Не ми пука за обществото — каза навъсено Агата. — Половината от това общество са копелета. Вероятно две трети от тях са незаконни. Страхувам се за Мелиса. Тя е омъжена за граф и един скандал не би я засегнал, но тя беше много близка с лорд Данбъри. Той я считаше за своя любимка. Истината би разбила сърцето й.

Джеймс не си спомняше лорд Данбъри да е бил по-близък с Мелиса, отколкото с останалите си деца. Всъщност не си спомняше той да е бил близък с децата си изобщо. Той беше добър човек, но не много общителен. Според него „децата трябва да си стоят в стаята и да слизат долу само по веднъж на ден, за да ги видят“. И все пак, ако Агата чувстваше, че Мелиса е била любимката на лорд Данбъри, кой беше той, че да спори с нея.

— Какво ще правим, Джеймс? — попита Агата. — Ти си единственият, на когото мога да се доверя. А и с твоето минало...

— Получавала ли си някакви други бележки? — прекъсна я Джеймс.

Леля му знаеше, че той бе работил за Военното министерство. В това нямаше нищо лошо, тъй като вече не бе действащ агент. Агата се отличаваше с огромното си любопитство и често го разпитваше за подвизите му, но имаше неща, които просто не можеш да обсъждаш с леля си. Да не говорим, че можеха да го обесят, ако разкриеше поверителната информация, която бе научил през годините.

Агата поклати глава.

— Не, нямаше други бележки.

— Ще проведа малко разследване. Но предполагам, че няма да научим нищо докато не получиш друга бележка.

— Мислиш, че ще има и други?

Джеймс кимна мрачно.

— Изнудвачите не знаят кога да спрат. Груба грешка от тяхна страна. През това време аз ще се правя на твой управител. Но не знам как очакваш да не ме разпознаят.

— Мислех, че си добър в маскировката.

— Така е — отвърна бързо той. — Но за разлика от Франция, Испания и Южното крайбрежие, аз съм израснал тук. Или почти.

Погледът на Агата изведнъж стана отнесен. Джеймс знаеше, че тя мисли за детството му и за всеки път, когато се бе изправяла срещу баща му в тихи, но яростни сблъсъци да го задържи при тях.

— Никой няма да те разпознае — увери го тя.

— Дори и Крибинс?

— Той почина миналата година.

— О, съжалявам. — Винаги бе харесвал старият иконом.

— И новият го бива, предполагам. Макар, че онзи ден имаше наглостта да ме помоли да го наричам Уилсън.

На Джеймс не му бе много ясно защо продължава с тази глупава тема, но все пак попита:

— Нима това не е името му?

— Предполагам — каза тя. — Но аз не съм в състояние да го запомня?

— Току-що го каза.

Тя се намръщи.

— Ако ще бъде мой иконом, ще го наричам Крибинс. На моята възраст радикалните промени са крайно опасни.

— Агата — каза Джеймс с повече търпение, отколкото бе очаквал. — Да се върнем на въпроса.

— За това дали някой ще те разпознае?

— Да.

— Никой не остана. Не си ме посещавал от близо десет години.

Джеймс пренебрегна обвинението в гласа ѝ.

— Виждам те постоянно в Лондон и много добре го знаеш.

— Това не се брои.

Той не попита защо. Знаеше, че тя си умира да му каже причината.

— Има ли нещо специално, което трябва да знам, преди да приема ролята на управител?

Тя поклати глава.

— Какво би трявало да знаеш? Ти получи образование, съответстващо на положението ти. Следователно ти е известно всичко свързано с управлението на собствеността ми.

Това си беше истина, макар че Джеймс бе предпочел да остави управителите си да надзират владенията му, след като бе наследил титлата си. Така беше по-лесно, а и на него не му харесваше да прекарва времето си в замъка Ривърдейл.

— Много добре тогава — каза той докато се изправяше. — Щом Крибинс Първи, вече не е сред нас... Мир на праха му...

— Какво трябва да значи това?

Той склони глава напред с изключително саркастично изражение.

— Всеки, който ти е служил четиридесет години, заслужава да бъде канонизиран.

— Нагъл мръсник, при това дързък — промърмори тя.

— Агата!

— Какъв смисъл има да си сдържам езика на моята възраст.

Той поклати глава.

— Както казах по-рано, щом Крибинс го няма, ще е лесно да играя ролята на управител. Пък и предпочитам да съм на открито щом времето е хубаво.

— Нима в Лондон е толкова задушно?

— Много.

— Имаш предвид въздуха или хората?

Джеймс се ухили.

— И двете. Сега остава само да ми кажеш, къде да се настаня? О, лельо Агата — той се наведе и я целуна по бузата, — дяволски се радвам да те видя.

Тя се усмихна.

— И аз се радвам да те видя, Джеймс.

Елизабет се прибра, останала без дъх и покrita с кал. Толкова ѝ се искаше да се отдалечи от имението Данбъри, че буквално пробяга първата четвърт миля. За съжаление точно сега лятото в Съри беше дъждовно, а Елизабет бе доста непохватна. Колкото до онези стърчащи корени... е, нямаше начин да ги избегне и сега най-хубавата ѝ рокля беше съсипана.

Не че преди това беше в добро състояние. Семейството определено не можеше да отдели пари за нови дрехи, освен ако старите не бяха напълно износени. И все пак Елизабет имаше гордост,

и ако нямаше възможност да облича семейството си по последна мода, поне се грижеше да са спретнати и чисти.

Сега кадифеният ѝ колан беше покрит с кал и което беше по-лошо, бе открадната книга от лейди Данбъри. И не каква да е книга, а най-глупавата и идиотска книга в историята на книгоиздаването. И всичко това, за да изтъргува себе си за най-високата цена.

Тя преглътна, когато усети сълзите в очите си. Ами ако нямаше желаещи? Какво щеше да прави тогава?

Елизабет потропа с ботуши по верандата, за да изтръска калта и влезе в малката къща. Опита да се промъкне през коридора и по стълбите към стаята си без някой да я види, но Сюзан беше по-бърза.

— Мили боже! Какво ти се е случило?

— Подхлъзнах се — отвърна Елизабет, без да отмества поглед от стълбите.

— Отново?

Това беше достатъчно, за да я накара да спре на място и да прониже сестра си с убийствен поглед.

— Какво имаш предвид с това „отново“?

Сюзан се изкашля.

— Нищо.

Елизабет се извъртя обратно, с огромното желание да се прибере в спалнята си, но ръката ѝ се удари в малката масичка.

— Аууу! — изплака силно тя.

— О — въздъхна съчувсвено Сюзан. — Сигурно боли.

Елизабет само я погледна, а в очите ѝ лумнаха яростни искри.

— Много съжалявам — каза бързо Сюзан, щом разпозна лошото настроение на сестра си.

— Отивам в стаята си — каза Елизабет, като изговаряше всяка дума така сякаш правилната дикция щеше да я качи по-бързо горе. — И смяtam да подремна. Ако някой ме беспокои, няма да отговарям за последствията.

Сюзан кимна.

— Джейн и Лукас са навън и играят в градината. Ще се погрижа да са тихи, щом се върнат.

— Добре. Аз... Аууу!

Сюзан трепна.

— Какво има сега?

Елизабет се наведе и вдигна малък метален предмет. Един от оловните войници на Лукас.

— Има ли някаква причина — попита тя — това да се търкаля тук, където всеки може да го настъпи?

— Аз поне не се сещам — отвърна Сюзан с нерешителна усмивка.

Елизабет въздъхна.

— Днес никак не ми върви.

— Очевидно.

Елизабет опита да се усмихне, но успя само да разтегне устни. Не можеше да накара крайчетата да се вдигнат.

— Искаш ли да ти донеса чаша чай? — попита нежно Сюзан.

— Би било чудесно, благодаря ти.

— Удоволствието е мое. Само ще... Какво е това в чантата ти?

— Кое?

— Тази книга.

Елизабет изруга наум и прикри книгата с кърпичката си.

— Нищо.

— Да не си взела книга назаем от лейди Данбъри?

— Нещо такова.

— О, чудесно. Изчела съм всичко, което имаме. Не че притежаваме кой знае колко книги.

Елизабет само кимна и опита да мине покрай нея.

— Знам, че много те заболя, когато продаде книгите — каза Сюзан, — но пък плати за уроците по латински на Лукас...

— Наистина трябва да вървя...

— Може ли да видя книгата? Много искам да я прочета.

— Не може — сопна се Елизабет, много по-рязко отколкото ѝ се искаше.

Сюзан се отдръпна назад.

— Моля?

— Трябва да я върна утре. Това е всичко. Няма да имаш време да я прочетеш.

— Може ли поне да я прегледам?

— Не!

Сюзан се наведе напред.

— Искам да я видя.

— Казах не! — Елизабет отскочи встрани, като едва успя да избегне ръцете на сестра си и се втурна към стълбите. В момента, в който стъпи на първото стъпало, усети как Сюзан я дърпа за роклята.

— Хванах те — изсумтя Сюзан.

— Остави ме!

— Не и докато не ми покажеш книгата.

— Сюзан, аз съм ти настойница и ти нареджdam да...

— Ти си ми сестра и искам да видя какво криеш.

Елизабет разбра, че разумното поведение няма да й помогне затова дръпна полите си силно, което доведе до подхлъзването ѝ, чантата се изпълзна и всичко се разпиля по пода.

— Аха! — извика Сюзан тържествуващо, когато взе книгата.

Елизабет изстена.

— „Как да се омъжиш за маркиз“? — Сюзан я погледна едновременно объркано и развеселено.

— Това е просто глупава книга. — Елизабет усети, че се изчервява. — Аз просто си помислих... че това... помислих си... аз...

— Маркиз? — попита Сюзан колебливо. — Не се ли целим твърде нависоко?

— О, за бога! — изсумтя Елизабет. — Няма да се омъжвам за маркиз. Но в книгата може да има полезна информация, аз трябва да се омъжа, а все още никой не ми е направил предложение.

— Освен ескуайър Невинс — промърмори Сюзан, докато разлистваше страниците.

Елизабет преглътна мъчително. Мисълта ескуайър Невинс да я докосва, да я целува... Направо я полазиха ледени тръпки. Но ако това бе единственият начин да спаси семейството си...

Тя стисна очите си мъчително. Трябваше да има нещо в тази книга, което да я научи как да си намери съпруг. Каквото и да е!

— Това е доста интересно — каза Сюзан като седна на килима до Елизабет. — Чуй това: „Раздел номер едно...“.

— Раздел? — като echo повтори Елизабет.

— Очевидно, според мен тази работа с хващането на съпруг е по-сложна, отколкото си мисля.

— Просто ми кажи какъв е разделът?

Сюзан примигна и погледна пак към книгата.

— „Бъди уникална. Но не твърде уникална.“

— Какво, по дяволите, означава това? — избухна Елизабет. — Това е най-абсурдното нещо, което съм чувала. Още утре ще върна книгата. Пък и коя е тази мисис Сийтън? Не е маркиза, така че не разбирам защо трябва да я слушам...

— Не, не — каза Сюзан като махна с ръка към сестра си, без да я поглежда. — Това е само заглавието на раздела. После тя обяснява.

— Не съм сигурна, че искам да го чуя — изръмжа Елизабет.

— Всъщност е доста интересно.

— Дай ми това. — Елизабет грабна книгата от сестра си и тихо зачете: — „Най-важното за една жена е да осъзнае собствената си уникалност. Магията, която се крие във вас, трябва да омае съответния благородник така, че той да вижда само вашето лице в стаята.“

Елизабет изсумтя.

— Магията в мен? Да вижда само лицето ми? Къде се е учила тази жена да пише? В парфюмериен магазин?

— Мисля, че това за лицето звучи много романтично — каза Сюзан.

Елизабет не ѝ обърна внимание.

— Къде е частта, в която не трябва да си твърде уникален? А, ето я. „Трябва да се стремите да запазите своята уникалност, така че само той да я види. Трябва да го убедите, че във ваше лице той е срецнал достойна спътница в живота. Нито един титулуван мъж не би искал да носи бремето на някой скандал.“

— Стигна ли до частта с бремето? — попита Сюзан.

Елизабет не ѝ обърна внимание и продължи да чете:

— „С други думи вие трябва да изпъквате сред останалите. Но само в неговите очи, тъй като той е единственият, който има значение.“

Елизабет вдигна поглед.

— Тук има един проблем.

— Така ли?

— Да. — Тя допря пръст до челото си. Правеше го всеки път, когато усилено мислеше за нещо. — Ще трябва да се насоча към единствен мъж.

Очите на Сюзан се разшириха.

— Определено не можеш да се насочиш към няколко.

— Имах предвид само един мъж — натърти Елизабет и потупа сестра си по рамото.

— Разбирам. Е, мисис Сийтън има право. Не можеш да се омъжиш за двама.

Елизабет направи гримаса.

— Разбира се, че не. Но трябва да насоча интереса си към повече от един, за да си осигури предложение. Мама не ни ли казваше често, че не трябва да слагаме всичките си яйца в една кошница.

— Хм — каза Сюзан. — Имаш право. Трябва да помисля за това, преди да си легна.

— Моля?

Но Сюзан вече се бе изправила и тичаше по стълбите.

— Ще прочета книгата довечера — извика тя от площадката. — А сутринта ще ти кажа какви изводи съм направила.

— Сюзан! — Елизабет използва най-непреклонния си поглед. — Върни ми тази книга веднага.

— Не се страхувай! До закуската ще съм измислила стратегия. — И следващото, което Елизабет чу, бе звука на превъртация се в ключалката ключ. Сюзан се бе барикадирала в стаята, която споделяше с Джейн.

— До закуска? — измърмори Елизабет. — Това значи ли, че ще пропусне вечерята?

Очевидно щеше. Никой не зърна повече Сюзан нито пък чу шум от стаята ѝ. Семейство Хочкис наброяваше само трима за вечеря, а горката малка Джейн дори не можеше да влезе в стаята си, за да си легне и трябваше да спи при Елизабет. На Елизабет не й беше забавно. Джейн беше сладурана, но придърпваше към себе си всички одеяла.

Когато Елизабет отиде на закуска следващата сутрин, Сюзан вече седеше на масата с малката червена книга в ръка. Елизабет мрачно отбеляза, че не вижда никакви признания за приготвяне на закуската.

— Не можа ли да започнеш да приготвяш закуската? — попита тя намусено докато вадеше яйцата от шкафа.

— Бях заета — отвърна Сюзан. — Много заета.

Елизабет не отговори. По дяволите. Имаше само три яйца. Може би трябваше да мине без закуска и да се надява, че лейди Данбъри планира обилен обяд. Тя сложи железният тиган на поставката в

камината и счупи трите яйца. Сюзан я разбра и започна да реже филии хляб.

— Някои от тези правила не са толкова трудни — каза тя докато работеше. — Мисля, че дори ти можеш да ги усвоиш.

— Вярата ти в мен много ме радва — каза сухо Елизабет.

— Въсъщност, трябва да започнеш да се упражняваш сега. Навсякътка лейди Данбъри ще организира парти по-късно през лятото? Със сигурност там ще присъстват подходящи кандидати.

— Аз няма да присъствам.

— Нима лейди Данбъри няма да те покани? — възкликала учудено Сюзан. — Е, не мога да повярвам. Ти може да си й компаньонка, но си дъщеря на баронет и това...

— Разбира се, че ще ме покани — отвърна Елизабет неохотно. — Но аз ще ѝ откажа.

— И защо?

Елизабет не ѝ отговори, а просто стоеше и наблюдаваше как белтъка на яйцата побелява.

— Сюзан — каза най-накрая тя. — Погледни ме.

Сюзан я погледна.

— И?

Елизабет хвана изтърканият зелен плат на роклята си и поклати глава.

— Как да отида на изискан прием облечена по този начин? Може да съм отчаяна, но си имам гордост.

— Когато му дойде времето ще помислим за твоите дрехи — решително отсече Сюзан. — Впрочем това не е толкова важно. Не и ако твоят бъдещ съпруг не може да види нищо друго в стаята, освен лицето ти.

— Ако чуя тази фраза още веднъж...

— Междувременно — прекъсна я Сюзан — трябва да затвърдиш уменията си.

Елизабет се преобри с желанието си да смачка яйцата.

— Не каза ли, че има нов управител у лейди Данбъри?

— Нищо подобно не съм казвала!

— Така ли? О! Е, значи трябва да е била Фани Бринкли, която сигурно го е чула от прислужницата си, която пък го е научила от...

— Говори по същество, Сюзан.

— Защо не се упражняваш с него? Освен ако не е чудовищно отблъскващ, разбира се.

— Той не е отблъскващ — промърмори Елизабет. Страните ѝ започнаха да горят и тя наведе лицето си, за да не види Сюзан, че се изчервява. Новият управител на лейди Данбъри беше всичко друго, но не и отблъскващ. Всъщност, той беше най-красивият мъж, когото бе виждала. А усмивката му бе предизвикала странни усещания — сякаш вътрешностите ѝ се преобърнаха.

Жалко, че не притежаваше и чувал с пари.

— Чудесно — каза Сюзан като развълнувано пlesна с ръце. — Всичко, което трябва да направиш, е да го накараш да се влюби в теб.

Елизабет обърна яйцата.

— И после какво? Сюзан, той е управител. Няма да има достатъчно пари, за да изпрати Лукас в Итън.

— Глупавичката ми. Ти няма да се омъжваш за него. Само ще се упражняваш.

— Това звучи доста коравосърдечно — каза Елизабет намръщено.

— Е, няма над кого друг да упражниш чара си. Сега слушай внимателно. Подбрах няколко правила, с които да започнем.

— Правила? Мислех, че са раздели.

— Раздели, правила, всичко се свежда до едно и също нещо. И така...

— Джейн, Лукас — извика Елизабет, — закуската е готова.

— Както казвах, трябва да започнем с раздел втори, трети и пети.

— Ами четвърти?

Сюзан се изчерви.

— Този, ъм... е относно обличането по последна мода.

Елизабет едва устоя на порива си да я замери с яйцата.

— Всъщност — намръщи се Сюзан, — може би ще искаш да започнем с номер осем.

Елизабет знаеше, че не трябва да си отваря устата, но някакво дяволче в нея я накара да попита.

— И какъв е той?

Сюзан прочете:

— „Вие трябва да го очаровате без никакво усилие.“

— Да го очаровам, без никакво усилие? Какво по дяволите значи то...? Ау!

— Мисля — каза Сюзан с дразнещо равен глас, — че може би означава, да не размахваш така непохватно ръце около масата.

Ако погледите можеха да убиват, Сюзан щеше да има обилно кървяща рана на челото.

— Говоря само истината — вирна нос Сюзан.

Елизабет продължи да я гледа, докато смучеше удареното място, сякаш като го притискаше с устни, болката щеше да отщуми по-бързо.

— Джейн! Лукас! — извика тя отново, като този път буквально крещеше. — Побързайте! Закуската ще изстине!

Джейн дойде, подскачайки в кухнята и седна. Семейство Хочкис отдавна не сервираше сутрешната закуска в трапезарията, предпочитаха да закусват в кухнята. Пък и през зимата на всички им харесваше да стоят близо до печката, а през лятото... е, навиците трудно се променят, помисли си Елизабет.

Тя се усмихна на най-малката си сестра.

— Изглеждаш легко раздърпана тази сутрин, Джейн.

— Това е защото някой заключи стаята ми снощи — каза тя като хвърли обвинителен поглед към Сюзан. — Дори не успях да си среша косата.

— Можеше да използваш четката на Лизи — каза Сюзан.

— Харесвам си моята — отвърна Джейн. — Сребърна е.

Не бе истинско сребро, помисли си Елизабет кисело, иначе отдавна да я е продала.

— Същото е — отвърна Сюзан.

Елизабет сложи край на спора като изкрешя:

— Лукас!

— Имаме ли мляко? — попита Джейн.

— Страхувам се, че не, скъпа — отвърна Елизабет като сложи едното яйце в чинията ѝ. — Само колкото за чая.

Сюзан метна филия хляб до яйцето в чинията на Джейн и се обърна към Елизабет.

— За раздел номер две...

— Не сега — изсъска Елизабет, поглеждайки Джейн, но тя защастие бе твърде заета да опипва хляба си, за да обръща внимание на по-големите си сестри.

— Филийката ми е съвсем студена.

Елизабет не успя да се разкреши на Сюзан задето е забравила да препече филийката, тъй като Лукас влезе с подскоци.

— Добро утро! — бодро поздрави той.

— Изглеждаш особено весел — каза Елизабет и разроши косата му, преди да му сервира.

— Ще ходя за риба днес с Томи Феърмаунт и баща му. — Лукас изгълта три четвърти от яйцето си, преди да добави: — Добре ще си хапнем довечера!

— Това е чудесно, скъпи — каза Елизабет. Тя погледна малкия часовник на плота и обяви: — Трябва да вървя. Нали ще почистите кухнята?

Лукас кимна.

— Аз ще ги наглеждам.

— Ти ще им помагаш.

— И това също — промърмори той. — Може ли още едно яйце?

Стомахът на Елизабет изкъркори.

— Няма допълнително — каза тя.

Джейн я погледна подозрително.

— Ти не хапна нищичко, Лизи.

— Закусвам с лейди Данбъри — изльга Елизабет.

— Вземи моето. — Джейн избути остатъка от закуската си — две хапки яйце и парче хляб, толкова смачкано, че Елизабет трябваше да е много по-гладна дори само за да я помирише.

— Довърши си я, Джейн — каза Елизабет. — Ще хапна у лейди Данбъри. Обещавам.

— Ще трябва да хвана много голяма риба — чу тя Лукас да прошепва на Джейн.

И това беше последната капка. Цялата същност на Елизабет се противеше на идеята за лов на съпруг; дори мисълта за това ѝ се струваше користна. Но всичко си имаше предел. Що за свят беше този, в който осемгодишно момче се тревожеше дали ще улови риба, и то не за да се забавлява, а защото трябваше да нахрани гладните си сестри?

Елизабет изправи рамене и с отсечена походка, излезе през вратата.

— Сюзан — остро извика тя, — може ли да поговорим?

Джейн и Лукас размениха погледи.

— Няма да ѝ се размине задето не стопли филийките — прошепна Джейн.

— Студен хляб — мрачно каза Лукас, като клатеше глава. — Не мога да си представя нищо по-отвратително.

Елизабет завъртя очи, докато излизаше. Откъде ги измисляше тези неща?

Когато бяха вече достатъчно далеч, тя се обърна към Сюзан и каза:

— Първо, не искам да се споменава за това, за този лов на съпруг, пред децата.

Сюзан вдигна книгата на мисис Сийтън.

— Значи ти все пак ще последваш съветите ѝ?

— Не виждам друг изход — промърмори Елизабет. — Така че, просто ми ги кажи.

ГЛАВА 3

Тази сутрин докато влизаше в Данбъри Хаус, Елизабет си мърмореше под носа. В интерес на истината тя си мърмореше и през целия път до там. Беше обещала на Сюзан, че ще се постарае да се упражнява с новия управител на лейди Данбъри, но не виждаше как ще го направи без веднага да наруши „Раздел номер две“: „Никога не търсете мъжа, направете така, че той сам да дойде при вас“.

Елизабет предположи, че ще трябва да наруши това правило. Освен това се чудеше как да съвмести раздел номер три и номер пет: „Винаги се дръжте възпитано. Един благороден джентълмен се нуждае от дама, която е олицетворение на грация, достойнство и добри обноски“.

И: „Никога не говорете с мъж повече от пет минути. Ако прекратите разговора ненадейно, той ще бъде заинтригуван и ще гадае какво бихте казали. Извинете се и се оттеглете в дамския салон, ако няма друго подходящо място. Неговият интерес към вас ще нарасне ако си мисли, че имате и други възможности за брак“.

Тук Елизабет наистина се обърка. На нея й се струваше, че дори и да се извини, беше грубо да прекъсне разговора само след пет минути. А според мисис Сийтън един благородник не би търпял грубости.

И това далеч не бяха всички правила, които Сюзан й бе изкрешяла докато напускаше къщата тази сутрин: „Бъди чаровна. Бъди сладка. Остави мъжа да говори. Ако си по-умна от него, не му го показвай“.

С всички тези глупости, за които да се тревожи, Елизабет започна да приветства идеята да си остане мис Хочкис или стара мома завинаги.

Когато влезе в Данбъри Хаус, както обикновено тя веднага се отправи към салона. Лейди Данбъри седеше в любимото си кресло и преглеждаше кореспонденцията си като мърмореше под нос. Малкълм

лежеше на перваза на прозореца. Той отвори едното си око, прецени, че Елизабет не заслужава вниманието му и пак заспа.

— Добро утро, лейди Данбъри — поздрави Елизабет укорително поклащащи глава. — Искате ли да ви помогна?

Лейди Д. страдаше от артрит и Елизабет често отговаряше на писмата ѝ вместо нея.

Но сега тя бързо прибра всичко в едно чекмедже.

— Не, не, няма нужда. Пръстите ми са доста добре тази сутрин.

— Тя сви и после разпери пръстите си пред Елизабет сякаш изричаше някакво заклинание. — Виждаш ли?

— Радвам се, че се чувствате толкова добре — неуверено каза Елизабет докато размишляваше над това, дали току-що не я бяха баламосали.

— Да, денят е много хубав. Направо чудесен. Стига, разбира се, да не започнеш да ми четеш библията.

— Не бих си го и помислила.

— Всъщност има нещо, което можеш да направиш за мен.

Елизабет вдигна въпросително светлите си вежди.

— Трябва да се видя с новия управител. Той работи в кабинета, който е до конюшните. Ще ми го доведеш ли?

Елизабет успя да удържи устата си затворена.

Брилянтно! Щеше да отиде да види новият управител и нямаше да наруши „Раздел номер две“.

Е, технически тя наистина щеше да отиде при него, но не се броеше, тъй като ѝ бе наредено да го направи.

— Елизабет! — извиси глас лейди Данбъри.

— Да? — примигна тя.

— Бъди любезна и ме слушай, когато ти говоря. Не е в твой стил да се отдаваш на мечти посрещ бял ден.

Елизабет не се сдържа и направи гримаса заради иронията на ситуацията. Тя не се бе унасяла в блянове от пет години. Някога си бе мечтала да се влюби и омъжи, да ходи на театър и да посети Франция. Но всичко това приключи, когато баща ѝ умря и новите ѝ отговорности ясно ѝ показваха, че тайните ѝ мисли бяха само фантазии, обречени на неуспех.

— Ужасно съжалявам, милейди — каза тя.

По това как се извиха устните на лейди Данбъри, разбра, че графинята не се сърди наистина.

— Просто го доведи — каза лейди Д.

— Веднага — кимна Елизабет.

— Той има тъмнокестенява коса, кафяви очи и е много висок.

Само за да знаеш как изглежда, за да не го събркаш с някой друг.

— О, аз срещнах мистър Сидънс вчера. Налетях на него по пътя за вкъщи.

— Така ли? — лейди Данбъри изглеждаше объркана. — Той не ми спомена нищо.

Елизабет наклони учудено глава.

— А има ли някаква причина да го прави? Нямам нищо общо с пребиваването му тук.

— Не. Не, предполагам, че не — лейди Данбъри събрачи устни, сякаш обмисляше някакъв велик и нерешен философски проблем. — Тръгвай сега. Ще имам нужда от компанията ти веднага щом свърша с Дж... ъъъ, мистър Сидънс. О, и докато се консултирам с него, можеш да ми донесеш ръкоделието.

Елизабет се преори с прозявката си. Идеята на лейди Данбъри за бродиране, се състоеше в това да наблюдава как Елизабет бродира и постоянно да я инструктира и поучава. Елизабет мразеше да бродира. Имаше достатъчно неща за шиене у дома с всички тези дрехи, които трябваше да кърпи.

— Зеленото ръкоделие, не жълтото — добави лейди Данбъри.

Елизабет кимна разсеяно и излезе през вратата.

— Бъди уникална — прошепна си, — но не твърде уникална. — Поклати глава. По-скоро човек щеше да стъпи на луната, отколкото тя да разбере какво означава това.

С други думи — никога.

Докато стигне до конюшнята, Елизабет вече си бе преговорила поне десетина пъти всяко едно от правилата и в главата ѝ цареше такъв хаос, че с радост би бълснала мисис Сийтън от някой мост. Стига спомената лейди да ѝ попаднеше пред очите. Разбира се, в областта нямаше никакъв мост, но Елизабет реши да не обръща внимание на тази подробност.

Кабинетът на управителя се намираше в малка сграда вляво от конюшнята. Беше тритайна постройка с голям каменен комин и

покрив от слама. Предната врата отвеждаше в малка гостна, зад която имаше спалня и кабинет.

Домът изглеждаше чист и подреден, в което според Елизабет имаше смисъл, тъй като управителите се грижеха и за добрия вид на сградите. Тя постоя пред вратата за около минута, като дълбоко си поемаше дъх и си напомняше, че е достатъчно привлекателна и интересна млада жена. Нямаше причина този мъж, към когото тя не проявяваше ни най-малък интерес, да я отблъсне.

„Забавно — помисли си кисело Елизабет, — как никога досега не се бе притеснявала при запознанството си с някого. Всичко бе по вина на проклетия «лов на съпруг» и на два пъти по-проклетата книга.“

— Как бих искала да удуша мисис Сийтън — промърмори тя, докато вдигаше ръка да почука. — С голямо удоволствие при това.

Когато почука, вратата леко се открехна. Елизабет извика:

— Мистър Сидънс! Има ли някой? Мистър Сидънс?

Никакъв отговор.

Тя бутна вратата още няколко инча и пъхна главата си.

— Мистър Сидънс?

Сега какво да прави. Него очевидно го нямаше. Въздейхна, облегна лявото си рамо на вратата и надникна в стаята. Трябваше да го намери, но кой знае къде, за бога, беше той. Имението беше голямо и не ѝ се понрави идеята да го обиколи цялото, за да го намери, колкото и отчаяно да се нуждаеше от него, за да упражнява правилата на мисис Сийтън. Докато стоеше на прага тя обходи с поглед стаята. И преди беше попадала в малката къща и знаеше кои вещи принадлежат на лейди Данбъри. Не изглеждаше така, сякаш мистър Сидънс бе донесъл много багаж със себе си. Само една малка чанта в ъгъла и... тя си пое дълбоко въздух. Малка червена книга. Намираше се, ей там на масата.

Как, за бога, мистър Сидънс се бе сдобил с копие на „Как да се омъжиш за маркиз“. Тя не можеше да си представи, че подобен тип книги се продават в книжарници, посещавани от джентълмени. Устата ѝ се отвори в изумление, когато бързо пресече стаята и взе книгата.

Елизабет затвори очи и мислено се прокле. Мили боже, направо се побъркваше. Струваше ѝ се, че вижда тази глупава малка книга навсякъде.

— Глупачка, глупачка, глупачка — измърмори тя като се завъртя да върне книгата. — Мисис Сийтън не може да знае всичко. Трябва да спреш... Ау! — простена тя, когато дясната ѝ ръка се удари в горещия фенер на масата.

Все още стискайки книгата в лявата си ръка, тя разтръска дясната, за да разсее болката.

— Ох, ох, ох, ох! — Това беше по-лошо от ударен палец на крака, а само Бог знаеше колко пъти го бе удряла.

Тя затвори очи и въздъхна.

— Аз съм най-непохватното момиче в цяла Англия. Най-голямата глупачка в Британия.

Хрус. Някакъв странен звук привлече вниманието ѝ. Главата ѝ рязко се вдигна. Какво беше това? Звучеше така, сякаш някой върви по чакъла пред къщата.

— Кой е там? — извика тя, а гласът ѝ прозвуча странно пронизителен.

Нямаше отговор.

Елизабет потръпна — лош знак предвид това, че беше нетипично топло за сезона. Тя никога не бе вярвала на интуицията си, но тук нещо определено не беше наред.

Страхуваше се, че тя ще бъде тази, която щеше да понесе последствията.

Джеймс бе прекарал цялата сутрин в езда из имението. Разбира се, той го познаваше като петте си пръста; като дете бе прекарал повече време тук в Данбъри Хаус, отколкото в замъка Ривърдейл. Но щом се налагаше да поддържа имидж на управител, трябваше да наглежда земите. Беше горещ ден и докато приключи тричасовата езда челото му лъщеше от пот, а ленената риза лепнеше по кожата му. Една баня щеше да му се отрази добре, но в ролята си на управител нямаше право да се разпорежда със слугите в Данбъри Хаус и за това си мечтаеше поне да се обtrie с мокра кърпа в спалнята си.

Не бе очаквал да намери входната врата широко отворена. Той забави крачка и пристъпи към вратата възможно най-тихо, а после надникна и видя гърба на някаква жена. Компаньонката на леля му Агата, съдейки по светлата ѝ коса и дребна фигура. Тя го бе заинтригувала предишния ден, но не бе осъзнал колко точно, докато не я видя надвесена над есетата от Франсис Бейкън.

Франсис Бейкън? Тя имаше твърде изискан вкус за една обикновена крадла.

Да я гледа бе почти хипнотизиращо. Лицето ѝ бе обърнато в профил и носът ѝ помръдваше по много забавен начин докато разглеждаше книгата, а сламенорусите ѝ къдици се бяха изпълзнали от прибраната ѝ на кок коса и се виеха по врата ѝ.

Кожата ѝ изглеждаше топла.

Джеймс си пое дълбоко дъх и се опита да потисне огъня, който се надигаше в стомаха му. Той се облегна на рамката на вратата и се наведе напред толкова, колкото можеше, без да се разкрие. Какво, по дяволите, казваше момичето? Той си наложи да се концентрира върху гласа ѝ, което не беше лесно, тъй като очите му постоянно се mestеха към нежната извивка на гърдите ѝ и онова място отзад на врата ѝ, където...

Той се ощипа. Болката обикновено имаше отрезвяващо действие.

Мис Хочкис явно беше разстроена от нещо и си мърмореше раздразнено.

— ... глупачка... — Той бе съгласен с нея. Да се промъква в дома му през деня не беше много умно от нейна страна.

— ... мисис Сийтън...

Коя, по дяволите, беше мисис Сийтън?

— Ay! — Джеймс се взря в нея по- внимателно. Тя размахваща ръката си взряна в лампата му. Нямаше как да не се усмихне. Изглеждаше толкова ядосана, че той не би се учудил, ако лампата избухнеше под погледа ѝ.

Издаваше звуци подобни на скимтене, които въздействаха странно на стомаха му. Първата му мисъл бе да се втурне и да ѝ помогне. Беше джентълмен в крайна сметка, въпреки ролята, която играеше. А и джентълмените винаги помагаха на жени, изпаднали в нужда. Но той се поколеба. Не изглеждаше тя да страда чак толкова много. А и какво, по дяволите, правеше в дома му.

Дали пък тя не беше изнудвачът?

И ако беше така? От къде е разбрала, че той разследва случая? Как иначе да си обясни защо ровеше из нещата му? Добрите момичета — такива, каквито обикновено работят като компаньонки — не правеха така. Не беше изключено, разбира се, тя да не бе нищо повече от дребна крадла, надяваща се, че новият управител може да е някакъв джентълмен, притежаващ семейни ценности. Часовник, бижу от майка му, вещи, с които човек не би се разделил дори и ако му се наложеше да си търси работа.

Тя въздъхна и се обърна.

— Аз съм най-непохватното момиче в цяла Англия. Най-голямата глупачка в цяла Британия.

Той се приближи като изпъна врат, за да чуе думите ѝ.

Хрус. Под краката му чакълът изхрущя.

— По дяволите — тихо изруга той, дръпна се бързо назад и притисна гръб към външната стена на къщата. От години не бе правил толкова невнимателна грешка.

— Кой е там? — извика тя.

Той вече не я виждаше; тя се бе преместила твърде далеч от вратата. Звучеше паникъносано, сякаш щеше да побегне навън всеки момент. Той се дръпна назад между къщата и конюшнята. Когато чуеше компаньонката на леля Агата, щеше да се покаже и да изглежда така, сякаш тъкмо пристига. Няколко секунди по-късно той чу входната врата да се затваря. Веднага щом долови стъпките ѝ, Джеймс се раздвижи.

— Добър ден, мис Хочкис — извика той и широките му крачки го отведоха точно пред нея.

— О! — възклика тя и подскочи. — Не ви видях.

Той се усмихна.

— Извинявам се, че ви изплаших.

Тя поклати глава, а бузите ѝ порозовяха. Джеймс докосна с пръсти устните си, за да скрие триумфалната си усмивка. Тя се чувстваше гузна от нещо и не би се изчерила без причина.

— Не, не, всичко е наред — запелтечи тя. — Аз, ъъ... аз... трябва да се науча да гледам къде ходя.

— Какво ви води насам? — попита той. — Останах с впечатление, че повечето от задълженията ви изискват присъствието

ви в къщата.

— Така е. Имам предвид — изискват го. Но всъщност ме пратиха да ви открия. Лейди Данбъри желае да говори с вас.

Джеймс свърши поглед. Не че не вярваше на момичето, тя очевидно бе твърде интелигентна, за да лъже за нещо, което лесно можеше да се провери. Но защо тогава се бе промъкнала в дома му? Малката бе намирила нещо и за доброто на леля си, той щеше да разбере какво. Беше разпитвал жени и преди и винаги бе успявал да ги накара да му дадат нужната информация. Всъщност началниците му във Военното министерство често се шегуваха, че бе превърнал тези разпити в изкуство.

Жените, отдавна бе разбрал той, бяха странна порода, твърде различна от мъжете. Те бяха толкова погълнати от себе си, че беше достатъчно да насочиш разговора към тях и веднага разкриваха всичките си тайни. Имаше, разбира се, едно или две изключения от правилото, като лейди Данбъри например, но...

— Всичко наред ли е? — попита мис Хочкис.

— Моля?

— Толкова сте мълчалив — каза тя и прехапа устни.

— Просто се разсеях — изльга той. — Признавам си, не мога да се сетя защо лейди Данбъри изисква присъствието ми. Вече се срещнахме тази сутрин.

Тя отвори уста, но не знаеше какво да каже.

— Не знам — продума тя най-накрая. — Обаче стигнах до извода, че е най-добре да не си задавам излишни въпроси относно действията на лейди Данбъри. Твърде е натоварващо за мозъка, да се опитвам да разбера как работи умът ѝ.

Джеймс не можа да потисне смях си. Не искаше да харесва това момиче. Но, изглежда, тя подхождаше към живота с рядка доброжелателност и хумор. И бе открила най-доброят начин да се справя с леля му. Съгласявай се с нея и прави, каквото считаш за правилно. Това винаги бе действало при него.

Той предложи ръката си в желанието си да я очарова до такава степен, че тя да му разкрие всичките си тайни.

— Бихте ли ме придружили до къщата? Разбира се, ако нямате друга работа навън.

— Не.

Той повдигна вежди.

— Имам предвид — не. Нямам друга работа. — Тя се усмихна едва-едва. — И да, с удоволствие бих ви придружила.

— Чудесно — каза той. — Нямам търпение да задълбочим познанството си.

Елизабет въздъхна дълбоко, когато го хвана под ръка. Последните ѝ думи бяха доста нескопосани, но като изключим това, смяташе, че се придържа пътно към правилата на мисис Сийтън. Дори бе успяла да разсмее мистър Сидънс, което беше в някой от разделите. Ако пък не беше, трябваше да бъде включено. Със сигурност мъжете оценяваха жени, които се изразяваха остроумно.

Тя смръщи вежди. Може би това попадаше в частта за уникалността.

— Изглеждате много сериозна — отбеляза той.

Елизабет трепна. Да му се не види! Трябваше да се фокусира върху джентълмена. Нямаше ли в книгата нещо за това, че се изисква да му отдели цялото си внимание? Това би трябвало да прави през петте минути, след което внезапно да прекъсне разговора, разбира се.

— Струва ми се — продължи той, — че сте твърде концентрирана върху нещо.

Елизабет едва не простена на глас. До тук с чара, който трябваше да изглежда естествен. Тя не беше много сигурна какво отношение има чарът към настоящата ситуация, но пък бе почти сигурна, че не би трябвало да изглежда така, сякаш ползва наръчник.

— Разбира се — каза мистър Сидънс сякаш бе наясно какво я измъчва, — винаги съм намирал сериозните жени за най-интригуващи.

Тя можеше да го направи. Знаеше, че може. Беше Хочкис, по дяволите, и щеше да постигне всичко, което си бе наумила. Трябваше да си намери съпруг, но по-важното сега беше да се научи как точно да го покори. Колкото до мистър Сидънс, е, той просто се оказа на разположение и може и да беше малко коравосърдечно да го използва като опитна мишка, но понякога една жена нямаше друг избор. А тя беше една отчаяна жена. Обърна се и залепи ослепителна усмивка на лицето си. Щеше да очарова този мъж, докато... докато... е, докато... останеше очарован.

Тя отвори уста, за да го зашемети с нещо едновременно остроумно и изискано, но преди дори да издаде звук той се наведе към

нея, а очите му бяха топли и вълнуващи, когато каза:

— Изпитвам неудържимо любопитство към тази усмивка.

Тя примигна объркано. Ако не беше уверена в обратното, щеше да си помисли, че той се опитва да я очарова.

Не, помисли тя и едва не поклати глава, това беше невъзможно. Той едва я познаваше и дори и да не беше най-грозното момиче в Съри, определено не приличаше и на сирена.

— Моля да ме извините, мистър Сидънс — каза тя мило. — И аз като вас често се губя в мислите си и определено не исках да бъда груба.

— Не бяхте груба — поклати глава той.

— Но разбирайте ли... — Какво ѝ беше прочела Сюзан от книгата. „Винаги насырчавайте мъжа да говори за себе си. Мъжете са буквално погълнати от собствената си особа.“

— Мис Хочкис?

Тя прочисти гърлото си и на лицето ѝ отново засия усмивка.

— Така. Е, виждате ли, всъщност си мислех за вас.

Последва кратка пауза и после той каза:

— За мен?

— Разбира се. Не всеки ден идват нови хора в Данбъри Хаус. От къде сте?

— От тук, от там — отвърна той. — В последно време живях в Лондон.

— Колко вълнуващо! — възклика тя, като се опита да звучи развлънувано. Тя мразеше Лондон. Беше мръсно, вонящо и претъпкано. — И винаги ли сте бил управител?

— Неее — отвърна бавно той. — В Лондон няма много големи имения.

— О, да — промърмори тя. — Разбира се.

Той поклати глава и я погледна проницателно.

— Винаги ли сте живяла тук?

Елизабет кимна.

— През целия си живот. Не мога да си представя да живея някъде другаде. Няма нищо по-хубаво от английската провинция, когато цъфнат цветята. И човек определено не може... — Тя мъркна. Не трябваше да говори за себе си.

Инстинктите на Джеймс се задействаха. Какво щеше да каже тя?

Тя изпърха с мигли.

— Едва ли искате да знаете много за мен.

— О, но аз искам — отвърна той като я дари с най-пламенния си поглед. Жените обожаваха този поглед.

Не и тази жена. Тя дръпна главата си назад и се закашля.

— Всичко наред ли е? — попита той.

Тя бързо закима с глава, но изглеждаше така, сякаш бе погълната цял пай.

После, в това нямаше никакъв смисъл, но той можеше да се закълне, че го е видял, тя изпъна рамене сякаш се готовеше за някаква мисия и каза с невъзможно сладък глас:

— Сигурна съм, че сте имали много по-интересен живот от мен, мистър Сидънс.

— О, аз пък съм сигурен, че не е така.

Елизабет прочисти гърлото си, готова да затропа с крак от отчаяние. Въобще не се получаваше. Джентълмените трябаше да говорят за себе си, а той само я разпитваше. В нея се прокрадна странното чувство, че той се забавлява.

— Мистър Сидънс — каза тя, като се надяваше, че е заличила всяка следа от раздразнение в гласа си, — живея в Съри откакто съм се родила. Как би могъл животът ми да е по-интересен от вашия?

Той се протегна и докосна брадичката ѝ.

— Не знам защо, мис Хочкис, но имам чувството, че можете да ме плените завинаги, стига да пожелаете.

Елизабет изпъшка и изведнъж спря да диша. Никой мъж не я бе докосвал досега и сигурно беше истинска развратница задето си го мислеше, но имаше нещо почти хипнотично в топлата му длан.

— Не мислите ли? — прошепна той.

За част от секундата Елизабет се олюя към него, но чу мисис Сийтън — а тя между другото звучеше точно като Сюзан — в главата си.

„Ако прекратиш разговора ненадейно — прошепна гласа на Сюзан, — той ще остане заинтригуван и ще гадае какво би казала.“

И тогава Елизабет, която никога не бе изпитвала опияняващото блаженство от интереса на някой мъж, за втори път днес се върна обратно в реалността и каза с изумителна твърдост.

— Трябва да вървя, мистър Сидънс.

Той поклати глава, без да сваля поглед от лицето й.

— От какво се интересувате, мис Хочкис? — попита той. — Имате ли хобита? Цели? Вие сте необикновено интелигентна млада дама.

О, той определено си играеше с нея. Не я познаваше достатъчно, за да има мнение за интелекта ѝ. Тя свърси поглед. Искаше да знае за интересите ѝ, така ли? Е, тогава щеше да му ги каже.

— Това, което обичам да правя най-много — каза тя с големи и светнали от възбуда очи, — е да работя в домашната ни градинка.

— Вашата домашна градинка? — задави се той.

— О, да. Основната ни реколта тази година е от ряпа. Много ряпа. Обичате ли ряпа?

— Ряпа? — като ехо повтори той.

Тя кимна твърдо.

— Ряпа. Някои наистина я намират за скучна и отегчителна, но по-вълнуващи грудки едва ли ще откриете.

Джеймс се огледа наляво и надясно като търсеше начин да избяга. За какво, по дяволите, говореше това момиче.

— Някога садил ли сте репи?

— Ъъ... не, не съм.

— Жалко — с чувство каза тя. — Човек може да научи много за живота от ряпата.

Главата на Джеймс се наклони напред невярващо. Трябаше да чуе това.

— Наистина ли? И какво, кажете ми, моля ви, може да научи човек?

— Ъъ...

Знаеше си. Тя го баламосваше. Какво бе намислила? Той се усмихна невинно.

— Та какво казвахте?

— Трудолюбие! — изтърси тя. — Човек може да научи много за трудолюбието.

— И как точно?

Тя въздъхна драматично.

— Мистър Сидънс, щом ви се налага да питате за това, се страхувам, че никога няма да разберете.

Докато Джеймс се опитваше да осмисли последното ѝ твърдение, тя изчурулика:

— О, вижте, стигнахме Данбъри Хаус. Моля ви кажете на лейди Данбъри, че ще бъда в градината с розите, ако има нужда от мен.

И тогава, без дори да се сбогува, тя избяга.

Джеймс просто стоеше там и се опитваше да открие някакъв смисъл в най-странныя разговор в живота си. И точно тогава я забеляза — сянката ѝ покрай сградата.

Градината с розите, друг път. Проклетото момиче се бе скрило зад ъгъла и пак го шпионираше. Щеше да открие какво е намислила, дори и това да бе последното, което щеше да направи.

Десет часа по-късно, Елизабет довлече изтощените си крака пред входната врата на дома си. Сюзан, каква „изненада“ я чакаше на стълбите, а „Как да се омъжиш за маркиз“, все още бе в ръцете ѝ.

— Какво стана? — възклика Сюзан и скочи на крака. — Разкажи ми всичко.

Елизабет се преори с желанието си да избухне в саркастичен смях.

— О, Сюзан — каза тя и бавно поклати глава. — Усвоихме „Раздел номер едно“. Определено ме смята за уникална.

ГЛАВА 4

— Прекрасен ден, нали?

Елизабет хвърли поглед през масата към ведрото лице на сестра си. Усмивката на Сюзан можеше да си съперничи само със слънцето, което предвещаваше още един необичайно хубав ден.

— Не е ли прекрасен? — настоя Сюзан.

Елизабет не ѝ обърна внимание и продължи да боде кексчето си с ножа.

— Ако не го искаш, може ли да го изям аз? — попита Лукас.

Елизабет побутна чинията си към него.

— Чакай! И аз искам още — извика Джейн.

Елизабет дръпна чинията обратно, раздели смачканото кексче на две и я бутна към тях.

— Нещо си кисела тази сутрин — отбеляза Джейн, докато си вземаше парчето.

— Да, така е.

Сякаш по команда тримата по-млади Хочкис се дръпнаха назад и размениха погледи. Рядко се случваше Елизабет да е в лошо настроение, но когато това станеше...

— Мисля, че ще изляза навън да си поиграя — каза Лукас и стана толкова бързо, че преобръна стола си.

— И аз идвам. — Джейн скочи и натъпка остатъка от кексчето в устата си.

Когато двете деца изтичаха през кухненската врата, Елизабет погледна язвително към Сюзан.

— Никъде не отивам — каза тя. — Имаме твърде много за обсъждане.

— Явно не си забелязала, че не съм в настроение за разговори? — Елизабет взе чая си и отпи. Беше изстинал. Тя го остави обратно и стана да сложи още вода на печката.

Вчера беше претърпяла истински провал. Пълна катастрофа. Какво си бе мислила? Предполагаше се, че трябва да упражнява

уменията си за общуване, а вместо това се бе впусната в разсъждения за ряпата.

Ряпа!

Тя не можеше да я понася.

Елизабет опита да убеди сама себе си, че не е имала избор. В този мистър Сидънс, макар и да не се забелязваше на пръв поглед, имаше нещо повече. И той определено играеше някаква игра. Но ряпа? Защо точно ряпа? И какво общо имаше с трудолюбието? Мили боже, как щеше някога да го обясни?

Той сигурно бе разказал на всички в Данбъри Хаус за странното и бръщолевене за кореноплодните. Когато отидеше на работа тази сутрин, историята сигурно щеше да е стигнала до конюшните и да се е върнала обратно в кухнята. Всички щяха да ѝ се присмиват. И макар че не се вълнуваше много от загубата на мистър Сидънс като „въображаем маркиз“, щеше да ѝ се наложи да работи с него месеци, или може би години, занапред. А той сигурно я мислеше за напълно побъркана.

Елизабет тръгна към стълбите.

— Днес ще се престоря на болна.

— О, не, няма! — възклика Сюзан, заобиколи масата и хвана Елизабет за ръката. — Ти ще отидеш в Данбъри Хаус, колкото и непоносимо да е това за теб.

— Непоносимо е. Повярвай ми.

Сюзан сложи другата си ръка на кръста.

— Никога не си била страхливка, Елизабет Хочкис.

Тя освободи ръката си и свирепо я погледна.

— Не ме е страх. Просто знам кога битката е загубена. И повярвай ми, това си е едно истинско Ватерло.

— Ние победихме при Ватерло — ухили се Сюзан.

— Представи си, че сме французи — отсече Елизабет. — Казвам ти, мистър Сидънс не е добър избор.

— Какво му има?

— Какво му има? — Тонът на Елизабет се повиши ядосано. — Нищо му няма. И всичко...

Сюзан поклати глава.

— Може би съм твърде млада, или мозъкът ми не се е развит напълно, колкото твоя...

— Сюзан, моля те.

— ... но нямам никаква представа за какво говориш. Щом му няма нищо...

— Той е опасен. Играеше някаква игра с мен.

— Сигурна ли си?

— Съблазнил е стотици жени. Уверена съм в това.

— Един управител? — невярващо попита Сюзан. — Те не са ли обикновено ниски и дебели?

— Този е дяволски красив. Той...

— Дяволски красив? Наистина ли? — Очите на Сюзан се разшириха. — Как изглежда?

Елизабет млъкна за момент и опита да не се изчерви при мисълта за лицето на мистър Сидънс. Какво притежаваше този мъж, та бе толкова привлекателен? Устните му може би. Фино оформени, те често се извиваха леко, сякаш пазеха тайната на някаква шега, известна само на него. Или може би очите му. Въпреки нормалната отсянка на кафявото, също като косата му, те щяха да изглеждат съвсем обикновени, ако не бяха толкова дълбоки. А когато я погледнеше, на нея ѝ ставаше...

— Елизабет?

Горещо. Ставаше ѝ горещо.

— Какво? — разсеяно попита тя.

— Как изглежда той?

— О! Той... О, боже, откъде да знам как да го опиша. Изглежда като мъж.

— Колко изчерпателно описание — каза Сюзан с комичен тон. — Напомни ми го, ако някога те посъветвам да станеш писателка.

— Едва ли бих могла да измисля по-абсурдна история от тази, в която се превърна живота ми.

Сюзан посърна.

— Толкова ли е зле?

— Да — каза Елизабет с въздишка, в която имаше две трети отчаяние и една трета раздразнение. — Толкова. Парите, които татко ни остави са почти на привършване. Моите приходи от лейди Данбъри въобще не са достатъчни, за да покриват издръжката ни, особено след като изтича и договора за наема на къщата. Трябва да се омъжа, но единствената възможност в района, освен ескуайър Невинс е новият

управител на лейди Данбъри, а той, освен че е твърде привлекателен и опасен и си мисли, че съм напълно побъркана, въобще не печели достатъчно и не е приемлив кандидат. Затова те питам — добави тя като повиши глас, — след като вече посочи, че няма да направя състояние от писателска кариера, какво предлагаш да направя?

Напълно доволна от речта си, Елизабет скръсти ръце пред гърдите си. Сюзан примигна и попита:

— Защо те мисли за побъркана?

— Няма значение — простена Елизабет. — Важното в момента е, че съм в пълна безизходица.

— Както обикновено — каза Сюзан с многозначителна усмивка, — аз имам решение на проблема.

Елизабет видя как сестра ѝ протяга ръце да вземе нещо зад гърба си и гневно изстреля:

— О, не. Да не си посмяла да извадиш тази книга отново!

Но Сюзан вече бе отворила малката червена книга.

— Слушай това — каза тя развлнувано. — „Раздел номер седемнадесет“...

— Нима вече сме до седемнадесет?

— Тихо. Раздел номер седемнадесет: „Жivotът е една репетиция, докато не срещнете мъжа, за когото ще се омъжите!“. — Сюзан кимна ентузиазирано. — Виждаш ли?

Мълчание.

— Елизабет?

— Шегуваш се, нали?

Сюзан погледна към книгата и после пак към сестра си.

— Неее — каза тя бавно. — Аз...

— Дай ми това! — Елизабет грабна книгата и погледна надолу.

— „Жivotът е една репетиция, докато не срещнете мъжа, за когото ще се омъжите. Затова трябва да упражнявате съветите в тези раздели по всяко време и с всеки мъж, когото срещнете. Няма значение, че не възнамерявате да се омъжвате за него; трябва да се отнасяте с него така, сякаш е маркиз. Защото ако изгубите навика да следвате моите правила, ще забравите как да се държите, когато срещнете подходящия. Трябва да шлифовате уменията си. Вашият маркиз, може да е точно зад близкия ъгъл.“

— Тя да не се е побъркала? — възкликна Елизабет. — Това не е някаква приказка. Маркизите не се срещат зад ъглите. И честно казано намирам това за доста унизително.

— Коя част? — попита Сюзан.

— Всичко. Според тази жена аз дори не съществувам, докато не си намеря съпруг. Това е направо възмутително. Ако съм толкова незначителна, тогава какво правих през последните пет години? Не мисля, че съм стискала палци с надеждата някой мил джентълмен да се ожени за мен.

Сюзан отвори уста, онемяла от удивление.

— Не мисля, че тя е имала предвид...

— Зная, че не е, но... — каза Елизабет като се почувства неловко от бурната си реакция. — Съжалявам. Нямах предвид... Моля те, забрави, че съм казала каквото и да е.

— Сигурна ли си? — попита Сюзан тихо.

— Всичко е наред — каза бързо Елизабет и погледна през прозореца.

Лукас и Джейн си играеха в градината. Бяха си измислили някаква игра, в която завързваха парче син плат за пръчка и пищяха радостно. Елизабет прегълътна, обхваната от обич и гордост. Тя приглади косата си и пръстите ѝ се спряха на края на плитката.

— Съжалявам — каза тя на Сюзан. — Не трябваше да си го изкарвам на теб.

— Няма проблем — каза сестра ѝ съчувственно. — Напоследък никак не ти е лесно. Знам това.

— Просто съм много притеснена. — Елизабет разсеяно потърка челото си. Изведнъж се почувства толкова стара и уморена. — Какъв смисъл има да се упражнявам с мистър Сидънс, когато нямам никакви възможности за брак в околността.

— Лейди Данбъри постоянно има гости — каза Сюзан окуражително. — Нали така? А и ти ми каза, че всичките ѝ приятели са богати благородници.

— Да, но когато я посещават тя ми дава свободен ден. Казва, че няма нужда от компанията ми, когато в имението има гости.

— Ще трябва да намерим начин. Измисли някаква причина да отидеш. А какво става с приема в края на месеца? Не каза ли, че тя винаги те кани на подобни събития?

— Всъщност ще бъде бал с маски. Лейди Данбъри ме информира вчера.

— Чудесно. Може и да не знаем как да ти ушием модна бална рокля, но определено ще ти направим костюм. Не е нужно да се обличаш твърде изискано.

Докато говореше оживено, Сюзан размахваше ръце и за един кратък миг на Елизабет ѝ се стори, че вижда себе си на четиринадесет, когато все още си мислеше, че всичко е възможно. Преди баща ѝ да умре и да ѝ остави купища отговорности. Преди да умре и да отнесе невинността и детството ѝ със себе си.

— Толкова си приличаме — прошепна тя.

Сюзан примигна.

— Моля?

— Нищо. Просто... — Елизабет мълкна и се усмихна на сестра си. — Просто това, че си приличаме по външност понякога ми припомня времето, когато бях като теб.

— И вече не си?

— Не, не съвсем. Понякога, само за малко може би. — Тя се наведе импулсивно напред и целуна сестра си по бузата. — Това са ми най-любимите моменти.

Сюзан запримигва бързо, за да прикрие това, което подозително приличаше на сълзи. А после възвърна деловата си физиономия.

— Да се върнем на въпроса.

Елизабет се усмихна.

— Забравих какъв беше.

— Кога? — попита Сюзан с нетърпелива въздишка. — Кога лейди Данбъри отново очаква гости? Не говоря за бал, а за обикновено посещение.

— О, това ли — каза мрачно Елизабет. — Очаква гости в края на седмицата. Мисля, че ще е малко градинско парти. По скоро събиране, отколкото нещо официално. Аз писах поканите.

— Колко хора ще присъстват?

— Не повече от десет или дванайсет, мисля. Само за следобеда. Все пак сме достатъчно близо до Лондон и хората могат да дойдат и да се върнат в рамките на един ден.

— Трябва да присъстваш.

— Сюзан, не съм поканена.

— Това е така, защото лейди Данбъри е убедена, че няма да приемеш. Ако ѝ кажеш...

— Няма да се моля за покана — разгорещи се Елизабет. — Дори и аз си имам гордост.

— Не можеш ли да забравиш нещо в петък? Тогава ще трябва да се върнеш в събота, за да си го вземеш — погледна я с надежда Сюзан.

— Може би ще те поканят да се присъединиш.

— Не мислиш ли, че лейди Данбъри ще намери това за малко странно — намръщи се Елизабет. — Аз съм ѝ компаньонка от пет години и никога досега не съм забравяла нещо.

— Може да ѝ се стори странно. А може би не — сви рамене Сюзан. — Но няма как да разбереш, докато не опиташ. И определено няма да си намериш съпруг, ако се криеш тук по цял ден.

— О, много добре — каза Елизабет с голяма неохота. — Ще го направя, но само след като проверя списъка с гостите и се уверя, че в него има неженен мъж. Няма да се излагам пред лейди Данбъри само за да открия, че всички гости са семейни.

Сюзан плесна с ръце.

— Чудесно! А дотогава ще се упражняваш с мистър...

— Не! — извика Елизабет. — Няма!

— Но...

— Казах не! Няма да го търся.

Сюзан невинно вдигна вежди.

— Добре, няма нужда да го търсиш. И без това мисис Сийтън казва, че не е редно. Но ако случайно го срещнеш...

— Това няма да стане, защото смятам да го избягвам сякаш е болен от чума.

— Все пак...

— Сюзан! — Елизабет измери сестра си със смразяващ поглед.

— Много добре, но ако...

Елизабет вдигна ръка.

— Нито дума повече, Сюзан! Отивам в Данбъри Хаус, където ще се занимавам само и единствено с графинята. Изразих ли се ясно?

Сюзан кимна, но определено не беше съгласна.

— Приятен ден тогава. Сигурна съм, че няма да имам нищо за разказване, когато се върна. — Тя тръгна към входната врата и я отвори. — Очаква ме един скучен ден. Абсолютно скучен. Уверена съм

в това. Всъщност вероятно едва ли ще видя мистър Сидънс дори и отдалеч.

Тя грешеше. Много, много грешеше. Чакаше я пред входната врата.

— Мис Хочкис — каза той, а гласът му звучеше толкова приветливо, че предизвика недоверие в нея. — Удоволствие е да видя отново.

Елизабет се разкърсила между желанието да избяга в къщата и потребността да изтрне самоуверената усмивка от лицето му. Гордостта ѝ надделя. Тя вдигна една от светлите си вежди по особено надменен начин, който бе усвоила от лейди Данбъри и каза доста жлъчно:

— Нима?

Едното ъгълче на устните му се вдигна нагоре в нещо, което наподобяваше усмивка.

— Изглежда, не ми вярвате.

Елизабет издиша дълбоко през стиснатите си устни. Какво, по дяволите, да прави сега. Беше си обещала да не упражнява правилата от „Как да се омъжиш за маркиз“ върху този мъж. Той очевидно владееше твърде добре изкуството на флирта, за да се впечатли от жалките ѝ опити. А и след вчерашния провал с репите, сигурно я мислеше за пълна откачалка. Което пък повдигаше въпроса: „Какво, за бога, искаше от нея?“.

— Мис Хочкис — започна той, но след като видя, че напразно е чакал отговор, продължи: — Искрено се надявам, че ще задълбочим познанството си. В крайна сметка известно време ще работим заедно в Данбъри Хаус, а двамата заемаме особено положение в този дом. От една страна сме твърде добре възпитани, за да се числим към прислугата, но от друга все пак не сме част от семейството.

Тя обмисли думите му и по-скоро тона му, който беше подозрително дружелюбен. После погледна към лицето му, което изглеждаше също толкова мило и приветливо. Освен очите. Имаше нещо, което се спотайваше в тези шоколадови дълбини. Нещо... сякаш той знаеше нещо.

— Защо сте толкова любезен с мен? — изтърси тя несъзнателно.

Той трепна и същевременно се закашля.

— Въобще не разбирам за какво говорите.

Тя вдигна пръст и го размаха.

— Знам какво сте намислили затова не се опитвайте да ме заблудите.

Той вдигна вежда, което я подразни, защото очевидно бе усвоил жеста по-добре от нея.

— Моля?

— Вие сте много чаровен, знаете ли?

Устните му леко се отвориха и след като се съвзе, той каза:

— Не знам какво да кажа, освен благодаря.

— Това не беше точно комплимент.

— Може и да е бил — подразни я той.

Тя поклати глава.

— Вие искате нещо от мен.

— Само приятелството ви.

— Не, искате нещо и се опитвате да ме очаровате, за да го получите.

— И справям ли се?

— Не!

Той въздъхна.

— Жалко, обикновено успявам.

— Значи си признавате?

— Предполагам, че трябва. — Той вдигна ръце сякаш признаваше поражението си. — Но, ако искате да отговоря на въпросите ви, трябва да ми правите компания, като се разходите с мен за няколко минути.

Тя поклати глава. Да отиде с този мъж където ѝ да е, щеше да е голяма грешка.

— Не мога. Лейди Данбъри ме очаква.

Той отвори джобния си часовник.

— Не и в следващия четвърт час.

— И как разбрахте това? — попита тя.

— Може би си спомняте, че бях нает да управлявам делата ѝ.

— Но не сте ѝ секретар. Управителите не знаят графика на работодателите си.

Може би си въобразяваше, но очите му ставаха все по-топли и наситени.

— Винаги съм смятал — каза той, — че няма нищо по-могъщо от добрата информираност. Лейди Данбъри е взискателна дама, стори ми се благоразумно да се запозная с графика й, за да не го нарушавам.

Елизабет присви устни. Той беше прав, да го вземат мътните. Първото нещо, което тя бе направила, постъпвайки на работа при лейди Д., беше да запомни графика й.

— Виждам, че сте съгласна с мен, макар че нямате желание да ми направите комплимент, като го признавете.

Тя го погледна. Този мъж наистина беше много арогантен.

— Хайде сега — опита да я склони той, — със сигурност може да отделите няколко минути да разведете един новодошъл.

— Много добре — отвърна Елизабет, неспособна да откаже, тъй като молбата му звучеше като зов за помощ, а тя никога не отказваше, когато я помолеха за услуга. — Но имате само десет минути.

— Каква изключителна щедрост — промърмори той и я хвана под ръка.

Елизабет прегърна, когато ръката му докосна лакътя ѝ. Усети го отново — това странно спиращо дъха присъствие, което ѝ въздействаше всеки път щом той беше наблизо. А най-лошото бе, че той изглеждаше напълно спокоен и невъзмутим.

— Може да направим кратка обиколка на розовата градина? — предложи той.

Тя кимна, неспособна да произнесе и дума. Топлината от дланта му се бе разпростирила по цялата ѝ ръка и тя бе забравила да диша.

— Мис Хочкис?

Тя прегърна и намери гласа си.

— Да?

— Надявам се, не се чувствате неудобно от това, че търся вниманието ви.

— Въобще не — изписка тя.

— Добре тогава — каза Джеймс с усмивка. — Истината е, че не знам към кого друг да се обърна.

Той я погледна. Бузите ѝ бяха приятно порозовели. Те не си говореха докато стъпките им ги отвеждаха до каменната арка на входа на розовата градина. Но Джеймс я поведе наляво покрай известните

рози на Данбъри Хаус, които цъфтяха в невероятна гама от розово и жълто. Той се наведе да помирише една от тях и същевременно да спечели време, за да обмисли как да действа от тук нататък.

Бе мислил за нея през цялата нощ, а после и на сутринта. Тя изглеждаше умна и определено бе намислила нещо. Той имаше голям опит в разкриването на тайни планове, за да не разбере кога един човек се държи подозрително. И всичките му инстинкти крещяха, че мис Хочкис не се бе държала естествено предишния ден. В началото му се струваше странно тя да е изнудвачът. В края на краищата не можеше да е на повече от двадесет години. Определено не беше по-възрастна от Мелиса, която бе на тридесет и две. За това и нямаше как да знае за аферата на лейди Данбъри от първа ръка.

Но тя бе прекарала целият си живот тук. Сама му го каза. Може пък да е била посветена от родителите си. В малките градове тайните имаха навика да се предават от поколение на поколение.

Да не забравяме, че мис Хочкис имаше достъп до Данбъри Хаус. Ако леля Агата беше оставила някакви уличаващи доказателства, тя първа би се натъкнала на тях.

В която и посока да тръгнеше, всички пътища водеха към мис Хочкис.

Но ако той искаше да научи тайните й, трябваше да я предразположи да му се довери. Или най-малкото да приспи нейната бдителност и случайно да изкопчи истината от възхитително розовите ѝ устни. Струваше му се, че най-добрият начин да направи това е като я помогне за помощ. Този тип жени бяха възпитани да не отказват на такива молби. Нямаше начин, тя да каже „не“, ако я помогне да му помогне да опознае околността. Дори и да беше изнудвачка, тя трябваше да съблюдава определени правила на поведение. Мис Елизабет Хочкис, компаньонката на графиня Данбъри, не можеше да си позволи да бъде упрекната, че ѝ липсват финес и милосърдие.

— Сигурно знаете колко е трудно приспособяването към едно ново място — започна той.

Тя кимна бавно, като го гледаше предпазливо.

— Вчера ми казахте, че сте живели тук през целия си живот.

— Да...

Той се усмихна топло.

— Имам нужда от водач, който да ми покаже местните забележителности или просто да ми разкаже за тях.

Тя примигна.

— Искате да видите забележителностите? Какви забележителности?

По дяволите, как да се измъкне? Едва ли това селце преливаше от никакви интересни места, пропити от древна история или култура.

— Може би „забележителности“ не е най-точната дума — импровизира той. — Но всяко място има своя чар. И ако искам да бъда добър управител на най-големият имот в района, трябва да го познавам в детайли.

— Това е вярно — кимна тя замислено с глава. — Разбира се, не съм сигурна какво точно трябва да знаете, тъй като никога не съм управлявала имот. Човек би си помислил, че и вие трябва да сте объркан, след като не сте го правили до сега.

— Никога не съм го казвал — погледна я той остро.

Тя спря да върви.

— Така ли? Ами вчера споменахте, че идвate от Лондон.

— Казах, че не съм управлявал имоти в Лондон. Не съм казал, че не съм работил като управител изобщо.

— Разбирам. — Тя извърна глава и го погледна преценявашо. — И къде сте работил, ако не е тайна?

Малката проклетница го проверяваше. Той не беше сигурен защо, но тя определено го правеше. Естествено, нямаше да я остави да го надхитри. Джеймс се бе преструвал и дегизирал повече пъти, отколкото можеше да преброи и никога не се бе провалял.

— Бъкингамшир — каза той. — Там израснах.

— Чувала съм, че е много красиво — вежливо отбеляза тя. — Защо напуснахте?

— По обичайните причини.

— Които са?

— Защо сте толкова любопитна?

— Винаги съм любопитна — присви рамене тя. — Всеки ще ви го каже.

Той мъркна и откъсна една роза.

— Тези са прекрасни, нали?

— Мистър Сидънс — каза тя и въздъхна драматично. — Страхувам се, че има нещо, което не знаете за мен.

Джеймс усети как тялото му се напрегна докато чакаше признанието ѝ, каквото и да бе то след подобно встъпление.

— Имам трима по-малки брат и сестри.

Той примигна неразбиращо. Какво общо имаше това с останалото, по дяволите!

— Следователно — продължи тя и му се усмихна сякаш не таеше никакви задни мисли, — съм доста добра в това да разпознавам кога един човек се опитва да отбягва дадена тема. Всъщност децата биха ме нарекли плашещо добра.

— Сигурен съм, че е така — промърмори той.

— Въпреки това — продължи тя, — вие не сте ми роднина и определено не сте задължен да ми споделяте миналото си. Всеки има право на личен живот.

— Да — каза той, като се чудеше дали тя не бе точно това, за което се представяше. — Хубава, млада провинциална дама.

Тя му се усмихна отново.

— Имате ли братя и сестри, мистър Сидънс?

— Аз? Не, нямам. Защо питате?

— Както казах, аз съм безкрайно любопитна. Семейството може да разкрие много за характера на даден човек.

— И какво разкрива вашето семейство за характера ви, мис Хочкис?

— Че съм предана, предполагам. И че бих направила всичко за братчето и сестрите си.

Включително изнудване? Той се наведе към нея съвсем малко, но достатъчно, за да накара долната ѝ устна да трепне. Джеймс усети някакво примитивно удоволствие от този факт.

Тя се взираше в него, очевидно твърде неопитна, за да знае как да се справи с подобен хищник в образа на мъж. Очите ѝ изглеждаха огромни с най-чистото тъмносиньо, което Джеймс някога бе виждал.

Сърцето му заби ускорено.

— Мистър Сидънс?

Кожата му запламтя.

— Мистър Сидънс?

Почувства, че ще я целуне. Беше по-силно от него. Това беше най-глупавият и зле скроен план, който му бе хрумвал от години, но изглежда, че нищо не можеше да го спре. Той се приближи, съкращавайки разстоянието между тях и предвкуси момента, в който устните му щяха да докоснат нейните и...

— Oy!

Какво по дяволите?

Тя издаде някакви цвъртящи звуци и се отгласна от него размахвайки ръце. И тогава се подхълзna, неясно в какво, защото земята беше суха като камък. Елизабет размаха буйно ръце, за да запази равновесие и в следващия момент го цапардоса по брадичката. При това доста силно.

— Oy! — изрева той.

— О, съжалявам! — извини се бързо тя. — Нека погледна.

Тя го настъпи.

— O-ox!

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам.

Тя изглеждаше много загрижена и притеснена и при други обстоятелства той би се възползвал да изкопчи нещо от нея, но, по дяволите, кракът наистина го болеше.

— Ще се оправя, мис Хочкис — увери я той. — Трябва само да слезете от крака ми.

— О, съжалявам! — каза тя вероятно за стотен път и отстъпи назад.

Той раздвижи крака си и трепна.

— Съжалявам — отново повтори.

— Пфу — потръпна той. — Не го казвайте отново.

— Но...

— Настоявам!

— Нека да видя крака ви. — Тя се наведе надолу.

— Моля ви, недейте. — Имаше малко ситуации, в които Джеймс не намираше молбите за унизителни, и тази определено беше такава.

— Добре — каза тя, като се изправяше, — но трябва...

Пляс!

— О, главата ми — изскимтя тя като търкаше челото си.

— Брадичката ми — едва успя да изрече Джеймс.

Сините ѝ очи се изпълниха с притеснение и срам.

— Съжалиявам!

— Имате добър мерник — каза той, стискайки очи от болка. — Точно на мястото, където ме ударихте с ръката си.

Той чу задавеното й: „Съжалиявам“.

И ето тук направи фаталната си грешка. Никога повече нямаше да изпусне от поглед подозрителна и непохватна жена, без значение колко бе привлекателна. Не знаеше как тя успя да го направи, но чу изненадан вик, а после тялото й се блъсна с все сила в неговото и го прекатури на земята.

Е, той само си помисли, че пада на земята.

Ако можеше да избира, щеше да се надява да е на земята.

Но както се оказа, трябваше да се помоли за това на Бог, защото земята беше за предпочитане пред розовия храст.

ГЛАВА 5

— Съжалявам!

— Не го казвайте — изръмжа той, като се чудеше коя част от тялото му го боли най-много.

— Наистина. Нека ви помогна.

— Не! Не ме... — отчаяно извика той — докосвайте. Моля ви!

Устните ѝ се разтвориха ужасено, започна да примигва бързо и за миг Джеймс си помисли, че ще се разплаче.

— Всичко е наред — принуди се да я излъже той. — Нищо ми няма.

И тъй като тя го погледна недоверчиво, добави:

— Наистина.

Тя прегълтна мъчително.

— Толкова съм непохватна. Дори Сюзан отказва да танцува с мен.

— Сюзан?

— Сестра ми. Тя е на четиринацетето.

— Аха — каза той и после добави под носа си: — Умно момиче.

Тя прехапа долната си устна.

— Сигурен ли сте, че не искате да ви помогна да станете?

Джеймс, който тихо опитваше да се измъкне от бодливия си затвор най-накрая прие факта, че в тази битка розовият храст щеше да излезе победител.

— Ще ви подам ръката си — съгласи се той, като изговаряше думите бавно и любезно. — И тогава ще ме дръпнете. Разбрахме ли се?

Тя кимна.

— Не настрани, не нагоре, не...

— Разбрах — сопна се тя.

Преди дори да му остави време да реагира, тя хвана ръката му и го измъкна от храстата. Джеймс я погледа известно време удивен от силата, която се криеше в това крехко тяло.

— Непохватна съм — каза тя, — но не съм идиотка.

Той онемя отново. Два пъти за една минута си беше истински рекорд за него.

— Наистина ли не сте наранен? — попита го тя делово, след като измъкна един трън от палтото му и още един от ръкава му. — Ръката ви е одраскана, трябва да носите ръкавици.

— Твърде е горещо за ръкавици — промърмори Джеймс, докато я наблюдаваше как вади още бодли от него.

Тя изглеждаше напълно невинна — никоя дама с опит, дори и само във флиртуването не би застанала толкова близо с ръце, обхождащи тялото му нагоре-надолу...

Много добре, призна си той. Явно бе развижрил въображението си и бе оставил страстта да надделее. Тя не движеше ръцете си точно нагоре-надолу, но той се чувстваше така сякаш го прави. Беше толкова близо до него, че можеше да се протегне и да докосне косата ѝ. Да усети колко мека наистина беше и...

О, боже! Можеше да я помирише.

Тялото му се скова за миг. Тя дръпна ръцете си и го погледна с невинните си сини очи.

— Всичко наред ли е?

— Защо да не е? — попита той задавено.

— Така се напрегнахте.

Той се усмихна безрадостно. Само ако знаеше... Тя измъкна още един бодил, този път от яката на палтото му.

— Да, и ако трябва да бъда честна и гласът ви звучи много странно.

Джеймс се закашля и опита да не обръща внимание на начина, по който пръстите ѝ се докоснаха до брадичката му.

— Нещо ми заседна в гърлото — дрезгаво каза той.

Тя отстъпи назад и го огледа.

— О, боже. Пропуснala съм един.

Той проследи погледа ѝ... надолу към крака си.

— Аз ще го измъкна — каза бързо той.

Тя се изчерви.

— Това е добре, но...

— Но какво?

— Има още един — каза тя и се закашля засрамено като посочи с пръст.

— Къде? — попита той само за да я накара да се изчерви още малко.

— Там, малко по-нагоре. — Тя посочи и се извърна почервеняла като цвекло.

Джеймс се ухили. Беше забравил колко бе забавно да кара дамите да се изчревяват.

— Готов ли съм вече?

Тя се обърна, погледна го и кимна.

— Много съжалявам — каза тя и поклати глава. — Наистина много... съжалявам.

В мига, в който Джеймс чу думата „съжалявам“ го обзе желание да я хване за раменете и да я разтърси.

— Да, мисля, че вече изяснихме това.

Тя загрижено повдигна нежната си ръка към лицето му.

— Зная, но лицето ви е издраскано и ще е най-добре да му сложим мехлем и... какво се опитвате да подушите?

Покашляне.

— Това ли правя?

— Да.

Той я погледна с най-хлапашката си усмивка.

— Миришете на рози.

— Не — възрази тя с усмивка. — Вие миришете на рози.

Джеймс се разсмя. Брадичката го болеше, където тя го бе ударила два пъти, кракът му пулсираше там, където го бе настъпила и чувстваше тялото си така, сякаш се беше въргалял в бодлив храсталак, което не беше далеч от истината, и все пак се засмя.

Погледна към мис Хочкис. Тя дъвчеше долната си устна и го наблюдаваше подозрително.

— Не полудявам, ако това ви тревожи — каза той с весела усмивка, — макар че ще приема предложението ви за помощ.

Тя кимна оживено.

— Тогава ще е най-добре да влезем вътре. Има една малка стаичка, недалеч от кухнята, където лейди Данбъри държи лекарствата. Сигурна съм, че ще намерим някакъв мехлем, с който да намажем раните ви.

— Вие ще... ъъ... се справите ли...

— ... с одраскванията — довърши тя вместо него и устните ѝ се извиха в неодобрителна усмивка. — Не се тревожете дори аз съм достатъчно сръчна, за да се погрижа за подобни рани, без да причиня нечия смърт. Погрижила съм се за повече порязвания и драскотини, отколкото мога да си спомня.

— Значи вашият брат и сестрите ви са по-малки от вас, така ли?

Тя кимна.

— И са големи авантюристи. Вчера Лукас и Джейн ме уведомиха, че възнамеряват да построят подземно укрепление. — Тя се засмя недоверчиво. — Казаха ми, че трябва да отсека единственото дърво в двора, за да им осигуря дървен материал. Не разбирам как им хрумват подобни идеи, но... о, съжалявам. Много е невъзпитано да ви досаждам със семейството си.

— Не — каза Джеймс изненадан от бързия си отговор. — Харесва ми да слушам за семейството ви, звуци чудесно.

Погледът ѝ се смекчи и той остана с впечатлението, че мислите ѝ са я отнесли към място, което ако съдеше по замечтаната ѝ усмивка, беше много приятно.

— Така е — отвърна тя. — Разбира се, ние спорим и се спречкваме като всяко друго семейство, но... о, вижте ме, пак го правя. А само имах намерение да ви убедя, че съм достатъчно опитна с леките наранявания.

— В такъв случай — каза той, — напълно ви се доверявам. Всеки, който се е грижил за малки деца, е достатъчно опитен, за да се справи с тези незначителни рани.

— Радвам се, че имам одобрението ви.

Той протегна ръката си.

— Ще сключим ли примирие? И ще мога ли да разчитам на вашето приятелство?

Тя кимна.

— Примирие.

— Добре, тогава да отидем в къщата.

Те се смееха и си говореха, докато излизаха от градината и едва когато бяха на половината път до Данбъри Хаус, Джеймс си спомни, че я подозира в изнудване.

Елизабет натопи кърпичката си в някакъв остро мириещ мехлем.

— Може да пари малко — предупреди го тя.

Мистър Сидънс се ухили.

— Мисля, че съм достатъчно мъж да... Ау! Какво има вътре?

— Предупредих ви, че може да запари.

— Да, но не казахте, че хапе.

Елизабет приближи буркана до носа си и го помириса.

— Мисля, че има някакъв алкохол. Мирише на бренди. Има ли смисъл в това? На кого би му хрумнало да слага бренди в подобно нещо?

— На никой — промърмори той. — Освен ако не иска да си създаде врагове.

Тя го помириса отново и сви рамене.

— Трудно е да се каже. Може и да е бренди или пък някакъв спирт. Не съм го приготвяла аз.

— А кой? — попита той с такъв вид, сякаш се страхуваше от отговора.

— Лейди Данбъри.

Той изстена.

— От това се опасявах.

Елизабет го погледна любопитно.

— Но защо? Вие едва я познавате.

— Така е, но семействата ни са в близки отношения от много години. Появрайте за нея от поколения се носят легенди.

— О, вярвам ви — засмя се Елизабет. — Тя все още е легенда и сред моето поколение. Наплашила е всички деца в селото.

— Напълно — каза сухо мистър Сидънс — ви вярвам.

— Не знаех, че сте познавал лейди Данбъри и преди да ви назначи в имението — каза тя като потапяше кърпичката си отново в мехлема.

— Да, затова... — той трепна, когато намаза челото му — ме нае, предполагам. Вероятно си е мислела, че може да разчита на мен повече, отколкото на някой, подбран от агенция.

— Това е странно. Преди вашето пристигане, лейди Данбъри ме освободи по-рано. Канеше се да прегледа документите и да запомни

някои числа, за да е сигурна, че няма да я оберете.

Джеймс се закашля, за да прикрие подхилкването си.

— Така ли каза?

— Ммм... хммм. — Тя се наведе напред, а погледът и бе напрегнат докато се взираше в лицето му. — Но не бих го приела лично. Тя би го казала за всеки, включително и за собствения си син.

— Особено за него.

— В такъв случай я познавате много добре. Вечно се оплаква от него — засмя се Елизабет.

— Разказвала ли ви е за онзи път, когато заклещил главата си...

— В замъка Уиндзор? Да. — Тя се ухили и докосна с пръст устните си, за да сподави смеха си. — Не се бях смяла така от години.

Джеймс отвърна на усмивката ѝ. Намираше близостта ѝ за обезоръжаваща, почти замайваща.

— Познавате ли го?

— Седрик? — Тя се отдръпна назад, за да могат да разговарят по-удобно. — О, предполагам, че трябва да го наричам лорд Данбъри сега, нали така?

Той небрежно повдигна рамене.

— Може да го наричате както ви харесва, когато сте с мен. Лично аз, например, предпочитам да го наричам...

Тя размаха пръст пред него.

— Струва ми се, че сте доста коварен, мистър Сидънс. През цялото време се опитвате да ме убедите да кажа нещо, за което после ще съжалявам.

Усмивката му бе хищна.

— Предпочитам да ви убедя да направите нещо, за което после да съжалявате.

— Мистър Сидънс — каза тя укорително.

— Простете ми — сви рамене той.

— Познавам новия лорд Данбъри — каза тя като вирна брадичка, за да му покаже, че темата е окончателно приключена. — Не много добре, разбира се. Той е малко по-възрастен от мен и не сме общували като деца. Но от време на време посещава майка си и тогава пътищата ни се пресичат.

На Джеймс му хрумна, че ако Седрик реши да посети майка си скоро, с ролята му щеше да е свършено. Дори и Агата да успее да го

предупреди навреме, на Седрик не можеше да се разчита да си държи устата затворена. Липсваше му както дискретност, така и здрав разум. Джеймс поклати глава. Слава богу, че глупостта не се предаваше по наследство в семейството.

— Нещо не е наред ли? — попита мис Хочкис.

— Не. Защо?

— Поклатихте глава.

— Така ли?

Тя кимна.

— Трябваше да бъда по-нежна. Ужасно съжалявам.

Той хвана ръката ѝ и я погледна с поглед изпълнен с копнеж.

— Дори ангел не би могъл да бъде по-нежен.

Очите ѝ се разшириха и за един кратък миг погледите им се срещнаха, преди тя да сведе очи към ръцете си. Джеймс очакваше да възрази, но тя не го направи и той погали китката ѝ с палеца си, преди да я освободи.

— Извинете ме — промърмори той. — Не знам какво ми стана.

— Всичко... е наред — заекна тя. — Преживяхте голям шок. На човек не всеки ден му се случва да падне насред бодлив розов храст.

Той не каза нищо, просто извърна лицето си, когато тя се зае с една драскотина на ухото му.

— Стойте неподвижно — каза меко тя. — Трябва да се погрижа за най-дълбоката драскотина.

Той затвори уста и Елизабет затаи дъх, когато се приближи.

Порязването беше отляво точно в извивката под долната му устна.

— Има нещо мръсно тук — промърмори тя. — Аз... ох, не мърдайте още известно време. Трябва да...

Тя прехапа устни и прегъна крака си така, че да е точно срещу лицето му. Сложи пръстите си на устните му и нежно изпъна кожата, за да се открие раничката.

— Ето, готов сте — прошепна тя, докато я почистваше удивена, че може да издаде звук по-силен от ударите на сърцето си. Никога не бе стояла толкова близо до мъж в живота си, а точно този я караше да се чувства по най-страниен начин. Почувства нелепо желание да прокара ръце по изящните извивки лицето му и да приглади елегантно извитите му тъмни вежди.

Елизабет издиша и погледна надолу към лицето му. Той се взираше в нея със странно изражение, шеговито и едновременно с това някак сериозно. Пръстите ѝ все още бяха на устните му и самата гледка беше по-вълнуваща и плашеща от самото докосване.

С лека въздишка тя дръпна ръката си.

— Свършихте ли? — попита той.

Тя кимна.

— Аз... надявам се да не ви е боляло много.

Погледът му потъмня.

— Не усетих нищо.

Елизабет се усмихна смутено и отстъпи крачка назад, за да възвърне равновесието си.

— Вие сте много по-различен пациент от брат ми — каза тя като се опита да смени темата.

— Той едва ли хленчи и наполовина колкото мен — пошегува се мистър Сидънс.

— Не — засмя се Елизабет, — но пищи доста по-силно.

— Казахте, че името му е Лукас.

Тя кимна.

— На вас ли прилича?

Елизабет, която в стремежа си да не поглежда към него, изучаваше една картина на стената, стрелна поглед към лицето му.

— Това е странен въпрос?

Той сви рамене.

— И аз съм любопитен като вас.

— О, добре тогава, да. Всички си приличаме. И двамата ни родители бяха светлокоси.

Джеймс помълча известно време, като разсъждаваше върху думите ѝ. Не беше трудно да се забележи, че тя говори за тях в минало време.

— Значи са починали? — попита внимателно той.

Тя кимна и той забеляза, че лицето ѝ помръкна, когато извърна глава.

— Минаха повече от пет години — каза Елизабет. — Вече привикнахме с мисълта, че ги няма, но все още е... — тя прегълтна — трудно.

— Съжалявам.

Тя не каза нищо известно време, после се засмя леко пресилено.

— Мисля, че се разбрахме да не споменаваме тази дума.

— Нищо подобно — подразни я той, като опита да я развесели.

Той разбираше нежеланието ѝ да сподели болката си. — Съгласихме се вие да не я произнасяте, аз от своя страна...

— Много добре — каза тя, облекчена, че той няма да любопитства повече, — ако наистина искате да се извините, с радост ще съставя списък от прегрешенията ви.

Той се наведе напред и опря лакти в коленете си.

— Бихте ли го направили сега?

— О, разбира се. Минаха само три дни, но все пак смятам, че ще запълня поне една страница.

— Само страница? Ще трябва да се потрудя по-добре... мис Хочкис?

Цялото ѝ тяло се беше напрегнало, докато тя се взираше към вратата.

— Махай се — изсъска тя.

Джеймс се изправи, за да погледне отвъд масата. Котката на леля Агата седеше на прага подпряна на косматите си крака.

— Има ли някакъв проблем? — попита Джеймс.

Тя не сваляше поглед от животното.

— Тази котка е истинска напаст.

— Малкълм? — Той се ухили и отиде при котарака. — Не би убил и муха.

— Не го докосвайте — предупреди го Елизабет, — ако не искате да се убедите от собствен опит колко е опасен.

Джеймс просто го вдигна. Малкълм шумно замърка, зарови муцунката си във врата му и лениво я потърка в него.

Елизабет зяпна от изумление.

— Какъв малък предател. Опитвам да се сприятеля с него от три години.

— Мислех, че работите тук от пет.

— Така е, но се отказах след първите три. Коя жена би изтърпяла непрестанното му съскане?

Малкълм я погледна пренебрежително, вирна нос във въздуха и отново започна да излива своята котешка любов към Джеймс.

Той се засмя и се върна на стола си.

— Сигурен съм, че ме приема като предизвикателство. Аз мразя котки.

Главата на Елизабет се накриви с неприкрит сарказъм.

— Странно, но не изглеждате така, сякаш мразите котки.

— Е, тази определено не я мразя вече.

— Колко удобно — промърмори тя. — Мъж, който мрази всички котки, освен една. И котка, която мрази всички хора, освен един.

— Двама, ако броите и лейди Данбъри. — Джеймс се ухили и се облегна, като изведнъж се почувства много доволен от живота.

Беше далеч от Лондон, далеч от превзетите дебютантки и досадните им майки и някак си бе попаднал в компанията на тази прекрасна млада дама, която вероятно не изнудваше леля му, но дори и да го правеше... е, сърцето му от години не бе препускало така лудо, както когато тя бе докоснала с пръсти устните му.

Тъй като нито една от потенциалните невести, обсадили Лондон, не бе предизвикала някакъв интерес за брак у него, това определено значеше нещо.

И може би, помисли си той, изпълнен с копнеж, какъвто не бе изпитвал от години, ако тя изнудваше леля му... е, вероятно в такъв случай имаше основателна причина да го прави. Навярно имаше болен роднин, или беше заплащена с изгонване от дома си, може би се нуждаеше от парите за нещо важно, стойностно и никога не бе възнамерявала да злепоставя Агата, като разпространява слухове.

Той се усмихна, решен до края на седмицата да я приюти в обятията си и ако тя се почувствуваше толкова добре, колкото той предполагаше, щеше да обмисли какви действия да предприеме по нататък.

— Ако бъда помолен настойчиво — подразни я той, — бих могъл да подхвърля някоя добра дума за вас на нашия приятел.

— Вече не ме интересува... О, боже!

— Какво?

— Колко е часа?

Той извади джобния си часовник и за голяма негова изненада, тя се спусна и го грабна от ръцете му.

— О, боже! — възклика тя. — Трябваше да се срецна с лейди Данбъри в салона преди двадесет минути. Аз ѝ чета всяка сутрин и...

— Сигурен съм, че тя няма да има нищо против. В крайна сметка — Джеймс размаха ръка към драскотините на лицето си, — имате достатъчно доказателства, че сте се погрижила за ранен и нуждаещ се.

— Да, но вие не разбирате. Аз не трябва да... Ох, не бива да се упражнявам, а... — Очите ѝ се изпълниха със силно смущение и тя се плесна през устата.

Той се изправи в целия си ръст и се надвеси заплашително над нея.

— Какво щяхте да кажете?

— Нищо — заекна тя. — Заклех се, че няма да го правя повече.

— Заклехте се, че няма да правите повече какво?

— Нищо особено, заклевам се. Надявам се, че ще се видим по-късно.

И тогава преди той да успее да я спре, тя изхвърча от стаята.

Джеймс се загледа в коридора, по който тя бе изчезнала. Мис Елизабет Хочкис бе доста странно същество. Тъкмо бе започнала да се държи като себе си, а той беше убеден, че внимателната мила девойка с проницателен ум беше истинската Елизабет, и отново бе станала вятърничава, заекваща и плещеше всевъзможни глупости.

Какво беше това, което каза, че трябало да направи? Да чете на леля му? Бе споменала и нещо за упражняване, и после се бе заклела, че не бива да го прави повече. Какво, по дяволите, значеше това?

Той надникна в коридора. Всичко изглеждаше тихо. Елизабет, кога бе започнал да мисли за нея като за Елизабет, а не мис Хочкис, не се виждаше никъде. Сигурно беше в библиотеката и избираще подходящо четиво за леля му...

Това беше! Книгата. Когато я бе видял в дома си тя се бе навела над копието му на „Есета“ от Франсис Бейкън.

Нешто проблесна в паметта му и той си спомни как ѝ помогна да прибере малката червена книга онзи ден. Тя се бе паникьосала и буквально се бе втурнала срещу него, за да стигне първа до нея. Трябва да си е помислила, че той някак бе успял да открадне книгата ѝ.

Но какво, по дяволите, имаше в тази книга?

ГЛАВА 6

Джеймс не спря да я наблюдава през целия ден. Знаеше как да проследи човек, като се плъзга покрай ъглите и се крие в празните стаи. Елизабет, която изобщо не подозираше, че на някой може да му хрумне да я следи, така и не разбра. Той я слушаше, докато тя чете на леля му, наблюдаваше я, докато сновеше напред-назад в коридора изпълнявайки някоя от съвършено ненужните поръчки на графинята.

Тя се отнасяше към Агата с уважение и загриженост. Джеймс се опита да улови някакъв признак на раздразнение или нетърпение, но всеки път, когато леля му се държеше дразнещо, Елизабет реагираше със снизходжение и хумор, които той намираше за очарователни.

Търпението, с което отвръщаше на прищевките на леля му, вдъхваше уважение. Самият той щеше да е избухнал още преди обяд. Мис Хочкис продължаваше да се усмихва, дори когато си тръгна в четири следобед. Джеймс я наблюдаваше през прозореца, докато се отдалечаваше по пътя. Главата ѝ се клатеше наляво-надясно и с някакво топло чувство той предположи, че тя си пее. Без да се замисли, той затананика.

— Каква е тази мелодия?

Той се обърна. Леля му стоеше на прага на стаята и тежко се подпираще на бастуна си.

— Не и такава, на която би искала да знаеш думите — каза той с дяволита усмивка.

— Глупости. Ако е вулгарна то със сигурност искам да я знам.

Джеймс се засмя.

— Лельо Агата, не ти казах думите на онази моряшка песен, която ме хвана да припявам, когато бях на дванадесет, определено няма да ти кажа и сега.

— Хммм... — Тя тропна с бастуна си по пода и се обърна. — Ела да ми правиш компания, докато си пия чая.

Джеймс я последва в салона и седна срещу нея.

— Всъщност — започна той — се радвам, че ме покани да се присъединя към теб. Исках да поговорим за твоята компаньонка.

— Мис Хочкис?

— Да — каза той като се опита да звучи безразлично. — Дребна, руса.

Агата се усмихна разбирашо, а погледът ѝ бе по-лукав от всякога.

— Значи си забелязал...

Джеймс се престори, че не разбира.

— Че косата ѝ е руса? Трудно бих го пропуснал, лельо.

— Имам предвид, че е много симпатична и ти го знаеш.

— Мис Хочкис определено е привлекателна — каза той, — но...

— Но не е твоят тип — довърши тя. — Знам. — Тя го погледна.

— Забравих как си пиеше чая.

Джеймс свъси вежди. Леля Агата никога не забравяше нищо.

— С мляко, без захар — каза той подозрително. — И защо реши, че мис Хочкис не е моят тип жена?

Агата сви рамене деликатно и му наля чай.

— У нея се долавя известна елегантност.

Джеймс мълкна за момент.

— Имам чувството, че току-що ме обиди.

— Е, трябва да си признаеш, че другата жена беше леко... ъъъ, бих казала... — тя му подаде чая — прецъфтяла.

— Каква друга жена?

— Прекрасно знаеш коя. Онази с червената коса и... — Тя повдигна ръце пред гърдите си и започна да прави едваоловими кръгообразни движения. — Знаеш.

— Лельо Агата, тя беше оперна певица!

— Е — каза тя, — определено не трябваше да ми я представяш.

— Нямах такова намерение — каза той през стиснати устни. —

Но ти се държа твърде нетактично като ме преследваше по улицата.

— Ако ще ме обиждаш...

— Опитах се да те избегна — прекъсна я той. — Опитах се да избягам, но ти не обърна внимание на това.

Тя драматично сложи ръка на гърдите си.

— Извини ме за това, че съм загрижената ти леля, на която не ѝ е безразлична съдбата ти. От доста години очакваме да се ожениш и бях много любопитна за придружителката ти.

Джеймс си пое дълбоко дъх и опита да раздвижи схванатите си мускули. Никой не го караше да се чувства като незряло шестнадесетгодишно момче така, както леля му.

— Мисля — каза той твърдо, — че обсъждаме мис Хочкис.

— О, да! — Агата отпи от чая си и се усмихна. — Мис Хочкис. Очарователно момиче. И толкова разумно! Не като лекомислените лондонски госпожици, които постоянно срещам в Алмак. Достатъчно е човек да прекара само една вечер там, за да си помисли, че интелигентността и здравият разум са напълно заличени от британското общество.

Джеймс бе напълно съгласен с нея по този въпрос, но сега не му беше времето да го обсъждат.

— Мис Хочкис...? — напомни ѝ той.

Леля му го погледна, примигна и каза:

— Не знам какво щях да правя без нея.

— Може би щеше да си по-богата с петстотин паунда — предположи той.

Чашата с чай на Агата шумно изтрака в чинийката.

— Не мога да повярвам, че подозираш Елизабет.

— Тя има достъп до личните ти вещи — посочи той. — Пазиши ли нещо, което би могло да е уличаващо. Може от години да се рови из нещата ти, без да подозираш.

— Не — каза леля му с тих, но всяващ респект глас. — Не и Елизабет. Тя никога не би направила подобно нещо.

— Извини ме, лельо, но как може да си толкова сигурна?

Тя го погледна.

— Мислех, че си наясно колко добре преценявам характерите на хората и това трябва да ти е достатъчно.

— Разбира се, че е така, Агата, но...

Тя вдигна ръка.

— Мис Хочкис е олицетворение на доброта, възпитание и искреност и аз отказвам да слушам повече за това.

— Много добре.

— Ако не ми вярваш, прекарай малко повече време с момичето и ще видиш, че съм права.

Джеймс доволно се облегна.

— Точно това възнамерявам да направя.

Същата нощ той я сънува.

Тя бе наведена над проклетата си червена книга. Дългата ѝ руса коса бе спусната и блестеше на лунната светлина. Носеше непорочна бяла нощница, която я покриваше от глава до пети, той никак си знаеше как точно изглежда без нея и я желаеше толкова отчаяно...

А после тя избяга от него, като му се смееше през рамо, а косата ѝ се вееше зад нея и гъделичкаше лицето му всеки път щом успееши да я настигне. Но когато се протегнеше да я докосне, тя се измъкваше. Всеки път щом решаваше, че е достатъчно близо да прочете заглавието на малката ѝ книга, златистият надпис се обръща и избледнява, а той се оказващето останал без дъх.

Точно така се чувстваше Джеймс, когато се изправи в леглото си по изгрев-слънце. Беше силно замаян, дишаше тежко и мислеше само за едно.

Елизабет Хочкис.

Когато на следващата сутрин Елизабет пристигна в Данбъри Хаус, се намръщи недоволно. Беше се заклела, че дори няма да поглежда към корицата на „Как да се омъжиш за маркиз“, но когато се прибра вкъщи предишния ден, бе открила книгата да лежи на леглото ѝ, а яркочервената ѝ корица буквально крещеше да бъде отворена.

Елизабет си бе казала, че само ще надникне; искаше само да види дали в нея има нещо за остроумието и за разсмиването на мъжете, но преди да се усети вече седеше на ръба на леглото и четеше задълбочено.

И сега в главата ѝ се бълскаха толкова много правила и съвети, че тя се чувстваше замаяна. Не трябваше да флиртува с женен мъж, не трябваше да дава съвети на мъж, но не биваше да се колебае да отхвърли претендента, ако той забравеше за рождения ѝ ден.

— Благодаря на Бог за тази милост — промърмори тя като влезе в Данбъри Хаус. Рожденият ѝ ден беше след девет месеца, достатъчно далеч, за да не отхвърли някой ухажор, което тя може би...

О, за бога! Какво си мислеше? Беше твърдо решила, че няма да се поддава на мисис Сийтън, но ето че...

— Изглеждате много сериозна тази сутрин.

— Мистър Сидънс — изписка изненадано тя. — Радвам се да видя.

Той се поклони галантно.

— Чувството е взаимно, уверявам ви.

Тя се усмихна и изведнъж се почувства неловко от присъствието му. Бяха прекарали доста време заедно предишния ден и Елизабет се надяваше, че могат да се считат за приятели, но това бе преди...

Тя се закашля. Това бе преди да прекара половината нощ в мисли за него.

Той веднага ѝ подаде кърпичката си. Елизабет се изчерви като се надяваше да не е твърде очевидно.

— Благодаря, но няма нужда — бързо каза тя. — Само си прочиствах гърлото.

Туп!

— Това трябва да е лейди Данбъри — промърмори мистър Сидънс без дори да си направи труда да се обърне.

Елизабет прикри съжалителната си усмивка и обърна глава. Действително лейди Данбъри стоеше в другия край на коридора и тропаше с бастуна си. Малкълм седеше самодоволно на пода до нея.

— Добро утро, лейди Данбъри — каза Елизабет като тръгна към възрастната жена. — Как се чувствате?

— Като на седемдесет и две — отвърна тя.

— Е, това е неприятно — каза Елизабет, — тъй като по моите изчисления не сте на повече от шестдесет и седем.

— Малка нахалница. Много добре знаеш, че съм на шестдесет и шест.

Елизабет прикри усмивката си.

— Имате ли нужда от помощ, за да стигнете до салона? Закусихте ли вече?

— Две яйца и три препечени филийки и тази сутрин не възнамерявам да стоя в салона.

Елизабет примигна изненадано. Тя и графинята прекарваха всяка сутрин в салона и от многото лекции на лейди Д. любимата ѝ бе за ползата от това винаги и навсякъде да се спазват установените порядки.

— Реших да постоя в градината — обяви графинята.

— О! — каза Елизабет. — Разбирам. Това е чудесна идея.

Въздухът е много приятен и вятърът е...

— Мисля да си подремна.

След това изявление Елизабет напълно загуби дар слово. Лейди Данбъри често се унасяше, но никога не го признаваше и определено никога не употребяваше думата „дрямка“.

— Искате ли да ви придружа до градината? — предложи мистър Сидънс. — С удоволствие ще ви правя компания.

Елизабет подскочи с няколко инча. Напълно бе забравила за присъствието му.

— Няма нужда. Може и да не съм много подвижна напоследък, но все още не съм умряла. Хайде, Малкълм — каза тя, а после се отдалечи с влечещият се след нея котарак.

Елизабет се взираше след тях допряла ръка до лицето си в изумление.

— Наистина е забележително как е дресирала котката си — каза Джеймс.

Елизабет учудено се обърна към него.

— Изглежда ли ви болна?

— Не, защо?

Тя размаха странно ръце по посока на лейди Данбъри напълно неспособна да изрази с думи шока си. Джеймс я погледна развеселено.

— Толкова ли е странно, че тя може да иска да си подремне в градината. Времето е чудесно.

— Да! — каза тя, а притеснението правеше гласът ѝ по-сilen. — Това е много странно.

— Е, сигурен съм, че...

— Казвам ви, че е странно. — Елизабет поклати глава. — Не ми харесва, изобщо не ми харесва.

Той я погледна преценяващо.

— Какво предлагате да направим?

Тя изправи рамене.

— Лично аз смятам да я наблюдавам.

— Ще я наблюдавате докато спи? — попита невярващо той.

— Имате ли по-добри идеи?

— По-добри от тази да дебна една възрастна жена докато спи?

Всъщност да, ако се напрегна може и да измисля една или две идеи за занимания, които биха били...

— О, шшт! — каза тя раздразнено. — Нямам нужда от помощта ви така или иначе.

Джеймс се усмихна.

— Нима ме помолихте за нея?

— Както любезно ми посочихте — каза тя и вдигна брадичка, — не е трудно да наблюдаваш как една възрастна жена спи. Сигурна съм, че имате много по-важни занимания от това. Приятен ден.

Джеймс зяпна с уста от удивление, докато тя се отдалечаваше. По дяволите, не бе искал да я обиди.

— Елизабет, почакайте!

Тя спря и се обръна, вероятно по-учудена от това, че той се обръща към нея с малкото ѝ име, отколкото от това, че бе извикал. И той се бе изненадал, но напоследък тя бе обсебила напълно мислите му и бе започнал да я нарича на ум Елизабет и...

— Да? — най-накрая каза тя.

— Ще дойда с вас.

Тя го погледна раздразнено.

— Знаете как да бъдете тих, нали? Не искам тя да ни хване докато я шпионирате.

Устните на Джеймс се извиха в подобие на усмивка и това беше най-доброто, което успя да направи, за да не избухне в смях.

— Бъдете сигурна, че няма да издам присъствието ни — каза той. — Смятам, че съм доста добър шпионин.

Тя се намръщи.

— Това е странно твърдение и... Добре ли сте?

— Здрав съм като камък, защо питате?

— Изглеждате така, сякаш всеки момент ще кихнете.

Той зърна някакви цветя наблизо и веднага се хвани за носа.

— Винаги кихам от цветята.

— Не кихахте вчера в розовата градина.

Той прочисти гърлото си и взе да мисли бързо.

— Това не са рози — каза той, като посочи вазата.

— Все пак не можете да дойдете — каза тя ѝ кимна все едно го освобождаваше. — Има цветя из цялата градина. Не може да кихате на всеки две минути.

— О, няма — каза бързо той. — Само отрязаните цветя ми действат така.

Тя го изгледа подозрително.

— Никога не съм чувала за подобно нещо.

— Нито пък аз. Досега не съм срецдал някой, който да реагира по същия начин. Трябва да е нещо в стеблото, някаква субстанция, която... ъъъ... се отделя във въздуха, когато стеблото е отрязано. — Тя го погледна невярващо, затова той доразви историята като каза: — Представете си колко ужасно е, когато ухажвам някоя дама. Бог да ми е на помощ, ако реша да ѝ поднеса цветя.

— Много добре — живо каза тя. — Елате, но ако провалите...

— Няма — увери я той.

— Ако провалите това — повтори тя този път по-силно, — никога няма да ви прости.

Той склони глава и леко се поклони.

— Водете, мис Хочкис.

Тя направи няколко крачки, после спря и се обърна, а в сините ѝ очи се таеше леко колебание.

— Преди малко ме нарекохте Елизабет.

— Простете ми, увлякох се.

Джеймс видя как емоциите преминават по лицето ѝ. Тя не беше сигурна дали да му позволи волността да я нарича по малко име. Можеше да види как естественият ѝ общителен характер се бори с желанието да го държи на разстояние. Най-накрая присви устни и каза:

— Не е толкова важно. В Данбъри Хаус не се държим прекалено официално. Щом готвачът и икономът ме наричат Елизабет, значи и вие можете.

Джеймс усети как сърцето му се изпъльва със странно задоволство.

— В такъв случай и вие трябва да ме наричате Джеймс.

— Джеймс... — Тя сякаш изprobва как ѝ звучи и след това добави. — Никога няма да се обръщам към вас по този начин в нечие друго присъствие.

— Разбира се, че не, но ако сме сами не е нужно да сме толкова официални.

Тя кимна.

— Много добре мистър... — Усмихна се. — Джеймс. Да тръгваме.

Той я последва през лабиринт от коридори. Тя настоя да минат по обиколния път, за да не събудят подозренията на лейди Данбъри. Джеймс не разбираше как появата им в балната зала, в стаята за закуска, и в оранжерията само за една сутрин ще предизвикат нещо друго, освен подозрения, но запази тези мисли за себе си. Елизабет очевидно бе доволна от ролята си на водач, а той се наслаждаваше да я гледа отзад.

Когато най-накрая излязоха навън те се озоваха от източната страна на къщата, близо до входа и възможно най-далеч от градината.

— Можехме да излезем и през френските врати в музикалната стая — поясни Елизабет, — но по този начин ще се придвижим край живия плет и ще останем незабелязани.

— Чудесна идея — промърмори той докато я следваше край плета. Той беше висок дванадесет стъпки и напълно ги скриваше от къщата. За негова изненада веднага щом Елизабет сви зад ъгъла се затича. Е, може би не тичаше, но определено се движеше някъде между бързо ходене и тичане. Краката му бяха много по-дълги от нейните и той само трябваше да удължи крачките си.

— Наистина ли е необходимо да бързаме толкова?

Тя се обърна към него, но не спря.

— Много се притеснявам за лейди Данбъри — каза тя и стремително продължи напред.

Джеймс смяташе времето прекарано с Елизабет за чудесна възможност да я проучи, но някакъв прагматизъм все пак го накара да изкоментира:

— Със сигурност живота в Данбъри Хаус не е толкова монотонен, че най-стрannото събитие на лятото да е решението на една шестдесет и шест годишна жена да подремне.

Тя се завъртя отново.

— Съжалявам, че намирате компанията ми за скучна, но ако си спомняте никой не ви е молил да ме придружавате.

— О, компанията ви е всичко друго, но не и скучна — каза той с най-милата си усмивка. — Но не разбирам какво толкова се случва.

Тя спря, сложи ръце на кръста си и го погледна с най-твърдия си поглед.

— От вас би се получила една чудесна гувернантка — каза той.

— Лейди Данбъри никога не си подремва. За нея рутината е като въздуха. Две яйца и три препечени филийки за закуска. Всеки ден. Тридесет минути бродерия. Всеки ден. Кореспонденцията се подрежда и се пишат отговори в три следобед. Всеки ден. И...

Джеймс вдигна ръка.

— Изразихте се достатъчно ясно.

— Тя никога не си подремва!

Той кимна бавно, като се чудеше какво, за бога, би могъл да добави. Тя издаде едно последно „хммм“, после се обърна и отново забърза, подтичвайки. Джеймс я последва с широки крачки. Разстоянието между тях леко се увеличи и той тъкмо щеше да ускори крачка, когато забеляза един изгнил корен отпред.

— Внимавайте с този...

Тя се приземи на земята, едната ѝ ръка се изви елегантно нагоре като крило на птица, а с другата посрещна падането.

— ... корен — довърши той и дотича до нея. — Наранихте ли сте?

Тя поклати глава, докато си мърмореше.

— Разбира се, че не. — Но изпъшка докато го казваше и той се усъмни в думите ѝ.

Той приклекна до нея и поsegна към ръката, на която бе паднала.

— Как е ръката ви?

— Добре съм — настоя тя, като издърпа ръката си обратно и взе да я почиства от полепналите по нея камъчета и кал.

— Предпочитам сам да се уверя в това.

— Някак си — каза тя — това трябва да е по ваша вина.

Той не успя да скрие изненаданата си усмивка.

— По моя вина?

— Не съм сигурна как или защо, но ако има някаква справедливост на този свят, то вината е ваша.

— Ако вината е моя — каза той, — тогава трябва да ви се реванширам, като ви помогна за раните.

— Нямам никакви...

— Рядко приемам „не“ за отговор.

С дълбока въздишка тя протегна ръката си напред и сърдито измърмори:

— Ето.

Джеймс нежно намести китката ѝ. Тя не реагира, докато той не изви ръката ѝ на една страна.

— Ох! — простена тя очевидно раздразнена, че е показвала болката си. — Не болеше много — добави бързо тя. — Сигурна съм, че не е изкълчена.

— Мисля, че сте права — съгласи се той. Не виждаше оток. — Но трябва да я щадите за ден или два. Може би ще искате да се върнем в къщата, за да си сложите лед или парче студено месо.

— Нямам време — каза тя и енергично се изправи на крака. — Трябва да проверя лейди Данбъри.

— Ако тя наистина си подремва, както се тревожите, мисля, че страховете ви са малко преувеличени. — Елизабет го погледна с негодувание. — Или с други думи — добави той с най-нежния си тон, — не е нужно да рискувате живота си за това.

Той направо виждаше как тя претегля думите му в ума си, но накрая просто поклати глава и каза:

— Вие сте напълно свободен сам да вземате решенията си. — После се обърна и се устреми напред.

Джеймс издаде сподавен стон и опита да си спомни защо въобще я следваше. Леля Агата, припомни си той. Всичко беше заради леля му. Трябваше да разбере дали Елизабет я изнудва.

Съвестта му казваше, че не беше тя. Всеки, който се притесняваше толкова много за една властна и често пъти повече от досадна стара дама, със сигурност не би я изнудвал.

И все пак Джеймс нямаше други заподозрени и затова я последва. Когато зави зад следващия ъгъл, я изгуби от поглед, но ускори крачка и скоро я откри да стои напълно изправена и неподвижна с прилепен гръб към живия плет. Тя гледаше през рамо с извъртняна под немислим ъгъл глава.

— Какво виждате? — попита той.

— Нищо — призна си тя. — Но изглежда, че вратът ми се е схванал ужасно.

Джеймс потисна усмивката, която се надигаше в него и запази сериозен тон.

— Искате ли аз да погледна?

Тя обърна главата си напред и после с гримаса на неудобство я завъртя настрани и назад. Джеймс потръпна, когато чу как врата ѝ изпука.

— Мислите ли, че може да го направите незабелязано? — потърка врата си тя.

Образи от предишните му мисии във Франция, в Испания и тук, в Англия, преминаха през главата му. Джеймс беше експерт в това да остава невидим.

— О — каза той, — сигурен съм, че ще мога да се справя.

— Много добре. — Тя отстъпи назад. — Но ако заподозрете дори за секунда, че тя може да ви види, веднага се отдръпнете.

Джеймс се ухили и я поздрави като ѝ отдаде чест.

— Слушам, генерале.

В този момент Елизабет забрави за всичко.

Забрави, че нямаше никаква представа как ще издържа семейството си.

Забрави, че лейди Данбъри се държеше странно, както и страха си, че тя може да е много болна.

Дори забрави проклетите правила в малката книжка на мисис Сийтън.

И най-вече забрави, че този мъж караше стомахът ѝ да се преобръща, всеки път щом повдигнеше вежди.

Забрави за всичко, освен за радостта от този миг и хлапашката усмивка на лицето на Джеймс Сидънс.

С лек смях тя се протегна и леко го тупна по рамото.

— О, престанете — каза тя като едва разпозна собствения си глас.

— Да престана с какво? — попита той с възможно най-невинното изражение.

Тя имитира поздрава му с отдаването на чест.

— Вие раздавате заповеди с лекота и замах — посочи той. — Съвсем естествено е да ви сравня със...

— Просто вижте как е лейди Данбъри — прекъсна го тя.

Джеймс се усмихна разбиращо и се промъкна покрай на плета.

— Виждате ли нещо — прошепна Елизабет.

Той се обърна.

— Да, виждам лейди Данбъри.

— Само това?

— Не мисля, че се интересувате от котката.

— Малкълм?

— В ската ѝ е.

— Не ме интересува какво става с проклетата котка.

— Не съм си го и помислял.

— Какво прави лейди Данбъри?

— Спи.

— Спи?

— Нима не е това, което се канеше да прави?

— Имам предвид нормално ли спи? — сопна му се тя. — Дълбоко ли диша? Движи ли се?

— В съня си? — попита учудено той.

— Не се дръжте като глупак. Хората се движат в съня си постоянно. — Тя свърси поглед. — Защо се усмихвате?

Джеймс се закашля, за да прикрие издайническата си усмивка и опита да си спомни кога за последен път някоя жена го бе наричала глупак. Дамите, които бе срещал напоследък в Лондон, бяха твърде превзети и му правеха комплименти за дрехите, за лицето, за доброто му телосложение. Когато една бе стигнала чак до там, че да се възхищава на формата на челото му, той бе решил, че е време да се махне.

Но никога не бе предполагал колко ще му е забавно да слуша обиди от устата на Елизабет Хочкис.

— Защо се усмихвате? — попита тя нетърпеливо.

— Нима се усмихвам?

— Прекрасно знаете, че е така.

Той се наведе към нея достатъчно напред, за да спре дъха ѝ.

— Искате ли да знаете истината?

— Щъ... да. Истината е винаги за предпочитане. Е, почти винаги.

— Почти?

— Е, освен ако другият вариант е да нараниш чувствата на някого ненужно — обясни му тя, — тогава... Почекайте! Вие трябваше

да отговаряте на въпросите ми.

— О, да, усмивката — каза той. — Беше заради коментара ви, че съм глупак.

— Усмихвate се, защото ви обидих?

Той сви рамене и протегна ръце по особено чаровен начин.

— Жените не ме обиждат често.

— Значи общувате с неподходящ тип жени — измърмори тя.

Джеймс избухна в смях.

— Тихо — изсъска тя, като го отдалечи от плета. — Лейди Данбъри ще ви чуе.

— Тя хърка достатъчно силно, за да заглуши и стадо овце — отвърна той. — Съмнявам се, че ще успеем да я събудим.

Елизабет поклати глава и се намръщи.

— Това не ми харесва. Тя никога не спи през деня. Казва, че не е естествено.

Джеймс се ухили и му се прииска да я подразни още малко, но се отказа щом забеляза дълбоката загриженост в тъмносините ѝ очи.

— Елизабет — каза меко той. — От какво толкова се страхувате?

Тя дълбоко въздъхна.

— Може да е болна. Когато хората започнат изведнъж да се уморяват — тя прегълтна, — това може да е признак за болест.

Той помълча малко преди да попита тихо:

— Родителите ви бяха ли болни, преди да починат?

Погледът ѝ се стрелна към неговия и той осъзна, че е напълно изненадана от въпроса му.

— Не — каза Елизабет, като примигна. — Майка ми почина при злополука с карета, а баща ми... — Тя мълкна и погледна встрани, а изражението ѝ накара сърцето му да се свие. Накрая добави: — Той не беше болен.

Повече от всичко му се искаше да продължи да я разпитва, за да разбере защо тя не желае да обсъжда смъртта на баща си. И в същия миг осъзна, че иска да научи абсолютно всичко за нея.

Искаше да узнае за нейното минало, настояще и бъдеще. Дали говори френски, обича ли шоколадови бонбони, чела ли е Молиер.

Но най-вече искаше да узнае, какво се крие зад всяка усмивка, озаряваща лицето ѝ.

Джеймс едва не падна, когато осъзна това. Никога в живота си не бе изпитвал такава огромна потребност да проникне в най-съкровените ъгълчета на женската душа.

Елизабет запълни неловкото мълчание с въпрос:

— А вашите родители живи ли са?

— Не — отвърна Джеймс. — Баща ми почина неочаквано. Докторът каза, че е заради сърцето му. — Той повдигна рамене. — Или заради липсата на такова.

— О, боже! — възклика тя.

— Всичко е наред — каза той и небрежно махна с ръка. — Той не беше добър човек. Не тъгувам за него и не ми липсва.

Ъгълчетата на устните ѝ се присвиха, но на него му се стори, че в очите ѝ се мярна нещо, напомнящо на съчувствие.

— Майка ми е починала, когато съм бил съвсем малък — отривисто добави той, като не можеше да си обясни защо ѝ разказва това. — Аз почти не я помня.

— Много съжалявам — меко каза Елизабет. — Надявам се, че това не е било много болезнено за вас.

Джеймс се боеше, че не успя да прикрие болката в очите си, защото тя прегълътна и отново каза:

— Съжалявам.

Очите на Елизабет срещнаха неговите за миг и после тя обърна глава, за да погледне към графинята.

— Не бих понесла лейди Данбъри да страда. Просто знам, че не би казала на никого. Може да бъде непоносимо горда. Тя приема загрижеността и притеснението като съжаление.

Джеймс я наблюдаваше как се взира в леля му и изведнъж осъзна колко бе дребничка Елизабет. Земите на Данбъри парк се ширеха около нея в безкрайна палитра от зелено и тя изглеждаше ужасно малка и беззащитна на фона им. Летният вятър подръпваше копринени руси кичури от прибраната ѝ коса и без да се замисли Джеймс се протегна и прибра един зад ухото ѝ.

Дъхът ѝ замря и тя несъзнателно вдигна ръка. Пръстите ѝ се удариха в кокалчетата на ръката му и той се преорби с лудото си желание да хване ръката ѝ. Беше достатъчно съвсем леко да помръдне пръстите си, за да се поддаде на изкушението, но отдръпна ръката си обратно и промърмори:

— Простете ми, вяতърът разроши косите ви.

Очите ѝ се разшириха и тя отвори уста сякаш да каже нещо, но накрая просто прошепна:

— Лейди Данбъри винаги е била много добра с мен. Никога няма да мога да ѝ се отплатя.

Джеймс за пръв път чуваше да наричат прямата му до болка леля добра. Всички я уважаваха, страхуваха се от нея, дори се смееха на острите ѝ, режещи шеги, но никога не беше виждал обичта, която изпитваше към жената спасила душата му, отразена в очите на някой друг.

Изведнъж почувства тялото си като напълно чуждо и усети как се накланя напред. Той не контролираше случващото се; сякаш някаква висша сила се бе вселила в тялото му, придвижи ръката му към задната част на главата ѝ, плъзна пръстите му по копринената ѝ коса и приближи Елизабет към него близо, и още по-близо, и тогава...

Тогава устните му докоснаха нейните и каквато и странна сила да го бе накарала да я целуне тя изчезна напълно. Остана само той и огромното му желание да я притежава по всеки възможен начин, по който един мъж може да притежава една жена.

Докато едната му ръка се плъзгаше по-навътре в косата ѝ другата се уви около нея и се разположи на извивката на кръста ѝ. Той усети как тя започва да му отвръща и въпреки цялата си невинност се разтопи в прегръдките му.

Сърцето на Елизабет започна да бие бързо, а неговото отвръщаше в синхрон.

— Боже мой, Елизабет — прошепна той, като премести устните си към лицето ѝ, а после към ухото ѝ. — Аз искам... искам...

Изглежда гласът му бе събудил нещо в нея, защото тя замръзна и той я чу да прошепва:

— О, не!

Джеймс искаше да я задържи в обятията си. Искаше да я положи на земята и да я целува докато тя си загуби ума, но сигурно беше доста по-благороден, отколкото някога си бе представял, защото я пусна в мига, в който тя започна да се дърпа.

Тя стоя срещу него няколко мига като го гледаше шокирано. Бе притиснala пръсти към устните си с огромни и немигащи очи.

— Никога не си бях помисляла... — промърмори тя. — Не мога да повярвам...

— Не можете да повярвате какво?

Тя поклати глава.

— О, това е ужасно.

Това беше повече, отколкото егото му можеше да понесе.

— Е, не мисля, че...

Но тя вече беше избягала.

ГЛАВА 7

На следващата сутрин Елизабет пристигна в Данбъри Хаус с една-единствена мисъл: да стои колкото е възможно по-далеч от Джеймс Сидънс.

Той я бе целувал. Той наистина я бе целувал. И което беше по-лошо, тя му бе позволила. А най-ужасното бе, че после избяга като страхливка и тича по целия път до дома си. Само веднъж по време на службата си при лейди Данбъри, си бе тръгвала от работа по-рано и тогава имаше пневмония. Но дори и тогава се бе опитала да остане, докато лейди Данбъри не я заплаши, че сама ще се погрижи за нея.

А сега само след една целувка от този привлекателен мъж бе започнала да се държи като последната глупачка. Елизабет бе толкова ужасена от поведението си, че изпрати Лукас до Данбъри Хаус с бележка до графинята, в която съобщаваше, че не се чувства добре. Като поразмисли тя реши, че това не е далеч от истината. Беше зачервена, изпотена и чувствуваше неразположение в стомаха си.

Единствената друга алтернатива беше да умре от срам. Отне ѝ съвсем кратко време да реши, че малката ѝ лъжа е напълно оправдана.

Тя прекара цялата вечер затворена в стаята си, в задълбочено четене на „Как да се омъжиш за маркиз“. За съжаление в книгата нямаше много за целувките. Очевидно мисис Сйтън смяташе, че всеки, който е достатъчно умен да си купи книгата ѝ, беше и достатъчно умен да не се целува с джентълмен, с когото няма дълбока и продължителна връзка.

И определено на този някой не бе редно да му харесва.

Елизабет простена, когато си припомни всичко това. Засега денят вървеше както обикновено, като изключим факта, че тя толкова често поглеждаше през рамо, та накрая лейди Данбъри я попита дали не е развила нервен тик.

Елизабет се засрами и спря да си извива врата, но за сметка на това подскачаше всеки път щом чуеше нечии стъпки.

Тя опита да убеди сама себе си, че няма да е чак толкова трудно да избягва мистър Сидънс. Той сигурно имаше хиляда задължения като управител, деветстотин от които изискваха присъствието му навън. Затова, ако тя се затвореше в Данбъри Хаус, всичко щеше да е наред. А ако той решеше да дойде, за да се погрижи за някаква странна работа вътре... е, тогава тя щеше да излезе и да се наслади на топлото английско слънце.

И в този момент започна да вали.

С глух стон Елизабет удари челото си в прозореца на всекидневната.

— Това не може да се случва — промърмори тя. — Това е просто невъзможно.

— Какво е невъзможно? — попита живо лейди Данбъри. — Дъждът? Не бъди глупачка. Това е Англия. Остава и да не вали.

— Но не и днес — въздъхна Елизабет. — Беше толкова слънчево сутринта, когато излязох.

— И от кога безоблачното утро гарантира хубаво време?

— Откакто... — Тя затвори очи и потисна стона си. Всеки, който бе прекарал живота си в Съри знаеше, че не може да разчита на слънчевата сутрин. — О, няма значение. Не е важно.

— Да не би да се притесняваш как ще се прибереш? Недей. Ще наредя на някой да те откара. Трябва да се пазиш от дъжда, особено след болест. — Лейди Данбъри сви вежди. — Впрочем, изглеждаш удивително здрава.

— Не се чувствам точно така — каза съвсем искрено Елизабет.

— Какво каза, че не ти е наред?

— Стомахът ми — измънка тя. — Сигурно е от нещо, което съм яла.

— Хммм. Никой друг не се чувства зле. Не мога да си представя какво си яла. Но ако си прекарала целия следобед вторачена в счетоводната книга...

— Лейди Данбъри! — възклика Елизабет. Тя определено не бе прекарала следобеда над счетоводната книга, но все пак нямаше нужда да обсъждат това.

Лейди Данбъри поклати глава.

— Ах, колко си скромна! Откога и ти стана толкова превзета?

— Откакто реших, че повръщането не е приятна тема за разговор — язвително отвърна Елизабет.

— Какъв темперамент само! — изкиска се лейди Данбъри и плесна с ръце. — Смело мога да заявя, Елизабет Хочкис, че от ден на ден все повече заприличваш на мен?

— Господ да ми е на помощ — простена Елизабет.

— Отлично. И аз не бих го казала по-добре. — Лейди Данбъри се облегна назад, опря показалеца до челото си и се намръщи. — За какво говорех? О, да. За това, че не бива да се връща вкъщи под дъжд. Не се бой, ще намерим кой да те откара. Новият ми управител, ако трябва. Бог ми е свидетел, че няма много работа за вършене в такова време.

Елизабет се задави.

— Сигурна съм, че дъждът скоро ще спре.

В този момент светкавица прониза небето — само за да я опровергае, реши тя — а след това последва толкова силен гръм, че Елизабет подскочи.

— Оу! — извика тя.

— Какво си причини сега?

— Ударих си коляното — отвърна тя с неубедителна усмивка. — Но въобще не ме боли.

Лейди Данбъри изсумтя недоверчиво.

— Не, наистина — настоя Елизабет. — Странно как никога не забелязвам тази малка масичка ей там.

— А, тази ли. Преместих я вчера. По предложение на мистър Сидънс.

— Ясно — промърмори Елизабет.

— Какво каза?

— Нищо.

— Хммм — беше отговорът на лейди Данбъри. — Жадна съм.

Елизабет веднага се зарадва от перспективата да свърши и нещо друго, освен да се взира в прозореца и да се притеснява, че мистър Сидънс ще се появи.

— Да се погрижа ли за чая, лейди Данбъри? Или да поръчам да пригответят лимонада?

— Твърде рано е за лимонада — изръмжа графинята. — Твърде рано е и за чай, но все пак ще пийна малко.

— Не пиете ли чая със закуската? — попита Елизабет.

— Това беше чай за закуска. Напълно различен е.

— Аха.

Някой ден, помисли си Елизабет, ще трябва да ме канонизират.

— И се увери, че са сложили бисквити на таблата. Не забравяй да кажеш да добавят нещо и за Малкълм. — Лейди Данбъри завъртя глава. — Къде се дяна тази котка?

— Без съмнение съставя поредния план как да ме измъчва — промърмори Елизабет.

— А? Какво си мърмориш там?

Елизабет се обръна към вратата, като все още гледаше през рамо към лейди Данбъри.

— Нищо особено, аз просто...

Каквото и друго да бе решила да каже, то се изгуби, когато рамото ѝ се бълсна в нещо огромно, топло и несъмнено човешко.

Елизабет простена. Мистър Сидънс. Той трябваше да е. А тя определено не бе жена с късмет.

— Спокойно — чу го тя да казва секунда преди ръцете му нежно да обхванат раменете ѝ.

— Мистър Сидънс! — възклика лейди Данбъри. — Колко е чудесно да ви видя толкова рано сутринта.

— Определено — промърмори Елизабет.

— Ще пияте ли чай с нас? — продължи лейди Данбъри. — Елизабет тъкмо отиваше да го донесе.

Елизабет все още отказваше да го погледне в лицето, тъй като държеше на принципите си — макар и да не бе съвсем сигурна на кой точно принцип — но усети хищната му усмивка.

— С удоволствие — каза той.

— Чудесно — отвърна лейди Данбъри. — Върви тогава, Елизабет. Чай за трима.

— Не мога да отида никъде — изръмжа Елизабет, — докато мистър Сидънс не ме пусне.

— Това ли правя? — попита той нехайно. — Не съм забелязал.

Ако имаше поне малко късмет би се обзаложила веднага, че той лъже.

— Имам няколко въпроса към скъпата ни мис Хочкис — каза мистър Сидънс.

Елизабет изненадано разтвори устни.

— Могат да почакат докато тя се върне, сигурен съм — добави той.

Главата на Елизабет се mestеше от единия към другия, докато се опитваше да проумее странното напрежение в стаята.

— Ако сте сигурен, с удоволствие ще...

— Той си мисли, че ме изнудваш — каза безцеремонно мисис Данбъри.

— Мисли, че правя какво? — едва не изкрештя Елизабет.

— Агата! — извика мистър Сидънс като звучеше така, сякаш искаше да прокълне старата дама. — Някога чувала ли си думата „дискретност“.

— Хммм. Никога не ми е вършила работа.

— Бих казал... — промърмори той.

— Агата ли я нарекохте току-що? — попита Елизабет и погледна лейди Данбъри изненадано. Вече пет години се грижеше се за графинята, но никога не ѝ бе хрумвало да използва малкото ѝ име.

— Познавам майката на мистър Сидънс — каза лейди Данбъри сякаш това обясняваше всичко.

Елизабет сложи ръце на кръста си и се вгледа в красивия управител.

— Как можахте да си помислите, че бих изнудвала тази сладка стара дама!

— Сладка? — повтори мистър Сидънс.

— Стара? — възмути се лейди Данбъри.

— Никога не бих паднала толкова ниско — каза Елизабет. — Никога! Трябва да ви е срам, че дори сте си го помислил.

— И аз това му казах — сви рамене лейди Данбъри. — Нуждаеш се от пари, разбира се, но не си човек, който...

Ръката на мистър Сидънс отново се вкопчи в нея.

— Имате нужда от пари? — попита той.

Елизабет извъртя очи.

— Че кого не са му нужни?

— На мен — каза лейди Данбъри. — Аз имам достатъчно.

Двамата едновременно завъртяха главите си и я погледнаха.

— Сякаш това е нещо ново за вас — каза тя в отговор на тяхното изумление.

— Защо се нуждаете от пари? — попита меко мистър Сидънс.

— Това не е ваша работа!

Но лейди Данбъри очевидно реши, че е негова, защото каза:

— Всичко започна, когато...

— Лейди Данбъри, моля ви! — Елизабет я погледна умолително.

И без това ѝ беше достатъчно трудно от постоянната липса на средства, та и сега графинята да я засрамва пред един непознат...

Лейди Данбъри изглежда осъзна, може би за пръв път в живота си, че е прекалила и замълча.

Елизабет затвори очи.

— Благодаря ви — прошепна тя.

— Жадна съм — заяви графинята.

— Вярно — каза Елизабет, най-вече на себе си, макар че всички я чуха. — Чаят.

— Какво чакаш? — попита лейди Данбъри, като затропа с бастуна си.

— Може би да ми се появи ореол — промърмори Елизабет през зъби.

Очите на Мистър Сидънс се разшириха. О, по дяволите, беше я чул. Тя бе толкова привикнала да е сама с лейди Данбъри, че беше забравила да внимава какво си говори под нос.

За нейна изненада мистър Сидънс пусна ръката ѝ и се закашля. И тогава, когато всеки нормален човек би дошъл на себе си, той се присви на две, залитна към стената и се разтресе от силен пристъп на кашлица.

Враждебността на Елизабет отстъпи пред притеснението и тя загрижено се наведе към него.

— Добре ли сте?

Той кимна задъхано, без да маха ръка от устата си.

— Да не се е задавил с нещо? — извика лейди Данбъри.

— Едва ли — отвърна Елизабет. — Не забелязах да яде нещо.

— Удари го по гърба — нареди лейди Данбъри. — Удари го силно.

Мистър Сидънс поклати глава и изхвърча от стаята.

— Може би трябва да го последваш — предложи лейди Д. — И не забравяй да го удариш.

Елизабет примигна два пъти. Сви рамене и излезе от стаята като си мислеше, че да го удари по гърба може да ѝ дойде доста добре.

— Мистър Сидънс? — Тя се огледа наляво после надясно, но не го видя. — Мистър Сидънс?

И тогава го чу. По скоро бурният му смях идващ зад ъгъла.

Тя пъргаво затвори вратата. Когато стигна до ъгъла, видя мистър Сидънс да седи на една покрита с възглавници кушетка и да опитва да си поеме въздух.

— Мистър Сидънс? Джеймс?

Той я погледна и изведнъж ѝ се стори, че не изглежда толкова опасен колкото вчера.

— Ореол! — едва произнесе той. — Мили боже, да. Всички заслужаваме по един.

— Е, вие сте тук само от няколко дни — посочи Елизабет. — Трябват ви поне една-две години в нейната компания, преди да ви обявят за мъченик.

Мистър Сидънс опита да потисне смеха си, но той буквално изригна. Когато най-сетне възвърна контрола върху себе си той каза:

— Тихите хора като вас се оказват изключително опасни и коварни.

— Аз? — попита невярващо Елизабет. — Аз въобще не съм тиха.

— Може и да не сте, но определено подбирате думите си внимателно.

— Е, да — каза тя, като несъзнателно наклони глава. — Достатъчно съм непохватна в действията си, така че много внимавам какво говоря.

Точно тогава и там Джеймс реши, че бе невъзможно тя да е изнудвачът. О, той знаеше, че не е съbral достатъчно факти за подобен извод, но инстинктите му от дни му повтаряха, че тя е невинна.

Той просто не бе достатъчно умен, за да ги послуша. Погледа я известно време преди да я попита:

— Да ви помогна ли да занесете чая?

— Със сигурност имате да вършите по-важни неща от това да придружавате компаньонката на една дама до кухнята.

— Често съм забелязвал, че компаньонките имат най-голяма нужда от компания.

Тя се усмихна неохотно.

— Хайде сега, лейди Данбъри е добричка.

Джеймс наблюдаваше устните ѝ с нескрит интерес. Осъзна, че иска да я целуне. Това не беше изненадващо, тъй като бе прекарал поголямата част от изминалите дни, представяйки си как я целува. Странното беше, че искаше да го направи точно тук и сега в коридора. Обикновено бе много по-дискретен.

— Мистър Сидънс!

Той примигна и леко се смути, че го бе хванала да я зяпа.

— Кой изнудва лейди Данбъри?

— Ако знаех кой е, едва ли щях да ви подозирам.

— Хммм. Не мислете, че съм ви простила за това.

— Мили боже — каза той. — Започвате да звучите като нея.

Очите на Елизабет се разшириха ужасено.

— Като лейди Данбъри?

Той кимна и изразително изсумтя, като перфектно имитира Елизабет, която пък бе имитирала лейди Данбъри.

Тя си пое дъх.

— Не съм направила това, нали?

Той кимна развеселено.

Тя простена.

— Отивам за чая.

— Значи ми прощавате задето ви подозирах в изнудване?

— Предполагам, че трябва. Не ме познавате достатъчно, за да ме изключите от заподозрените веднага.

— Това е много великодушно от ваша страна.

Погледът, който тя му хвърли ясно показваше, че не оценява комплиманта му.

— Това, което не разбирам обаче, е какво, за бога, може да е направила лейди Данбъри, за да я изнудват?

— Това не мога да ви кажа — каза тихо той.

Елизабет кимна.

— Ще отида да взема чая.

— Ще дойда с вас.

Тя вдигна ръка.

— Не, няма.

Той взе ръката ѝ и целуна всяко едно връхче на пръстите ѝ.

— Да, ще дойда.

Елизабет се вгледа в ръката си. Мили боже, той отново я бе целунал! Точно тук в коридора. Твърде шокирана, за да издърпа ръката си, тя се огледа наляво и надясно ужасена, че някой слуга може да ги види.

— Никой не ви е целувал до вчера.

— Разбира се, че не!

— Дори и по ръката? — Той пусна пръстите ѝ, после взе другата ѝ ръка и целуна кокалчетата ѝ.

— Миствър Сидънс! — пое си дъх тя. — Да не сте си загубили ума?

Той се усмихна.

— Радвам се, че не са ви целували преди.

— Вие сте луд, напълно луд! — добави тя. — И, разбира се, че са ми целували ръката.

— Баща ви не се зачита.

Повече от всичко Елизабет искаше да намери някоя дупка в земята и да скочи в нея. Тя усети как страните ѝ горят и знаеше, че не може да му отвърне нищо, защото бе прав. Нямаше много неженени мъже в малкото им село и определено никой от тях не беше толкова изтънчен, че да ѝ целуне ръката.

— Кой сте вие? — прошепна тя.

Той я погледна странно и присви кафявите си очи.

— Джеймс Сидънс. Знаете това.

Тя поклати глава.

— Вие никога не сте бил управител преди. Залагам си живота за това.

— Искате ли да ми видите препоръките?

— Не се държите подобаващо. Нито един слуга...

— Но аз не съм точно слуга — прекъсна я той. — Както и вие.

Разбрах, че сте от местно благородническо семейство.

Тя кимна.

— Моето семейство също има дълга история — продължи той.

— За съжаление гордостта ни не е изчезнала заедно с парите ни.

— За съжаление? — попита тя.

Той изви устни.

— Заради нея изпадам в неудобни ситуации.

— Като тази — твърдо каза Елизабет. — Трябва да се върнете в салона веднага. Лейди Данбъри сигурно се чуди защо, за бога, треснах вратата и какво правим, а аз не искам да ѝ давам обяснения.

Джеймс стоеше и се взираше в нея като се чудеше защо се чувства така, сякаш го преоблича гувернантката му. Той се ухили.

— Много сте добра.

Елизабет бе успяла да направи няколко крачки към кухнята, но раздразнено спря и се обърна.

— В кое?

— В това да говорите на един възрастен мъж като на дете. Чувствам се така, все едно някой ме е поставил на мястото ми.

— Не е вярно — натърти тя, като махна с ръка към него. — Погледнете се. Въобще не изглеждате притеснен. Хилите се като идиот.

— Знам.

Елизабет отпусна ръце.

— Трябва да вървя.

— Вие ме карате да се усмихвам.

Думите му бяха толкова нежни и настоятелни, че я накараха да спре отново.

— Елизабет, обърнете се.

Имаше някаква връзка между тях двамата. Елизабет не разбираще нищо от любов, но чувствуше, че може да се влюби в този мъж. Тя го усети дълбоко в сърцето си и това я ужаси. Той не беше човек, за когото можеше да се омъжи. Нямаше никакви пари, сам ѝ го беше принал. Как щеше да изпрати Лукас в Итън с управител за съпруг? Как щеше да храни и облича Сюзан и Джейн? Сюзан беше едва на четиринаадесет, но скоро трябваше да дебютира в обществото. Не мислеше за Лондон, но дори малък местен дебют щеше да струва пари. Това беше единственото нещо, което нито Елизабет, нито мъжът стоящ пред нея — може би единственият мъж, който щеше да спечели сърцето ѝ — имаха.

Мили боже. Тя си бе мислила, че животът е несправедлив преди, но това... това беше повече от агония.

— Елизабет, обърнете се.

Тя продължи. Това беше най-трудното нещо, което някога бе правила.

По късно същата вечер Джейн, Сюзан и Лукас Хочкис се бяха свили на студения под на втория етаж точно срещу спалнята на по-голямата си сестра.

— Мисля, че плаче — прошепна Лукас.

— Разбира се, че плаче — изсъска Джейн. — Всеки глупак би го разбрал.

— Въпросът е — прекъсна ги Сюзан — защо плаче?

Но никой нямаше отговор на това. Те подскочиха миг по-късно, когато чуха малко по-силно ридание и прогълтнаха притеснено, щом той бе последван от шумно подсъмърчане.

— Много се притеснява за пари напоследък — каза колебливо Лукас.

— Тя винаги се тревожи за пари — отвърна Джейн.

— Това е естествено — добави Сюзан. — Хората, които нямат пари, винаги се тревожат.

Двамата по-млади Хочкис кимнаха в съгласие.

— Наистина ли нямаме нищо? — прошепна Джейн.

— Страхувам се, че да — каза Сюзан.

Очите на Лукас заблестяха.

— Няма да отида в Итън, нали?

— Не, не — бързо каза Сюзан. — Разбира се, че ще отидеш.

Просто трябва да спестим.

— Но как ще спестим, когато нямаме нищо? — попита той.

Сюзан не отговори. Джейн я сръга в ребрата.

— Мисля, че някой от нас трябва да я утеши.

Преди Сюзан да успее да кимне, те чуха силен тръсък, последван от невъобразимия вик на по-голямата им и благовъзпитана сестра:

— Проклета да си! Да гориш в ада дано!

Джейн си пое дълбоко дъх. Устата на Сюзан се отвори.

— Не вярвам на ушите си. — Лукас дишаше учестено. — Чудя се кого ли проклинаше така?

— Това не е нещо, с което да се гордееш — сряза го Джейн, като заби пръста си в рамото му.

— Ay!

— Да не си посмял да кажеш „проклет“ — добави Сюзан.

— Ама си е чудесен повод да се гордееш. Дори аз никога не съм казвал нещо подобно.

Джейн извъртя очи.

— Мъже.

— Стига сте се карали — каза разсеяно Сюзан. — Мисля, че трябва да вляза и да разбера какво става.

— Да — каза Джейн. — Точно това казах преди малко.

— Защо всичко трябва да е твоя идея? — възмути се Лукас. — Ти винаги...

— Но идеята си е моя.

— Тихо! — скара им се Сюзан. — Слизайте веднага долу, и двамата. И ако разбера, че някой от вас не ме е послушал, ще му колосвам долните дрехи цял месец.

Двете деца кимнаха и изтичаха надолу по стълбите. Сюзан си пое дълбоко дъх и почука на вратата на Елизабет.

Нямаше отговор.

Сюзан почука отново.

— Знам, че си вътре.

Тя чу стъпки последвани от рязкото отваряне на вратата.

— Разбира се, че знаеш, че съм тук — сопна се тя. — Вероятно ме чуват и в Данбъри Хаус.

Сюзан отвори уста, затвори я и отново я отвори, за да каже:

— Щях да попитам дали нещо не е наред, но осъзнах колко нелепо звучи, затова най-добре да те попитам какво не е наред?

Елизабет не счете за нужно да ѝ отговори, само обърна глава и се вгледа в червения предмет, хвърлен в ъгъла.

— Мили боже! — възклика Сюзан и притича през стаята. — Това ли причини трясъка, който чухме?

Елизабет презрително изгледа книгата, която сестра ѝ внимателно вдигна от пода.

— Книгата принадлежи на лейди Данбъри! — каза Сюзан. — Ти самата ме накара да обещая, че нищо няма да ѝ се случи. А сега я захвърляш през стаята?

— Промених си мнението си. Не ме интересува дали книгата ще изгори. Не ме интересува дали и мисис Сийтън ще изгори.

Сюзан зяпна с отворена уста.

— Мисис Сийтън ли пращаше в ада?

— Може би — дръзко отвърна Елизабет.

Сюзан шокирано плесна с ръка през лицето си.

— Елизабет, не приличаш на себе си.

— Аз и не се чувствам като себе си.

— Трябва да ми кажеш какво те разстрои толкова.

Елизабет въздъхна.

— Тази книга ми съсира живота.

— Никога не си харесвала мелодрамите — премигна Сюзан.

— Може би съм се променила.

— Може би — каза Сюзан като започваше да се дразни от увъртанията на сестра си. — Ще ми обясниш ли как точно тази книга ти съсира живота?

Елизабет извърна глава, за да не види сестра ѝ как дясната ѝ устна потреперва.

— Никога нямаше да флиртувам с него. Нямаше дори да го приближа, ако главата ми не беше пълна с...

— Мили боже! — прекъсна я Сюзан. — Какво ти е направил? Да не те е опетнил по някакъв начин?

— Не! — проплака Елизабет — Не би го направил.

— Тогава какво е станало?

— О, Сюзан — отвърна Елизабет, обляна в сълзи. — Мога да го обикна. Мога истински да го обичам.

— И кое му е лошото? — нежно прошепна Сюзан.

— Сюзан, та той едва свързва двата края! Той е управител!

— Но не би ли могла да си щастлива и с по-простичък живот?

— Не става въпрос за мен — сопна ѝ се Елизабет. — Ами образованието на Лукас? А твойт дебют? Ами акварелите на Джейн? Нима не чу и дума от това, което ти казах миналата седмица? Да не мислиш, че си търся съпруг само защото ми е скучно? Трябват ни пари, Сюзан. Пари!

Сюзан не успя да се застави да погледне сестра си в очите.

— Съжалявам, задето реши, че трябва да се пожертваш.

— Най-забавното е, че аз не го приемах като саможертва. Много жени не се омъжват по любов. Но сега... — Тя замълча и избръса очите си. — Сега просто е трудно. В това е проблема. Много е трудно.

Сюзан прегълтна и меко каза:

— Може би трябва да върнеш книгата.

Елизабет кимна.

— Ще го направя утре.

— Можем... можем да решим какво ще правим по-късно.

Сигурна съм, че ще си намериш съпруг и без да се налага да се упражняваш с...

Елизабет вдигна ръка.

— Хайде да не говорим за това сега.

Сюзан кимна, после леко се усмихна като държеше книгата.

— Ще отида да я пооправя, за да можеш да я върнеш утре.

Елизабет не помръдна докато сестра й излизаше. После се сви на леглото си и заплака. Но този път държеше възглавницата пред себе си, за да заглуши риданията си.

Последното, което искаше, беше още съчувствие.

ГЛАВА 8

На следващата сутрин Елизабет пристигна в Данбъри Хаус по рано от обикновено, като се надяваше да се вмъкне в библиотеката и да върне книгата преди лейди Данбъри да довърши закуската си. Единственото, което искаше, бе никога повече да не види това омразно нещо.

Поне стотина пъти бе разиграла ситуацията в съзнанието си. Щеше да постави обратно на рафта „Как да се омъжиш за маркиз“ и решително да затвори вратата след себе си. Искрено се надяваше всичко да приключи дотук.

— Причини ми само страдания — прошепна тя на чантичката си, където лежеше книгата.

Мили боже, превръщащ се в пълна идиотка. Говореше на книга! На книга, която не притежаваше никакви сили, не можеше да промени живота ѝ и определено не можеше да отговори на глупавите ѝ въпроси.

Това беше просто една книга. Неодушевен предмет. И единствената сила, която имаше, бе тази, която Елизабет можеше да ѝ даде. Тя би могла да е важна, само ако ѝ позволеше да е такава. Разбира се, това не обясняваше защо очаква книгата да просветне в тъмната чантичка всеки път, когато я погледнеше.

Елизабет премина през коридора на пръсти и за първи път се зарадва, че лейди Данбъри има толкова утвърдени навици. Графинята щеше да е приключила само с една четвърт от закуската си, което означаваше, че Елизабет има поне още двадесет минути преди тя да се появи в салона.

Две минути да върне книгата в библиотеката и осемнадесет да се успокой.

Когато зави зад ъгъла, Елизабет бе пъхнала ръка в чантата си и стискаше книгата. Вратата на библиотеката бе притворена. Прекрасно. Колкото по-малко шум вдигнеше, толкова по-малка бе вероятността да се натъкне на някой. Не че в тази част на къщата имаше кой знае каква

активност по време на закуската на лейди Данбъри, но все пак човек трябващ да бъде внимателен.

Тя се плъзна странично през открехнатата врата с прикован поглед в рафта, където бе видяла книгата по-рано тази седмица. Трябващ само да прекоси стаята, да сложи книгата обратно на мястото ѝ и да си тръгне. Без да се бави и да спира ненужно.

Извади книгата, без да откъсва очи от рафта. Още две стъпки и...

— Добро утро, Елизабет.

Тя изпища.

Джеймс се отдръпна изненадано назад.

— Приемете най-дълбоките ми извинения за това, че ви стреснах.

— Какво правите тук? — попита тя.

— Треперите — каза той загрижено. — Наистина ли ви изплаших?

— Не — отвърна тя доста по-високо от обикновено. — Просто не очаквах да видя някой по това време в библиотеката.

Той сви рамене.

— Обичам да чета. Лейди Данбъри ми разреши да ползвам свободно библиотеката ѝ. А това в ръката ви какво е?

Елизабет проследи погледа му и си пое дъх. Мили боже, все още държеше книгата!

— Нищо — отвърна тя като се опита да я пъхне отново в чантата си. — Абсолютно нищо.

Но от напрежението бе станала непохватна. Книгата се изпълзна от ръката ѝ и падна на пода.

— Това е книгата, която се опитахте да скриете от мен онзи ден — каза той триумфиращо.

— Не! — почти изкрещя тя и приклекна на пода, за да я прикрие.

— Това е просто един глупав роман, който взех назаем и...

— Добър ли е? Може би и аз трябва да го прочета.

— Няма да ви хареса — бързо каза тя. — Това е романс.

— Харесвам романси.

— Разбира се, всички харесват романси — избърбори тя, — но настината ли ще седнете да четете подобни книги? Едва ли. Твърде е мелодраматично и бързо ще се отегчите.

— Мислите ли? — промърмори той и я погледна с лукава полуусмивка.

Тя енергично кимна.

— Даже бих казала, че тази книга е предназначена само за жени.

— Това е доста дискриминиращо, не мислите ли?

— Просто се опитвам да ви спестя малко време.

Той се наведе напред.

— Колко грижовно от ваша страна.

Тя се извъртя, така че да седне върху книгата.

— Добре е да си грижен. — Той се приближи още, а очите му блестяха. — Това е едно от нещата, които най-много харесвам във вас, Елизабет.

— Кое? — заекна тя.

— Вашата загриженост.

— Нима? — отвърна тя. — До вчера подозирахте, че изнудвам лейди Данбъри. Или според вас това също е проява на загриженост?

— Опитвате се да смените темата — смъмри я той. — Но за ваше сведение, вече бях решил, че сте невинна. Вярно е, че бяхте главната заподозряна — все пак имате свободен достъп до вещите на лейди Данбъри. И въпреки това, не ми беше необходимо да прекарам дълго време във вашата компания, за да разбера какъв човек сте.

— Колко дълбокомислено от ваша страна! — саркастично каза тя.

— Покажете ми книгата, Елизабет! — нареди ѝ той.

— За нищо на света!

— Веднага ми я покажете.

Тя шумно простена. Как можа да попадне в такава ситуация? Думата „унижение“ беше слаба, за да опише начина, по който се чувстваше. А думата „цвекло“ едва ли бе достатъчно силна, за да опише цвета на лицето ѝ.

— Само влошавате положението. — Той протегна ръка и някак си успя да хване единия ъгъл на книгата. Тя веднага се намести върху нея.

— Няма да се помръдна!

Той я погледна дяволито и размърда пръстите си.

— Няма да си махна ръката.

— Развратник такъв! — изпъшка тя. — Да опипвате дупето на една дама!

Той се наведе напред.

— Ако опипвах дупето ви, щяхте да имате съвсем друго изражение.

Тя го плесна по рамото. Навярно не заслужаваше нищо по-добро, реши Джеймс, но проклет да е ако излезеше от библиотеката, без да види загадъчната червена книга.

— Може да ме обиждате, колкото си искате — каза тя високо, — но няма да постигнете нищо. Няма да стана!

— Елизабет, приличате на някоя кокошка, мътеща върху книга.

— Ако бяхте истински джентълмен...

— О, престанете! Едва ли джентълменското поведение е уместно в дадената ситуация. — Той пъхна пръстите си по-навътре под нея, като се добра до още няколко инча от книгата. Трябаше само да вмъкне палеца си и да я измъкне!

Тя стисна челюст.

— Махнете си ръката от мен — процеди тя.

Той направи точно обратното и бутна пръстите си с още половин инч напред.

— Колко забележително постижение, да го изречете през стиснати зъби.

— Джеймс!

Той вдигна свободната си ръка.

— Само един момент. Трябва да се съредоточа.

Докато тя го гледаше, той пъхна палеца си и хвана книгата.

Устните му се извиха в победоносна усмивка.

— Загубихте, мис Хочкис.

— Какво имате... Ааааааах!

С едно рязко дръпване, той измъкна книгата изпод нея. Елизабет размаха ръце и се просна на пода в цял ръст.

— Нееееееее! — извика тя сякаш съдбата на света зависеше от това тя да си върне книгата.

Джеймс притича през стаята, като триумфално размахваше книгата високо във въздуха. Елизабет беше много по-ниска и нямаше никакъв шанс да успее да я достигне.

— Джеймс, моля ви — извика тя.

Той поклати глава. Изражението ѝ, което можеше да скъса сърцето на всеки, го караше да се чувства като пълен негодник. Но любопитството му към тази книга бе подклаждано дни наред. Вдигна глава нагоре, обърна томчето и прочете заглавието: „Как да се омъжиш за маркиз“.

Той премигна. Тя със сигурност не знаеше... не, нямаше как да е узнала истинската му самоличност.

— Как можахте? — попита тя задавено. — Нужно ли беше да го правите?

Той я погледна.

— Какво е това?

— На какво ви прилича? — сопна се тя.

— Ами... на... не знам. — Като продължаваше да държи книгата над главата си, той я отвори и прехвърли няколко страници. — Всъщност, прилича на някакъв наръчник.

— Защото е точно това — отвърна тя. — Сега, моля ви, дайте ми я. Трябва да я върна на лейди Данбъри.

— Това принадлежи на моята... на лейди Данбъри? — попита недоверчиво той.

— Да! Върнете ми я.

Джеймс поклати глава, отново погледна към книгата, а след това към Елизабет.

— Но защо ѝ е подобна книга?

— Не знам — едва не проплака тя. — Книгата е стара. Може би се е сдобила с нея, преди да се омъжи за лорд Данбъри. Моля ви, нека да я сложа обратно на рафта, преди тя да се върне от закуска.

— Само един момент. — Той обърна страницата и зачете: — „Никога не отваряйте устните си, докато се усмихвате. Усмивката с притворени устни е много по-загадъчна и подходяща за целта, която преследвате — да покорите вашия маркиз.“

— Затова ли винаги го правят? — промърмори той и погледна към Елизабет. — „Раздел номер двадесет“ обяснява много.

— Дайте ми книгата! — изсъска тя с протегната ръка.

— В случай, че се интересувате — каза той като размаха ръце, — аз самият предпочитам жени, които знаят как да се усмихват. Това — той разтегна устни в тънко подобие на усмивка — на нищо не прилича.

— Едва ли мисис Сийтън е имала предвид вашата гримаса. — Тя го погледна, като на свой ред разтегна устните си. — Мисля, че се прави така. — Този път тя изви устни в деликатна полуусмивка, която изпрати тръпки надолу по гръбнака му, чак до...

— Да — закашля се той. — Тази определено е по-ефективна.

— Не мога да повярвам, че обсъждам това с вас — каза тя повече на себе си, отколкото на него. — Не може ли просто да върнем книгата обратно?

— Имаме още поне десет минути преди лейди Данбъри да довърши закуската си, не се тревожете. — Той отново се съсредоточи върху малката червена книга. — Намирам я за много интригиваща.

— А аз — не! — отвърна тя.

Джеймс отново се вгледа в Елизабет. Тя стоеше като вкаменена, със свити в юмрук длани, а на лицето ѝ горяха две червени гневни петна.

— Ядосана сте ми — каза той.

— Вашата проницателност е направо поразителна.

— Но аз просто се шегувах. Трябва да знаете, че никога не съм имал за цел да ви обидя.

Погледът ѝ стана още по-сериозен.

— Според вас имам ли вид на човек, на когото му е забавно?

— Елизабет — каза внимателно той. — Всичко е в рамките на шагата. Със сигурност не приемате сериозно тази книга.

Тя не отговори. Тягостно мълчание изпълни стаята. Джеймс забеляза болката, която помрачи сапфирените ѝ очи. Крайчетата на устните ѝ потрепериха и се свиха и тя извърна глава.

— О, боже! — прошепна той и усети как го пробожда чувство за вина. — Простете ми.

Той забеляза, че тя с мъка се опитва да потисне емоциите си, докато казваше с вдигната брадичка:

— Може ли да сменим темата?

Той безмълвно свали ръката си и ѝ подаде книгата. Не му благодари, просто я грабна и я притисна към гърдите си.

— Не знаех, че си търсите съпруг — каза меко той.

— Нищо не знаете за мен!

Той посочи неопределено към книгата.

— Помогна ли ви?

— Не.

Лишеният ѝ от емоции глас пробуди съвестта му. Изведнъж осъзна, че трябва да поправи нещата. Беше длъжен да изтрие отчаянието от очите и гласа ѝ. Искаше отново да чуе звънкия ѝ смях и да се смее заедно с нея на шегите ѝ.

Джеймс не можеше да си обясни защо, но знаеше, че трябва да го направи. Прочисти гърлото си и попита:

— Има ли нещо, с което мога да ви помогна?

— Какво казахте?

— Мога ли да ви помогна по някакъв начин?

Тя го погледна подозрително.

— Какво искате да кажете?

Устните на Джеймс се разтвориха, докато се опитваше да измисли отговор.

— Просто... Е, знам някои неща за търсенето на съпруг. Или в моя случай на съпруга.

Тя ококори очи.

— Вие сте женен?!?

— Не! — възклика той като изненада дори себе си с резкия си отговор.

Тя видимо се успокои.

— О, слава богу. Защото вие... вие...

— Защото ви целунах?

— Да — промърмори тя и бузите ѝ порозовяха още повече.

Той се протегна и вдигна брадичката ѝ, за да я накара да го погледне.

— Ако бях женен, Елизабет, може да бъдете сигурна, че никога не бих погледнал друга жена.

— Колко... благородно от ваша страна.

— Всичко, което искам да кажа, е, че ако наистина си търсите съпруг, с удоволствие ще ви помогна по всякачъв начин.

Елизабет го гледаше, неспособна да повярва в иронията на ситуацията.

Ето я тук, застанала пред мъжа, заради когото бе плакала цяла нощ, и той ѝ предлагаше да ѝ помогне да си намери съпруг!

— Не мога да повярвам, че това се случва — каза си тя. — Не е възможно!

— Не разбирам защо не? — каза невъзмутимо той. — Ние сме приятели и...

— Как, за бога, можете да ми помогнете? — попита тя, като се чудеше защо изобщо говори с него на тази тема. — Вие сте нов в нашия край. Определено не можете да ме представите на някой подходящ кандидат и... — добави тя, като махна към него — очевидно не сте запознат с модните тенденции.

Той се дръпна възмутено назад.

— Нима?

— Дрехите ви са хубави, но не са на мода от няколко години.

— Както и вашите — каза той насмешливо.

— Знам — отвърна тя. — Затова и се нуждая от някой, който знае за какво става въпрос.

Джеймс наклони глава на една страна и после рязко я изправи като се опитваше да потисне резкия си отговор.

Малката нахалница трябва да види гардероба му в Лондон. Имаше изобилие от дрехи по последните тенденции на модата без никакви нелепи райета или дантели.

— Защо толкова искате да се омъжите? — попита той като реши, че е по-важно да разбере нейното положение, отколкото да защитава външния си вид.

— Това не е ваша работа.

— Не съм съгласен. Ако ще ви помогам, значи е моя работа.

— Не съм казала, че ще приема помощта ви — натърти тя.

Той погледна към книгата.

— Непременно ли трябва да е маркиз?

Тя премигна неразбиращо.

— Не ви разбрах?

— Трябва ли да е маркиз? — повтори той. — Задължително ли е да има титла? Толкова ли е важно това?

Тя неволно отстъпи при резкия му тон.

— Не.

Джеймс усети как мускулите му се отпускат. Дори не бе осъзнал колко е напрегнат или колко важен беше отрицателният отговор за него. През целия му живот, болезнено му бяха повтаряли, че е важен сана му, а не самия той. Баща му винаги бе виждал в него само наследника, а не сина. Предишният маркиз нямаше опит с децата и

непрестанно се отнасяше с него като с възрастен. Всяко детско прегрешение се възприемаше като обида към титлата и Джеймс бързо се бе научил да прикрива обичайното си жизнерадостно настроение под маската на покорство. Е, поне в компанията на баща си.

В училище се ползваше с популярност както всички момчета с неговия чар и физика. Бе му отнело известно време да отсее истинските си приятели, от тези, които го възприемаха като начин да се доберат до по-добър живот и място в обществото.

А после в Лондон — мили боже! На дамите им беше все едно дори и да имаше две глави или слонски хобот. „Маркизът, маркизът!“ — този шепот го преследваше навсякъде. „Той е маркиз, има цяло състояние, живее в замък.“ Младостта му и външният му вид също бяха предимство. Никой досега обаче не бе споменавал ума му, чувството му за хумор или усмивката му.

Всъщност, Елизабет Хочкис беше първата жена от дълго време насам, която го харесваше заради самия него. Той отново я погледна.

— Значи, може да не е маркиз? — промърмори той. — Тогава защо четете тази книга?

Стиснатите ѝ в юмруци длани се раздвишиха и тя изглеждаше така, сякаш щеше да тропне с крак всеки миг.

— Защото така пише на корицата. Защото не се казва: „Как да се омъжиш за джентълмен без титла, притежаващ някакво богатство и що-где чувство за хумор“. Не знам.

Той не успя да сдържи усмивката си.

— Съмнявам се, че мога да привлека някой мъж с титла — добави тя. — Нямам зестра и не може да се каже, че съм ослепителна красавица.

Тук мненията им се разминаваха, но той подозираше, че тя няма да му повярва, дори и да ѝ го каже.

— Имате ли някакви кандидати предвид? — попита той.

Тя мълча известно време преди да каже:

— Не.

— А да разбирам ли, че вече сте направила своя избор? — ухили се той.

Тя отново остана безмълвна за няколко секунди, преди да отговори. Тонът ѝ му подсказа, че животът му ще бъде в опасност, ако продължи тази тема.

— Той не е подходящ.

— И какво разбирате под подходящ?

Тя тежко въздъхна.

— Не искам да ме бие, или пък да ме изостави...

— Май се целите твърде високо.

— Забравете какво съм казала — сопна му се тя. — Дори не знам защо споделям всичко това с вас. Очевидно нямаете никаква престава какво е да си отчаян, да нямаш избор и да знаеш, че каквото и да правиш...

— Елизабет — каза меко той, като се протегна и хвана ръката ѝ.

— Съжалявам.

— Той непременно трябва да има пари — каза тя, забила поглед в ръката си сгушена в дланта му. — Нужни са ми пари.

— Разбирам.

— Съмнявам се, но е достатъчно да знаете, че съм разорена.

— Лейди Данбъри не ви ли плаща достатъчно, за да се издържате? — попита тихо той.

— Напротив. Но не е достатъчно, за да издържам братчето и сестрите си. Освен това, Лукас *трябва* да отиде в Итън.

— Да — каза той разсеяно. — Трябва. Вие казахте, че е баронет, нали?

— Нищо не съм ви казала, но да, такъв е.

— Сигурно съм го чул от лейди Данбъри.

Тя сви рамене и се засмя горчиво.

— Това не е тайна за никого. Ние сме най-добрая пример за обединели благородници в околността. Както виждате, нямам много шансове да си намеря съпруг. Единственото, което мога да предложа, е благородното си потекло, но дори и то не е толкова впечатляващо.

— Не е — замислено каза той. — Предполагам, ще се намерят не малко мъже, които биха искали да се свържат с местно благородническо семейство, особено такова с титла. А и вие имате предимството, че сте много красива.

Тя го погледна пронизващо.

— Моля ви, спестете ми снизходженето си!

Той се усмихна невярващо. Очевидно нямаше никаква представа колко е прекрасна.

— Казвали са ми, че съм задоволително хубава...

Е, може би имаше малка представа.

— Но красива е твърде преувеличено.

Той махна с ръка, като й възрази:

— Трябва да се доверите на преценката ми. Както казах, сигурен съм, че в района има поне няколко мъже, които биха искали да се оженят за вас.

— Има един — каза тя с неприязн. — Местен ескуайър. Но той е стар, дебел и злобен. По-малката ми сестра ме заплаши, че ще отиде в сиропиталище, ако се омъжа за него.

— Разбирам. — Джеймс потърка брадичката си, като търсеше решение на проблема. Би било истинско престъпление да се омъжи за някакъв противен старец, който е два пъти по-възрастен от нея. Може би имаше нещо, което би могъл да направи. Притежаваше достатъчно пари, за да изпрати брат ѝ в Италия най-малко пъти.

Или по-скоро маркиза на Ривърдейл би могъл да го направи. За Джеймс Сидънс не се предполагаше да има нещо повече от дрехите на гърба си.

Може би щеше да успее да направи анонимно дарение. Едва ли гордостта на Елизабет беше толкова голяма, че да отхвърли неочеквания подарък. Той не се съмняваше, че тя ще откаже подарък предназначен за нея, но със сигурност нямаше да отхвърли дар, който щеше да спомогне добруването на семейството ѝ.

Джеймс си отбеляза на ум да се свърже с адвоката си възможно най-скоро.

— Така че... — каза тя и се засмя. — Наистина не виждам как ще ми помогнете, освен ако нямате някое скрито съкровище.

— Всъщност — отвърна той, опитвайки се да прикрие очевидната лъжа, — мислех си да ви помогна по друг начин.

— Какво имате предвид?

Той внимателно подбра думите си.

— Знам това-онова за изкуството на флирта. Преди да ме назначат на работа, аз... участвах в социалния живот, макар и не много активно.

— В Лондон? — попита невярващо тя. — Във висшето общество?

— Никога няма да разбера всички тънкости на Лондонското общество — отсече категорично той.

— О, няма значение предполагам, тъй като и без това нямам средства за сезона. — Тя му се усмихна. — А дори и да имах, предпочитам да ги спестя за Лукас.

Той се вгледа в нея. В това деликатно овално лице и огромните ѝ сини очи. Тя сигурно бе най-великодушния човек, когото някога бе срещал.

— Вие сте добра сестра, Елизабет Хочкис — тихо каза той.

— Не съвсем — тъжно отвърна тя. — Понякога съм толкова недоволна от съдбата. Ако бях по-добър човек... аз...

— Не говорете глупости — прекъсна я той. — Няма нищо лошо в това да се взмущавате на несправедливостта.

Тя се засмя.

— Каква несправедливост, Джеймс? Това е просто бедност — сигурна съм, че ме разбирате.

През целия си живот Джеймс никога не бе лишаван от нищо. Докато баща му беше жив, му отпускаше изключително голяма издръжка. А след смъртта му заедно с титлата наследи и огромно състояние.

Елизабет наклони глава и заря поглед през прозореца, където лек бриз си играеше с листата на любимия бряст на лейди Данбъри.

— Понякога — прошепна тя — ми се иска...

— Какво ви се иска? — попита Джеймс, устремил в нея настоятелен поглед.

Тя леко поклати глава.

— Няма значение. Трябва да отида при лейди Данбъри. Тя ще пристигне всеки момент и съм сигурна, че се нуждае от мен.

— Елизабет! — прозвуча гръмко от другия край на коридора.

— Виждате ли? Сега разбрахте ли колко добре я познавам.

Джеймс с уважение наклони глава и промърмори:

— Много впечатляващо.

— ЕЛИЗАБЕТ!

— Небеса! — възклика Елизабет. — От какво ли толкова се нуждае?

— От компания — отвърна Джеймс. — Това е всичко, от което има нужда.

— Къде е тази глупава котка, когато ти трябва. — Тя се обърна и тръгна да излиза.

— Елизабет — извика Джеймс.

Тя се обърна.

— Да?

— Книгата. — Той посочи към малката червена книга, която тя все още стискаше под мишницата си. — Едва ли искате да я вземете с вас в салона.

— О, не! — Тя я взе в ръце. — Благодаря ви. Напълно бях забравила, че я държа.

— Ще я прибера вместо вас, ако искате.

— Сложете я на онзи рафт, ето там — каза тя и посочи към другия край на стаята. — Хоризонтално, с лицето надолу и се уверете, че сте я поставили точно както ви казах.

Той се усмихна снизходително:

— Ще се почувствате ли по-добре, ако го направите сама?

Тя мълкна за момент и каза:

— Всъщност, да. — И отново взе книгата.

Джеймс я наблюдаваше как притича през стаята и постави томчето внимателно на посочения рафт. Отстъпи назад, за да провери резултата, след което леко го бутна наляво, замислено изви устни, погледа го известно време и отново го бутна надясно.

— Сигурен съм, че лейди Данбъри няма да забележи, ако книгата е с един инч встрани.

Без да го удостои с отговор тя само измърмори нещо, докато вървеше към изхода:

— Ще ви видя по-късно.

Джеймс надникна в коридора и я проследи с поглед, докато влезе във всекидневната на графинята. После затвори вратата на библиотеката, прекоси стаята, взе книгата и започна да чете.

ГЛАВА 9

— Какво искате да направите?

Елизабет стоеше срещу лейди Данбъри с отворена от изненада уста.

— Казах ти — ще си подремна.

— Но вие никога не си подремвате.

Лейди Данбъри повдигна вежда.

— Направих го преди два дни.

— Но... но...

— Затвори си устата, Елизабет. Ще гълтнеш някоя муха.

— Но вие нееднократно сте ми казвали — запротестира Елизабет, — че най-великото постижение на цивилизацията е рутината.

— Не може ли понякога една дама да смени обичайните си навици? Всички порядки имат нужда от периодична промяна.

Елизабет успя да си затвори устата, но все още не можеше да повярва на чутото.

— Може да започна да спя всеки ден — заяви лейди Данбъри и скръсти ръце. — Защо, по дяволите, се оглеждаш постоянно, Елизабет?

Елизабет, която местеше отчаян поглед от единия до другия край на стаята отвърна:

— Това от къде дойде? Защото няма начин да е излязло от устата ви.

— Уверявам те, че е така. Намирам следобедните дремки за особено освежаващи.

— Но дрямката, която си позволихте онзи ден — единствената от детското ви насам — беше сутринта.

— Хммм... Може и да е така, а може и да не е.

— Така беше.

— Следобед щеше да е по-хубава.

Елизабет не знаеше как да оспори подобна липса на логика, за това вдигна ръце и каза:

— В такъв случай, ще ви оставя да поспите.

— Да, направи го. И затвори вратата след себе си. Ще имам нужда от пълна тишина.

— Не съм си и помислила, че ще кажете нещо друго.

— Нахално момиче. От къде се научи на такава дързост!

Елизабет хвърли укорителен поглед на графинята.

— Много добре знаете, че от вас, лейди Данбъри.

— Да, и се справих доста добре с превъзпитанието ти.

— Бог да ми е на помощ — промърмори Елизабет.

— Чух те!

— Изобщо не се съмнявам, че слухът ви ще си остане превъзходен до последния ви миг.

Лейди Данбъри се изсмя шумно.

— Знаеш как да забавляваш една възрастна дама, Елизабет Хочкис. Искам да знаеш, че оценявам това и съм много привързана към теб.

Елизабет изненадано примигна при тази нехарактерна за лейди Данбъри проява на сантименталност.

— Благодаря ви.

— Понякога не съм толкова безчувствена колкото си мислиш. — Графинята погледна малкия часовник, който висеше на верижка около врата ѝ. — Искам да ме събудиш след седемдесет минути.

— Седемдесет минути? — Откъде, за бога, лейди Д. измисляше такива странни числа.

— Един час наистина не е съвсем достатъчен, но съм твърде заета да пропилявам час и половина за сън. Пък и... — добави тя дръзко — харесва ми да те държа в напрежение.

— В това — промърмори Елизабет, — не се съмнявам.

— Седемдесет минути тогава. И нито минута повече.

Елизабет поклати изумено глава докато се отправяше към вратата, но преди да излезе попита:

— Сигурна ли сте, че се чувствате добре?

— Чувствам се прекрасно. Както би трявало да се чувства една петдесет и осем годишна жена.

— Е, това е цяло щастие — каза иронично Елизабет, — след като сте на шестдесет и шест.

— Малка нахалница, махай се, преди да съм ти намалила заплатата.

Елизабет повдигна вежди.

— Няма да посмеете.

Лейди Данбъри се усмихна на себе си, докато наблюдаваше как компаньонката ѝ напуска стаята.

— Справям се добре — каза си тя, а гласът ѝ бе изпълнен с нежност и може би малко задоволство. — От ден на ден все повече заприличва на мен.

Елизабет въздъхна дълбоко и се отпусна на покритото с възглавнички канапе в коридора. Какво да прави сега? Ако знаеше, че лейди Данбъри ще започне да си подремва редовно щеше да си донесе нещо за шиене или може би книгата за счетоводни сметки. Бог знаеше, че финансите на семейство Хочкис винаги имаха нужда от проверка.

Разбира се, можеше и да почете от „Как да се омъжиш за маркиз“. Тя се бе заклела, че няма да поглежда в проклетата книга отново, но можеше поне да надникне в библиотеката, за да провери дали Джеймс не я бе преместил, обърнал, намачкал страниците или въобще да я е повредил по някакъв начин.

Не, каза си решително тя, като се хвана за облегалката на канапето. Беше приключила завинаги с мисис Сийтън и нейните правила. Щеше да стои тук, залепена за това канапе, докато реши как да прекара своите седемдесет минути.

Без да влиза в библиотеката. Каквото и да правеше нямаше да влезе там.

— Елизабет? — Тя вдигна поглед и видя Джеймс или по-скоро главата му да се подава от вратата на библиотеката. — Бихте ли дошла за малко?

Тя се изправи.

— Има ли някакъв проблем?

— Не, не. Точно обратното.

— Това звучи обещаващо — промърмори тя. От доста време никой не ѝ бе съобщавал добри новини. „Бихте ли дошла за малко?“

беше учитивият начин да ѝ кажат, че са просрочили сметките и ако не плати веднага, ще уведомят властите.

Той махна с ръка.

— Трябва да поговорим.

Тя отиде при него в библиотеката. Толкова по въпроса за твърдите решения.

— Какво има?

Той вдигна „Как да се омъжиш за маркиз“ и се намръщи.

— Четях това.

— О, не!

— Наистина е изумително.

Тя простена и запуши с ръце ушите си.

— Не искам да ви слушам!

— Убеден съм, че мога да ви помогна.

— Не ви чувам.

Той хвана ръцете ѝ и ги разпери встрани, докато тя не заприлича на морска звезда.

— Мога да ви помогна — отново каза той.

— Аз съм безнадежден случай.

Той се разсмя, а приятният звук сгря Елизабет от глава до пети.

— Хайде, хайде — каза той, — не бъдете пессимистка.

— Защо четете това? — попита тя. Мили боже, за какво му беше на този или на който и де е друг привлекателен и чаровен мъж, да чете тази книга? Всъщност най-простия начин, по който тя можеше да бъде описана, бе като „наръчник за отчаяни жени“. А нима мъжете не сравняваха отчаяните жени с тиф, отравяне или бубонната чума.

— Наречете го нездраво любопитство — отвърна той, — но как да устоя, след като положих такива героични усилия да се добера до книгата по-рано тази сутрин.

— Героични усилия! — възклика тя. — Вие издърпахте книгата изпод мен.

— Думата героичен може да се тълкува по много начини — небрежно отвърна той, като ѝ подари една от своите особено мъжествени усмивки.

Елизабет затвори очи и въздъхна дълбоко. Това вероятно бе най-нелепият разговор в целия ѝ живот, но на нея ѝ се струваше удивително естествен.

Най-стрannото беше, че тя всъщност не се чувстваше засрамена. Е, определено страните ѝ бяха порозовели и не можеше да повярва, че някои от думите бяха излезли от устата ѝ, но при всички случаи до сега би трябвало да е умряла от унижение.

Беше заради Джеймс, осъзна тя. Нещо в него ѝ вдъхваше спокойствие. Може би заради милата му усмивка и успокояващ смях. Дори и да имаше опасна и мистериозна страна и понякога да я гледаше по странен и горещ начин, който сгъстяваше въздуха около нея, бе просто невъзможно да се чувства неудобно в неговата компания.

— За какво мислите? — чу го тя да пита.

Тя отвори очи.

— Мислех си, че не мога да си спомня последния път, когато съм се чувствала толкова нелепо.

— Не говорете глупости.

— Понякога — каза тя и поклати глава — не мога да го избегна.

Той подмина коментара ѝ и вдигна книгата като я размаха във въздуха.

— Тук има проблем.

— В „Как да се омъжиш за маркиз“?

— Много проблеми.

— Нямам търпение да ги чуя. Дължна съм да призная, че е изключително трудно да живееш според нейните правила.

Джеймс започна да се поклаща напред-назад, а топлите му кафяви очи бяха потънали в размисъл.

— За мен е очевидно, че мисис Сийтън, ако това е истинското ѝ име, никога не се е консултирала с мъж, докато е писала тези правила.

— На Елизабет това ѝ се стори интересно и седна. — Тя може да съчини колкото си иска правила и раздели, но методите ѝ са напълно погрешни. Според нея, всяка млада дама, която следва правилата ѝ, ще се омъжи за маркиз...

— Според мен под „маркиз“ тя е имала предвид всяка една добра партия за женитба — прекъсна го Елизабет. — Мисля, че тя просто е търсила по художествено заглавие.

— Няма значение — поклати нетърпеливо глава той. — Маркиз, джентълмен — главното е, че всички сме мъже.

— Да — каза тя и едва устоя на желанието да потвърди този факт като го огледа от горе до долу. — Прав сте.

Джеймс се наведе напред като настоятелно се взираше в лицето й.

— Отговорете ми честно на един въпрос: как мисис Сийтън, ако това е истинското ѝ име, може да счита, че нейните правила са подходящи?

— Е — запъна се Елизабет, — предполагам, че може би е помогнала на няколко млади дами да...

— Съвършено грешна логика — прекъсна я той. — Единственият човек, който би могъл да прецени дали нейните правила са подходящи, е един маркиз.

— Или някой благовъзпитан джентълмен — добави тя.

— Или някой благовъзпитан джентълмен — съгласи се той с леко кимване. — Аз, като един умерено благовъзпитан джентълмен, мога да ви уверя, че ако една жена се приближи към мен, водена от тези правила...

— Но тя не би го направила — прекъсна го Елизабет. — Не и ако следва инструкциите на мисис Сийтън. Това е против правилата. Една дама трябва да изчака джентълменът сам да отиде при нея. Не мога да си спомня кой раздел беше, но съм сигурна, че е така.

— Което само показва колко глупаво е повечето от написаното тук. Опитвах се да кажа, че ако срещна някое протеже на нашата скъпа мисис Сийтън, ако това наистина е името й...

— Защо постоянно го повтаряте?

Джеймс се замисли за миг. Сигурно беше заради всички години, които бе прекарал като шпионин. Въпреки това каза само:

— Не знам, но както казвах, ако срещна някое от нейните протежета ще избягам с ужас в противоположната посока.

След известна пауза Елизабет отбеляза с лукава усмивка:

— Не избягахте от мен.

Джеймс вдигна глава.

— Какво имате предвид?

Усмивката ѝ стана по-широва и тя изглеждаше почти доволна от удоволствието да го подразни.

— Не прочетохте ли правилото за това, че правилата трябва да се упражняват? — Тя се наведе напред, за да надникне в „Как да се омъжиш за маркиз“, докато той търсеше споменатия раздел. — Мисля, че е номер седемнадесети — добави тя.

Той я гледа невярващо десетина секунди преди да попита:

— Нима се упражнявахте върху мен?

— Зная, че звучи много студенокръвно. И наистина изпитвам лека вина, но наистина нямах друг избор. Пък и ако не с вас, то с кого тогава?

— С кого наистина — промърмори Джеймс, без да е съвсем сигурен защо е раздразнен. Едва ли бе, защото тя се бе упражнявала върху него, това въщност му се стори доста забавно. А по-скоро, защото не бе разбрал за това. За мъж, който се гордееше с усета и инстинктите си, това си беше доста оскърбително.

— Няма да го правя повече — обеща тя. — Беше доста нечестно от моя страна.

Той крачеше из стаята, опрял пръст в брадичката си докато се чудеше как да обърне ситуацията в своя полза.

— Джеймс?

Аха! Той рязко се извърна към нея, а очите му светеха, осенени от никаква нова идея.

— За кого се упражнявате?

— Не разбирам.

Той седна срещу нея и се наведе напред като подпра лакти на коленете си. По-рано тази сутрин си бе обещал да премахне отчаянието от очите ѝ. Въщност, отчаяният поглед го нямаше сега, но той знаеше, че ще се появи в момента, в който тя се сетеше за трите гладни деца в дома си. И сега бе открил начин, по който да ѝ помогне и същевременно да се наслаждава на това.

Щеше да я обучи. Тя искаше да примами някой нищо неподозиращ мъж в капана на брака, а никой не бе по-запознат с подобни кроежи от маркиза на Ривърдейл. Бяха му прилагали всички възможни трикове: хихикащи дебютантки, изскачащи от всеки тъмен ъгъл, шокиращо откривани любовни писма и голи вдовици случайно появяващи се в леглото му.

Изглеждаше му разумно, че щом се бе научил толкова добре да избягва брака, би могъл да приложи опита си за напълно противоположни цели. С малко упражнения Елизабет щеше да има който и да е мъж в околността.

Частта с „упражненията“ забързваше пулса му и въздействаше на някои части от тялото му. Всеки урок би трябало да включва поне

бего запознаване с изкуството на любовта. Нищо, което не би компрометирало момичето, но все пак...

— Мистър Сидънс? Джеймс?

Той я погледна и осъзна, че витае в облаците. Мили боже, тя имаше ангелско лице. Стори му се почти невъзможно тя да си мисли, че има нужда от помощ, за да си намери съпруг. Но тъй като си го мислеше, това му даваше най-невероятната възможност...

— Когато се упражнявахте върху мен — попита той с тих, съсредоточен глас, — кого си представяхте?

— Имате предвид да се омъжа за него?

— Да.

Тя премигна и раздвижи устни, преди да каже:

— Аз... не зная, всъщност. Не съм го обмисляла чак дотам. Просто се надявах да присъствам на едно от събиранията на лейди Данбъри. Видя ми се добро място да открия приемлив кандидат.

— Има ли някое, което да е насрочено скоро?

— Събиране ли? Да. Мисля, че ще бъде в събота. Малко градинско парти.

Джеймс се облегна назад. По дяволите! Леля му не му беше казала, че очаква компания. Ако някой от гостите ѝ го разпознаеше, щеше да се наложи да изчезне бързо от там. Последното, от което се нуждаеше, бе някое лондонско денди да го поздрави пред Елизабет и да го нарече Ривърдейл.

— Не вярвам някой да реши да остане за през нощта — добави тя.

Джеймс кимна замислено.

— Това ще е идеална възможност за вас.

— Разбирам — каза тя, като не звучеше и наполовина толкова развлнувано колкото той бе очаквал.

— Всичко, което трябва да направите, е да разберете кои са свободните мъже и да изберете най-подходящите сред тях.

— Вече погледнах списъка с гостите. Има няколко необвързани джентълмени, но... — Тя се засмя нервно. — Забравихте едно нещо, Джеймс. Въпросният джентълмен също трябва да ме избере.

Той подмина думите ѝ с едно махвате на ръката.

— Невъзможно е да се провалим. Когато приключим с вас...

— Това не ми звучи добре.

— ... ще сте твърде неустоима — добави той.

Несъзнателно ръката на Елизабет се стрелна към лицето ѝ докато го гледаше с изумление. Да не би той да ѝ предлагаше да я обучи? Да я превърне в приемлива партия? Тя не знаеше защо това я изненада толкова. В крайна сметка той никога не бе показал — с изключение на една случайна целувка — че изпитва интерес към нея. Пък и тя ясно му бе дала да разбере, че не би могла да се омъжи за беден управител.

Защо тогава я натъжаваше мисълта, че той бе така склонен да ѝ помогне да се омъжи за някой богат джентълмен, какъвто му бе казала, че иска?

— Какво включва обучението? — попита тя подозрително.

— Е, нямаме много време — каза той. — И няма какво да направим относно гардероба ви.

— Колко мило от ваша страна да споменете този незначителен факт — измърмори тя.

Той я погледна укорително.

— Доколкото си спомням съвсем нас скоро и вие обидихте моя гардероб.

Тук я бе хванал, помисли си тя и добрите ѝ обноски я принудиха да каже нещо помирително.

— Ботушите ви са много хубави.

Той се ухили и ги погледна. Те бяха стари, но с отлично качество.

— Така е, нали?

— Малко са проторти — добави тя.

— Непременно ще ги изльскам утре — каза той и я погледна високомерно. Погледът му сякаш ѝ казваше, че няма да се хване на въдицата ѝ.

— Съжалявам, това беше незаслужено — каза тя тихо. — Не трябва да се правят комплименти, ако след това се развалят с глупави забележки и квалификации.

Той я погледна със странно преценяваш поглед, а после попита:

— Знаете ли какво най-много харесвам във вас, Елизабет?

Тя дори не можеше да си представи.

— Вие сте възможно най-милият и добър човек — продължи той, — но за разлика от повечето мили и добри хора не проповядвате, не поучавате и не се опитвате да направите всички останали като вас.

Елизабет отвори уста, поразена от тази неочаквана реч.

— Под всичката тази доброта и нежност притежавате остро чувство за хумор, без значение колко силно се опитвате да го потиснете.

О, мили боже, ако той кажеше още нещо, тя щеше да се влюби в него още тук и сега.

— Няма нищо лошо в това да се пошегувате с някой приятел, стига да не е злонамерено — продължи той, а гласът му се сниши до тих шепот. — Съмнявам се, че бихте могла да бъдете злонамерена дори и някой да ви предложи дисертация по темата.

— Значи ние с вас сме приятели? — попита тя с дрезгав глас.

Той ѝ се усмихна и сърцето ѝ спря да бие.

— Вие нямаете друг избор, освен да сме приятели — каза той, като се наведе по-близо. — Все пак знам всичките ви неприлични тайни.

Тя се изкикоти нервно.

— Приятел, който ще ми търси съпруг? Колко необикновено!

— Е, мисля, че ще се справя по-добре от мисис Сийтън. Ако, разбира се, това е необходимо...

— Не го казвайте — предупреди го тя.

— Все едно не съм го казал. Но ако имате нужда от малко помощ... — Той я погледна от близо. — Искате помощ, нали?

— Да — мисля.

— Е, тогава да започваме.

Елизабет погледна към настолния часовник, който лейди Данбъри си беше донесла от Швейцария.

— Трябва да се връщам в салона за рисуване след по-малко от час.

Джеймс съсредоточено прелисти няколко страници от „Как да се омъжиш за маркиз“ и поклати глава докато четеше.

— Хммм, няма много време, но... — Той я погледна строго. — Как успяхте да избягате от лейди Данбъри по това време на деня?

— Тя реши да си подремне.

— Отново? — Той ясно показа изненадата си.

Тя сви рамене.

— Намирам го за също толкова невероятно, но тя настоя. Поиска пълна тишина и ми каза да я събудя след седемдесет минути.

— Седемдесет?

Елизабет направи гримаса.

— За да ме държи в напрежение. Цитирам я между другото.

— Някак си това не ме учудва. — Джеймс потропа с пръсти по масата, а после вдигна поглед. — Можем да започнем, след като приключите работа този следобед. Ще ми трябва малко време да съставя учебен план и...

— Учебен план? — повтори тя.

— Трябва да бъдем организирани. Добрата организация прави всяка цел осъществима.

Тя отново зяпна.

— Защо ме гледате така? — намръщи се той.

— Звучите точно като лейди Данбъри. Всъщност тя употребява съвсем същата фраза.

— Така ли? — закашля се Джеймс, а после прочисти гърлото си.

По дяволите, издаваше се. Нещо в Елизабет и в ангелските ѝ сини очи го караше да забравя, че работи под прикритие. Не трябваше да използва една от любимите сентенции на леля Агата. Но му бяха набивани в главата като дете толкова често, че сега му се струваха като негови собствени.

Той бе забравил, че говори с единствения човек, който знаеше всяка една от чудатостите на Агата също толкова добре, колкото и самия той.

— Сигурен съм, че е просто съвпадение — каза той, като запази тона си спокoen.

От опит знаеше, че хората са склонни да вярват на всичко каквото им кажеше, стига да звучеше уверено.

Но очевидно не и Елизабет.

— Тя повтаря това поне веднъж седмично.

— Е, значи сигурно съм го чул от нея.

Тя изглежда прие обяснението му, тъй като се върна към темата на разговора:

— Говорехте за учебния план...

— Така, ще имам нужда от следобеда, за да го планирам, но може да се срещнем, когато свършите работа. Ще ви изпратя до дома ви и ще го обсъдим по пътя.

Тя се усмихна едва-едва.

— Много добре. Ще се видим пред главната порта в четири часа и тридесет и пет минути. Свършвам в четири и тридесет, но ми отнема пет минути, за да стигна до портата.

— Не може ли просто да се срещнем тук?

Тя поклати глава.

— Не и ако не искате всеки клюкар в Данбъри Хаус да започне да ни одумва.

— Права сте. До портата тогава.

Елизабет кимна и излезе, а натежалите ѝ крака едва успяха да я заведат едва до канапето. Мили боже, в какво се бе забъркала?

Мяу.

Тя погледна надолу. Малкълм, този демон в котешки образ, седеше пред нея и я гледаше сякаш е кухненски плъх.

— Какво искаш?

Котката сви рамене. Елизабет дори не си бе и представяла, че някоя котка може да свие рамене, но пък не си бе представяла и че ще стои в Данбъри Хаус и ще разговаря с котешкия си враг.

— Мислиш, че съм глупава, нали?

Малкълм се прозя.

— Съгласих се мистър Сидънс да ме научи как да си намеря съпруг.

Ушите на котарака помръднаха.

— Да, знам, че го харесваш повече от мен. Ти харесваш всички повече от мен.

Котката се присви отново без желание да обори последното ѝ твърдение.

— Мислиш, че няма да се справя, нали?

Малкълм завъртя опашка. Елизабет не успя да преведе жеста, но предвид антипатията на котката към нея, предположи, че означава: „Имам по-голям шанс да си намеря съпруг от теб“.

— Елизабет?

Тя се обърна изчервена и изви глава настрани. Джеймс бе подал главата си през вратата на библиотеката и я гледаше объркано.

— На котката ли говореше?

— Не.

— Мога да се закълна, че те чух да говориш на котката.

— Да, но не съм.

— Аха.

— Защо да му говоря? Той ме мрази.

Той сви устни.

— Да. Щом казваш.

Тя се опита да не обръща внимание на пламтящото си лице.

— Нямаш ли работа за вършене?

— А, да, уроците. Ще се видим малко след четири и половина.

Елизабет изчака да чуе как вратата на библиотеката се затваря.

— Мили боже — изпъшка тя. — Полудяла съм. *Напълно* съм полудяла.

Котката кимна, сипвайки още сол в раната.

ГЛАВА 10

Джеймс пристигна при главната порта в четири и петнадесет. Знаеше, че е дошъл твърде рано на уреченото място, но краката му сами го бяха довели. През целия следобед чувстваше някакво съмътно беспокойство и дори за миг не спря да барабани с пръсти по масата или да обикаля из стаята. Наистина се опита да състави учебния план, но думите все му се изпъльзваха.

Всъщност той нямаше никакъв опит в обучението на млади дами за тяхната појава в обществото. Единствената млада дама, която познаваше отблизо, беше съпругата на най-добрия му приятел, Блейк Рейвънскрофт. А и самата Каролайн не бе обучена за това и не можеше да служи за пример. Колкото до другите му познати — те бяха точно от типа жени, в който мисис Сийтън се опитваше да превърне Елизабет. Точно този тип, заради който той с радост се бе измъкнал от Лондон.

Впрочем, какво точно търсеше той самият в една жена? Без отговора на този въпрос нямаше как да изпълни обещанието си да помогне на Елизабет. Какви качества трябваше да притежава една съпруга? Естествено един ден той трябваше да се ожени; нямаше да избяга от отговорностите си, но му бе ужасно трудно да си представи как прекарва живота си с някое срамежливо цвете, което се страхува да изрази мнението си.

Или дори още по-лошо — срамежливо цвете, което няма свое собствено мнение.

И най-лошото от всичко беше, че тези прекрасни създания неизменно вървяха в комплект с майките си, които, за разлика от тях, задължително изразяваха мнение по всеки въпрос.

Трябваше обаче неохотно да си признае, че не бе съвсем справедлив. Беше срещнал вече няколко интригувачи млади дами, които предизвикаха интереса му. Не много, но достатъчно. За една или две от тях дори би могъл да се ожени, без да се страхува, че ще съсипе живота си. Разбира се, това нямаше да бъде брак по любов, нито пък

щеше да изпита истинска страсть, но би могъл да бъде достатъчно поносим.

Та какво притежаваха онези дами, които бяха привлечли вниманието му, дори и то да бе мимолетно? Със сигурност беше *joie de vivr* — любов към живота, искрената усмивка, блъсъка в очите. Джеймс не се съмняваше, че не е бил единственият мъж, който ги бе оценил по достойнство. Всички тези млади дами доста бързо бяха получили предложения за женитба и то от мъже, които той харесваше и уважаваше.

Любов към живота. Може би в това беше всичко! Бе прекарал цялата сутрин в четене на „Как да се омъжиш за маркиз“ и с всеки прочетен раздел той си представяше как сапфиреният блъсък в очите на Елизабет изчезва малко по малко.

Не искаше тя да се превръща в общоприетия модел за идеалната млада дама, нито да върви със сведени очи и да се преструва на мистериозна и скромна. Искаше тя да остане самата себе си.

Елизабет затвори вратата на Данбъри Хаус след себе си и забърза по главната алея. Сърцето ѝ препускаше, дланите ѝ се потяха и макар че не се притесняваше особено от факта, че Джеймс бе открил тайната ѝ, тя бе по-нервна от всяко.

През целия следобед не спря да се укорява, че бе приела предложението му. Нима не бе прекарала предишната нощ, потънала в сълзи, защото си мислеше, че може би го обича — един мъж, за когото никога не би могла да се омъжи? А сега доброволно приемаше компанията му и му позволяваше да я дразни, да флиртува с нея, да...

Мили боже, ами ако отново пожелаеше да я целуне? Бе обещал да я научи как да привлича мъжете. Дали това включваше и целувки? И ако да, беше ли редно да му позволи?

Тя простена. А как щеше да намери сили да го спре? Всеки път, когато се озовяха заедно в една стая, погледът ѝ се стреляше към устните му и тя си спомняше какво бе чувството да ги усеща върху своите. И Бог да ѝ е на помощ, копнееше това да ѝ се случи отново.

Последни мигове блаженство! Може би в това беше всичко. Може би щеше да ѝ се наложи да се омъжи за някой, когото не обича, и най-вероятно дори не харесва особено. Нямаше ли право на няколко

последни дни, изпълнени със смях и радост, скрити погледи и опияняващо вълнение от пробуждащ се копнеж?

Докато вървеше към портата си помисли, че ще си докара инфаркт задето се съгласи да излезе с Джеймс, но сърце не й даде да му откаже. Познаваше достатъчно творчество на Шекспир, за да му се довери. И ако той казваше, че е по-добре да си обичал и да си загубил любовта си, отколкото никога да не си обичал, то тя му вярваше.

Джеймс я чакаше на място, което не се виждаше от Данбъри Хаус и очите му заблестяха, когато я видя.

— Елизабет! — извика той, докато крачеше към нея.

Тя спря, доволна просто да го гледа как се приближава с развята от лекия бриз тъмна коса. Никога не бе срещала друг човек, който да се държи толкова непринудено, колкото Джеймс Сидънс. Той крачеше леко с небрежна походка и Елизабет се замисли за безбройните пъти, в които се бе спъвала в килимите или си бе удряла ръцете в някоя стена и въздъхна завистливо.

Той стигна до нея и каза простиличко:

— Вие сте тук!

— Нима се съмнявахте?

— По-скоро се опасявах, че сте размислила.

— Разбира се, че имах известни опасения. Това е едно от най-нередните неща, които някога съм правила.

— Колко достойно за възхищение — промърмори той.

— Всъщност, не е важно, дали съм размислила и колко пъти съм премисляла — усмихна се безпомощно тя. — Винаги минавам от тук, за да се прибера у дома, така че не бих могла да ви избегна дори и да се опитвах.

— Какъв късмет за мен.

— Не знам. Приличате ми на човек, който винаги се приземява на краката си.

Той наклони глава.

— Защо решихте така?

Тя сви рамене.

— Не знам. Приличате ми на човек, на когото съдбата винаги се усмихва.

— Според мен и вие сте от оцеляващите.

— В известен смисъл, предполагам, че е така. Отдавна можех да се откажа от борбата да останем заедно с брат ми и сестрите ми. Някои роднини доста настойчиво предлагаха да вземат Лукас.

— А останалите?

Тя се усмихна горчично.

— Останалите нямаме титли.

— Разбирам. — Той взе ръката ѝ и посочи на юг. — Насам ли?

Тя кимна.

— Да, около миля надолу по пътя и още четвърт по пътечката.

Те изминаха няколко крачки в мълчание преди той да се обърне към нея и да я попита:

— Казахте, че умеете да оцелявате в известен смисъл. Какво имахте предвид?

— За един мъж е по-лесно да се справя с живота, отколкото за една жена.

— В това няма никакъв смисъл.

Тя го погледна почти снизходително. Той никога не би разбрал какво имаше предвид, но предположи, че му дължи поне някакво обяснение.

— Когато за един мъж настъпят трудни времена — каза тя, — той има различни възможности да промени ситуацията. Има избор. Може да постъпи в армията, да се качи на пиратски кораб или да си намери работа като вас. Или пък да използва чара и привлекателния си външен вид. — Тя поклати глава и се усмихна неволно. — Предполагам, че ви се е случвало?

— Нима една жена не би могла да постъпи така?

— За една жена, която си търси работа, няма много възможности, особено ако не иска да напусне дома си. На гувернантките им се заплаща по-добре отколкото на компаниянките на дами, но се съмнявам, че много от работодателите биха погледнали благосклонно на това да доведа Сюзан, Джейн и Лукас да живеят с мен в крилото на прислугата.

— Туш! — каза той и кимна разбиращо.

— Колкото до чара и външния вид, една жена може да ги използва за три неща. Да работи в театъра, да стане нечия любовница или да се омъжи. Що се отнася до мен, аз нямам нито склонност, нито талант да се изявявам на сцената, още по-малко имам желание да

посрамвам семейството си с някоя незаконна връзка. — Тя го погледна и присви рамене. — Единственият ми избор е да се омъжа. Предполагам, че това означава за една жена оцеляването.

Тя мъкна, а краищата на устните ѝ трепнаха сякаш не знаеше дали да се засмее или да заплаче.

— Доста несправедливо, не мислите ли?

Джеймс остана безмълвен за известно време. Беше свикнал да гледа на себе си като на човек с широки възгледи, но никога не му бе хрумвало да се постави на мястото на някоя жена. Бе приемал живота си, за даденост с всичките му неизброими възможности.

Тя вирна брадичката си.

— Защо ме гледате така настоятелно?

— От уважение.

Тя отстъпи назад удивено.

— Моля?

— Възхищавах ви се и преди. Правите впечатление на изключително интелигентна и остроумна млада жена. Но сега осъзнах, че заслужавате както възхищението така и уважението ми.

— О! Аз... — Елизабет се изчерви, неспособна да намери подходящите думи.

Джеймс поклати глава:

— Нямах намерение да ви карам да се чувствате неудобно.

— Не, не сте! — отрече тя, но пронизителната нотка в гласа ѝ издаваше, че не е съвсем искрена.

— Напротив, и въобще не смятах да прекараме следобеда в толкова сериозен разговор. Имаме работа, но не виждам причина да не можем да съчетаем полезното с приятното.

Тя прочисти гърлото си.

— Какво имате предвид?

— Нямаме много време затова трябва да се фокусираме върху приоритетите си — каза той. — Ще обърнем внимание само на най-важните умения.

— Които са?

— Целуване и боксиране.

Елизабет изпусна чантата си.

— Изглеждате изненадана.

— Честно казано не зная кое от двете ме шокира повече.

Той се наведе и вдигна чантата ѝ вместо нея.

— Ако си направите труда да помислите ще видите, че има смисъл. Един джентълмен ще пожелае да целуна дамата, преди да ѝ предложи брак.

— Не и ако се отнася към нея с уважение — възрази тя. — Според всички правила на благоприличието мъжете не целуват неомъжените жени, ако ги уважават.

— Аз ви целунах.

— Е... това беше... различно.

— Вече си изяснихме, че ви уважавам. Но стига за това. — Той махна с ръка, за да прекъсне възраженията ѝ. — Трябва да ми повярвате — никой джентълмен с малко разум в главата си не би се оженил без предварително да опипа почвата.

— От вашите уста — промърмори тя — това звучи удивително поетично.

— Обаче може да ви постави в неудобна ситуация.

— О, смятате ли? — попита саркастично тя.

Той я погледна раздразнен от постоянните ѝ прекъsvания.

— Някои джентълмени, страдащи от липса на здрав разум и чувство за мярка, може да не успеят да спрат целувката навреме. Ето поради тази причина трябва да ви науча да се боксирате.

— И смятате да направите всичко това за един следобед?

Той измъкна джобния си часовник и напълно безгрижно отвори капака му.

— Не, този следобед мислех да усвоим само целуването. Боксирането ще остане за утре.

— И вие сте тренирали бокс?

— Разбира се!

Тя го погледна подозрително.

— Тези уроци не са ли прекалено скъпи? Чувала съм, че в Лондон има едва шепа инструктори, които са наистина добри в това.

— Винаги има начини човек да получи това, което желае — каза той и я погледна като повдигна вежда. — Доколкото си спомням вие казахте, че съм човек, който винаги се приземява на краката си.

— Предполагам, че сега ще ми кажете и че сте човек, който се приземява на краката си със свити и готови за бой юмруци.

Той се разсмя и размаха ръце във въздуха, все едно се боксира.

— Няма нищо по-хубаво от това да раздвижиш кръвта си.

Тя се намръщи невярващо:

— Не ми изглежда много женствено.

— Мисля, че решихме да не следваме гледната точка на мисис Сийтън за женствеността.

— Няма — натърти тя. — Но нашата цел е да си намеря съпруг.

— А, да, съпруга ви — мрачно произнесе той.

— Не мога да си представя, че в Англия ще се намери дори един мъж, който би искал да се ожени за жена-боксьор.

— Не е нужно да сте боксьорка. Трябва само да умеете да удряте достатъчно добре, за да поставите нахалника на мястото му.

Тя присви рамене и събра пръстите си в юмрук.

— Така ли?

— За бога, не! Не си свивайте палеца навътре, защото със сигурност ще го счупите.

Елизабет извади палеца си извън юмрука.

— Така ли?

Той кимна одобрително.

— Перфектно. Но днес щяхме да усвояваме целуването.

— Не, да започнем с това. — Тя замахна с ръка напред няколко пъти. — Много е забавно.

Джеймс простена, без да е сигурен кое го бе подразнило повече — това че трябваше да отложи целувките за друг ден или че тя имаше най-слабия удар, който някога беше виждал.

— Не, не така! — каза той като застана зад нея. Чантата й падна на земята, когато той постави ръката си на лакътя й и оправи ъгъла на рамото й. — Размахвате ръце като момиче.

— Аз съм момиче.

— Е, това е очевидно, но не трябва да удряте като такова.

— А как — попита тя, като имитираше дълбок мъжки глас — удря един мъж?

— Както вече видяхме, момичетата удрят ето така. — Той сви юмрук и придвижи ръката си напред-назад, като лактите му не се отделяха от тялото. — Мъжете от друга страна, добавят и замах.

— Покажете ми, моля.

— Много добре. Отдръпнете се тогава. Не бих искал да ви нараня.

Елизабет се усмихна сухо и отстъпи няколко крачки назад.

— Това достатъчно място ли е за един мъж?

— Не се подигравайте! Просто гледайте. — Той дръпна ръката си назад. — Ще трябва да ви покажа това със забавено движение, защото в действителност не удрям нищо. Иначе силата на инерцията може да ме повлече след себе си.

— Разбира се — каза величествено тя като махна с ръка — Със забавено движение.

— Внимавайте. Имате рядката възможност да наблюдавате истински майстор.

— В това — сухо каза тя — не се и съмнявам.

Той рязко изнесе ръката си напред, като движението започна от центъра на гърба му, премина през рамото и стигна до юмрука му. Джеймс си помисли, че ако бе вложил в удара цялата си сила и пред него имаше някой, то със сигурност би го проснал на земята.

— Какво мислите? — попита той, напълно доволен от себе си.

— Направете го отново, ако обичате.

Той повдигна вежди, но изпълни желанието ѝ като този път замахна по-силно. Когато я погледна, тя бе присвила очи и внимателно го изучаваше, като че ли беше първокласно парче едър рогат добитък.

Тя вдигна поглед за момент и помоли:

— Може ли още веднъж?

— Наистина ли ви е интересно или се опитвате да ме накарате да изглеждам като кръгъл идиот?

— О, разбира се, че ми е интересно, а ако изглеждате като идиот, това няма нищо общо с мен.

Джеймс дръпна ръката си назад за пореден път.

— Да повторим — каза той. — Жената удря напред откъм рамото, без да използва мускулите на гърба си.

Елизабет имитира женския му удар.

— Така ли?

— Именно. Един мъж от друга страна използва силата на гърба си, както и тази на ръката си.

— Тези мускули тук ли? — Тя вдигна дясната си ръка и използва лявата, за да покаже мускулите около ребрата от дясната си страна.

Устата му пресъхна. Роклята ѝ се бе опънала на най-неочаквани места.

— Тук ли, Джеймс? — попита тя като пипна гърба си. — Или тук?

Този път тя поsegна да докосне неговият гръб, само че пропусна и ръката ѝ се озова твърде близо до кръста му.

— Улучихте първия път — каза той и се отдръпна от нея. Ако тя се объркаше още веднъж в опит да улучи гърба му, дори само с инч или два по-надолу, той едва ли можеше да бъде държан отговорен за действията си.

— Значи ето така.

Елизабет замахна със забавено движение, но ударът ѝ беше малко по-бърз от това, което ѝ бе показал.

— Да, но трябва малко да набледнете на страничното движение. Наблюдавайте ме. — Той направи още един удар. — Сега разбрахте ли?

— Мисля, че да. Искате ли да пробвам?

— Да. — Той скръсти ръце. — Ударете ме.

— О, не, не бих могла.

— Искам да го направите.

— Това е невъзможно. Никога не бих ударила някого преднамерено.

— Елизабет, целта на този урок е да се научите как да ударите някой, ако ви се наложи. Ако не сте способна да вдигнете ръка срещу друго човешко същество, тогава ние просто сме си загубили времето.

Тя го погледна колебливо.

— Е добре, щом настоявате.

— Да, настоявам!

— Много добре.

В същия миг, без да му даде време да се подготви, тя изнесе ръката си назад и стремително замахна. Преди Джеймс да разбере какво се случва, той беше отхвърлен на земята, а дясното му око болезнено пулсираше.

Елизабет, вместо да прояви беспокойство или загриженост за състоянието му, заподскача с ликуващи викове:

— Направих го! Наистина го направих! Видяхте ли? Видяхте ли това?

— Не — промърмори той. — Но за това пък го почувствах.

Тя сложи ръце на кръста си, усмихна се широко и се изпъчи така, сякаш току-що я бяха коронясили за кралица на света.

— О, това беше невероятно! Хайде да го повторим.

— По доброто не — изръмжа той.

Тя спря да се хили и се наведе към него:

— Не ви нараних, нали?

— Ни най-малко — изльга той.

— Изобщо ли? — В гласа ѝ прозвуча известно разочарование.

— Е, може би, съвсем малко.

— О, добре, аз... — Тя сподави думите си. — Нямах това предвид. Заклевам се. Не исках да ви нараня, но вложих цялата си сила в този удар и...

— Резултатът ще си проличи утре. Уверявам ви.

Тя си пое дъх едновременно с ужас и въздорг.

— Насиних ви окото?

— Мислех, че не искате да ме нараните?

— Разбира се — каза бързо тя. — Но трябва да призная, че никога досега не съм правила нещо подобно и съм доволна, че го направих както трябва.

Джеймс не мислеше, че окото му ще се сдобие с особено впечатляваща синина, както се надяваше Елизабет, но се ядоса на себе си, че я бе подценил толкова. Тя беше толкова дребничка. И през ум не му бе минало, че може да улучи противника си още с първия удар, камо ли пък, че притежава достатъчно сила да го зашемети. Всичко, на което се надяваше, бе да я научи временно да разсее натрапника, за да има време да избяга.

Само че, помисли си той печално, като внимателно опипа окото си, изглежда ударите ѝ бяха всичко друго, но не и безобидни. Той я погледна. Елизабет изглеждаше толкова горда от себе си, че той си наложи да се усмихне, когато каза:

— Създадох чудовище.

— Мислите ли? — Лицето ѝ засия още повече, макар Джеймс да мислеше, че не е възможно. Сякаш самото слънце искреше в очите ѝ.

Елизабет ентузиазирано започна да размахва юмруци във въздуха.

— Може да ме научите и на някои техники за по-напреднали.

— И без тях сте достатъчно напреднала.

— Благодаря ви.

Тя спря да подскача и го погледна с посърнало лице.

— Дали да не се погрижим за окото ви. Ако му сложим нещо студено, няма да посинее и да се подуе.

Джеймс почти отказа. Окото му всъщност не беше чак толкова зле. Най-голямата изненада бе, че тя бе успяла да го повали на земята. Но Елизабет току-що го беше поканила в дома си и той не смяташе да пропуска тази възможност.

— Нещо студено ще ми дойде много добре — промърмори той.

— Последвайте ме тогава. Имате ли нужда от помощ, за да се изправите?

Джеймс погледна раздразнено протегнатата ѝ ръка. За толкова хилав ли го мислеше?

— Благодаря ви — сухо каза той. — Може и да ме ударихте по окото, но останалата част от мен все още функционира.

Тя отдръпна ръката си.

— Аз просто помислих... все пак, вие се строполихте с такава сила на земята...

По дяволите! Още една пропиляна възможност. Ако не беше досадната му гордост, можеше да се обляга на ръката ѝ по целия път до дома ѝ.

— Защо не опитам сам и ще видим дали ще се справя — предложи той.

Може би щеше да успее да си навехне глезена след двайсетина ярда.

— Добра идея, но внимавайте да не се претоварите.

Джеймс внимателно направи няколко предпазливи стъпки като се опитваше да си спомни от коя страна бе паднал на земята. Щеше да се получи глупаво, ако започнеше да накуцва с грешния крак.

— Сигурен ли сте, че не ви боли?

Само един пълен мерзавец щеше да се възползва от загрижеността в погледа ѝ, но изглежда, че съвестта му бе заминала в неизвестна посока, защото Джеймс въздъхна и каза:

— Мисля, че ме боли крака.

Тя погледна към крака му и погледът ѝ причини известно напрежение на едно друго съвсем близко място.

— Натъртен ли е?

— Най-вероятно — отвърна той. — Сигурен съм, че не е сериозно, но...

— Но е болезнено да стъпвате на него — каза тя с майчинска загриженост. — Вероятно ще се почувствате по-добре на сутринта, но е глупаво да се натоварвате. — Тя сбърчи вежди замислено. — Може би ще е най-добре да се приберете в Данбъри Хаус. Ако дойдете до къщата ни, после ще трябва да се връщате обратно пеша и...

— О, сигурен съм, че не е толкова зле — каза бързо той. — Освен това вече обещах, че ще ви изпратя до дома ви.

— Джеймс, прибирам се сама всеки ден.

— Въпреки това ще спазя обещанието си.

— С удоволствие ви освобождавам от него. Все пак едва ли сте предполагал, че ще бъдете повален на земята.

— Всъщност истината е, че не е толкова болезнено. Просто не мога да вървя с обичайното си темпо.

Тя не изглеждаше убедена.

— Пък и... — добави той като си мислеше, че трябва да подсилит доводите си. — Трябва да обсъдим градинското парти в събота на лейди Данбъри.

— Много добре — неохотно се съгласи тя. — Но ми обещайте, че ако болката стане непоносима, веднага ще ми кажете.

Едно обещание, което лесно щеше да спази, тъй като изобщо не го болеше. Във всеки случай, не и мястото, което тя имаше предвид.

Не бяха изминали и няколко крачки, когато Елизабет се обърне към него и го попита загрижено:

— Добре ли сте?

— Напълно — увери я той. — Но сега, когато овладяхте изкуството на самозащита, мисля, че трябва да продължим към следващата част от обучението ви.

Тя се изчерви.

— Имате предвид...

— Именно.

— Не мислите ли, че ще е по-разумно да започнем с флиртуването?

— Елизабет не смяtam, че трябва да се тревожите за това.

— Но аз нямам никакво понятие, какво да правя!

— Мога само да кажа, че при вас това се получава съвсем естествено.

— Не! — извика тя енергично. — Не е вярно! Нямам ни най-малка представа какво да кажа на един мъж.

— Изглежда винаги знаехте какво да кажете на мен. Разбира се, това беше — допълни той, — когато се опитвахте да спазвате правилата на мисис Сийтън.

— Вие не се броите.

Той се изкашля.

— И защо не?

— Не знам — каза тя като поклати леко глава. — Просто така. Вие сте различен.

Той се изкашля отново.

— Не съм по-различен от другите представители на мъжкия пол.

— Е, щом непременно настоявате да знаете — с вас се разговаря много по-лесно.

Джеймс обмисли думите ѝ. Преди да срещне Елизабет той се гордееше с това, че е способен само с един добре премерен поглед да накара хленчещите дебютантки и алчните им майки да загубят дар слово. Това винаги е било едно от най-ефективните му средства — едно от малкото наистина полезни неща, които бе научил от баща си.

От чисто любопитство, той устреми към Елизабет най-надменния си, аз-съм-маркиза-на-Ривърдейл поглед. Онзи, който често изпращаше дори възрастни мъже да се спотайват по ъглите и каза:

— Ами ако ви погледна така?

Тя избухна в смях.

— О, спрете! Спрете! Изглеждате нелепо.

— Моля?

— Спрете, Джеймс. Моля ви. Приличате на малко момче, което се прави на херцог. Знам, защото по-малкия ми брат непрекъснато изprobва този поглед върху мен.

Със силно наранена гордост той попита:

— И на колко години е брат ви?

— На осем, но... — Каквото и да искаше да каже, то се загуби в смяха ѝ.

Джеймс не успя да си спомни последния път, когато някой му се беше присмивал и определено не му харесваше да бъде сравняван с

осемгодишно момче.

— Мога да ви уверя — каза той с леден глас, — че...

— Не казвайте нито дума повече! — помоли тя, задавена от смях.

— Наистина, Джеймс, човек не бива да се прави на аристократ, ако няма представа как да го направи.

Никога през цялата си кариера на агент във Военното министерство той не бе изпитвал по-голямо изкушение да разкрие самоличността си. Искаше му се да я хване, да я разтърси и да изкреши: „Аз съм проклет маркиз, малка глупачке! И мога да се държа като първокласен сноб, ако ми се прииска“.

От друга страна имаше нещо доста чаровно в нейния безгрижен смях и когато тя се обърна към него и каза:

— О, моля ви, не се обиждайте, Джеймс, това всъщност е комплимент. Вие сте твърде мил за аристократ. — Той реши, че това е най-възхитителният миг в живота му.

Погледът му бе вперен в някакво безлично парче земя затова тя застана така, че да попадне в полезрението му.

— Ще ми простите ли? — попита го тя закачливо.

— Може и да открия прошка в сърцето си...

— Ако не ми простите, тогава вероятно ще трябва да упражня боксирането си още малко.

Той потрепери.

— В такъв случай, определено ви прощавам.

— И аз си помислих така. Да вървим у дома.

Той се замисли защо, когато тя каза думата „дом“, се почувства така, сякаш се отнасяше и за него.

ГЛАВА 11

Когато двамата с Джеймс прекрачиха прага, Елизабет се изненада колко ѝ е безразлично състоянието на дома ѝ. Зеленият цвят на пердетата беше поизбелял, а рамките на прозорците имаха нужда от нов слой боя, личеше си, че мебелите са изработени добре, но изглеждаха поолющени, а възглавниците целенасочено бяха поставени на местата, които имаха най-належащата нужда от претапициране. Като цяло къщата беше скромна и липсваха украсения, защото повечето предмети с някаква стойност бяха продадени.

Обикновено веднага започваше да обяснява как семейството ѝ преживява трудни времена и не пропускаше да вметне, че преди родителите им да починат, бяха живели в много по-голяма къща. Все пак Лукас беше баронет и Елизабет се смущаваше, че положението им се бе влошило толкова много.

Но с Джеймс тя просто отвори вратата с усмивка, сигурна, че той ще погледне на малката им къща също като нея — като на един топъл и уютен дом. Той имаше благородно потекло, но бе споменал, че са загубили всичко, което са притежавали някога. За това и би разбрал нуждата им да правят икономии. Къщата беше, слава богу, почистена и ухаеше на топли бисквити.

— Днес имате късмет — каза с усмивка Елизабет. — Сюзан е приготвила нещо.

— Мирише вкусно — каза Джеймс.

— Джинджифилови бисквити. Защо не ме последвате в кухнята? Тук се държим доста неофициално. — Тя отвори вратата към кухнята и го побутна вътре. Когато той не се разположи веднага, тя се намръщи и каза: — Не трябва да се съобразявате с мен. Кракът ви е наранен и сигурно ви боли ужасно. Пък и е глупаво да стоите прав, докато аз пригответям чая.

Той дръпна един стол, седна и я попита:

— Това в градината брат ви и сестра ви ли са?

Елизабет отмести завесата и надникна през прозореца.

— Да, това са Лукас и Джейн. Не съм сигурна къде е Сюзан, макар че трябва да е била тук наскоро. Бисквитите са още топли. — Тя сложи една пълна купа пред него и се усмихна. — Ще извикам Лукас и Джейн. Сигурна съм, че ще искат да се запознаете.

Джеймс наблюдаваше с интерес как тя почука три пъти по прозореца. Само след секунди кухненската врата се отвори и през нея влетяха две хлапета.

— О, ти ли си, Елизабет? — каза малкото момче. — Мислех, че е Сюзан.

— Не, само аз съм. Имаш ли представа къде може да е тя?

— Отиде на пазар — отвърна той. — С малко повече късмет някой ще ни даде месо срещу репи.

— По скоро от съжаление — промърмори малкото момиче. — Не разбирам защо някой би заменил хубаво парче месо за противните репи.

— Мразя репи — каза Джеймс. Тримата Хочкис извърнаха русите си глави към него и той добави: — Един мой приятел веднъж ми каза, че човек може да се научи на трудолюбие от репите, но така и не разбрах какво имаше предвид.

Елизабет се задави.

— Пълни глупости — заяви момичето.

— Лукас, Джейн — шумно ги прекъсна Елизабет, — бих искала да се запознаете с мистър Сидънс, който е мой приятел и също работи в Данбъри Хаус. Той е новият управител на лейди Данбъри.

Джеймс се изправи и стисна ръката на Лукас с цялата важност, с която би удостоил някой министър. После се обърна към Джейн и целуна ръката ѝ. Лицето ѝ засия, но изражението на Елизабет бе още по-ослепително, когато той я погледна, за да потърси одобрението ѝ.

— Как сте? — любезно попита той.

— Много добре, благодаря — отвърна Лукас.

Джейн не каза нищо, защото бе твърде заета да се взира в току-що целунатата си ръка.

— Поканих мистър Сидънс на чай с бисквити — каза Елизабет.

— Вие двамата ще се присъедините ли към нас?

По принцип Джеймс би съжалявал за пропуснатия шанс да прекара времето насаме с Елизабет, но имаше нещо, стоплящо сърцето

в това да стои тук, в кухнята, с тези тримата, които очевидно знаеха какво значи семейство.

Елизабет подаде бисквита на всяко едно от децата и попита:

— Какво правихте вие двамата цял ден? Довършихте ли уроците, които ви оставих?

Джейн кимна.

— Помогнах на Лукас с аритметиката.

— Не е вярно! — извика той и от устата му се разлетяха трохи.

— Мога да се справя съвсем сам.

— Сигурно можеш — каза Джейн и с превъзходство сви рамене.

— Но не го направи.

— Елизабет! — запротестира Лукас. — Чу ли какво ми каза тя?

Елизабет пропусна въпроса и вместо това задуши из въздуха с очевидна погнуса.

— Каква, за бога, е тази миризма?

— Ходих отново да ловя риба — отвърна Лукас.

— Трябва незабавно да се измиеш. Мистър Сидънс е наш гост и не е възпитано да...

— Нямам нищо против миризмата на риба — прекъсна я Джеймс. — Хвана ли нещо?

— Почти улових една ееееей толкова голяма — каза Лукас, като разпери ръцете си колкото можа, — но после тя избяга.

— Май винаги става така — промърмори Джеймс съпричастно.

— Обаче после хванах две по-средни. Оставил ги в кофата отвън.

— Те са отвратителни — вметна Джейн, когато загуби интерес към ръката си.

Лукас веднага се обърна към нея.

— Не го казваш, когато ги ядеш на вечеря.

— Когато ги ям на вечеря, те нямат очи.

— Така е, защото Лизи им реже главите, глупачке.

— Лукас! — каза високо Елизабет. — Наистина трябва да отидеш и да отстраниш тази отвратителна миризма от себе си.

— Но мистър Сидънс...

— ... просто беше учтив — прекъсна го Елизабет. — Хайде тръгвай и да не забравиш да се преоблечеш.

Лукас измърмори нещо, но направи каквото му бе наредено.

— Понякога е голям досадник — каза Джейн с тежка въздишка.

Джеймс се изкашля, за да прикрие смеха си. Джейн прие това за съгласие и допълни:

— Все пак е само на осем.

— А ти на колко си?

— На девет — отвърна тя сякаш ставаше въпрос за огромна разлика.

— Джейн — каза Елизабет от печката, където приготвяше чая. — Може ли да поговоря с теб за момент.

Джейн възпитано се извини и отиде при сестра си, а Джеймс се престори, че не вижда как Елизабет се навежда и прошепва нещо в ухото ѝ. Джейн кимна и избяга от кухнята.

— За какво беше всичко това? — попита той.

— Тя също трябва да се измие, но не исках да я засрамя като ѝ го кажа пред вас.

Той наклони глава.

— Мислите ли, че това би я засрамило?

— Джеймс, тя е деветгодишно момиче, което си мисли, че е на петнадесет, а вие сте привлекателен мъж. Разбира се, че ще се засрами.

— Е, вие знаете по-добре от мен — каза той като опита да прикрие задоволството си от комплиментта.

Елизабет посочи към чинията с бисквити.

— Няма ли да ги опитате?

Той си взе една и отхапа.

— Вкусно.

— Нали? Не знам какво слага Сюзан вътре. Никога не успявам да ги направя толкова хубави. — Тя взе една и също отхапа.

Джеймс я зяпна, неспособен да откъсне поглед от устните ѝ. Езикът ѝ се подаде, тя го изви, за да оближе една трохичка, и...

— Върнах се!

Той въздъхна. Най-неочекваното му и еротично преживяване бе прекъснато от едно осемгодишно момче.

Лукас му се ухили.

— Обичате ли да ловите риба?

— Това е едно от любимите ми занимания.

— Много ми се иска да ловувам, но Елизабет не ми позволява.

— Сестра ти е много мъдра. Момче на твоята възраст не би трябвало да използва оръжие без надзор.

Лукас направи гримаса.

— Знам, но тя не ми позволява по друга причина. Просто е твърде мекушава.

— Ако това, че не искам да гледам как осакатяваш някое бедно, невинно зайче — каза Елизабет, — означава, че съм твърде мекушава, то...

— Но ти ядеш заешко — заспори Лукас. — Виждал съм те.

Елизабет скръсти ръце и каза:

— Развлични са, когато имат уши.

Джеймс се разсмя.

— Звучите като Джейн с нейната погнуса към рибешките очи.

— Не, не, не — настоя Елизабет. — Напълно различно е. Ако си спомняте аз съм тази, която винаги реже рибешките глави. Очевидно не съм гнуслива.

— Тогава каква е разликата? — заяде се той.

— Да — каза Лукас като скръсти ръце в перфектна имитация на Джеймс и килна главата си назад. — Каква е разликата?

— Нямам намерение да отговарям на глупавите ви въпроси!

Джеймс се обърна към Лукас и каза като прикри устата си с ръка.

— Тя знае, че няма какво да каже.

— Чух това!

Лукас се изхили.

Джеймс размени чисто мъжки поглед с малкото момче.

— Жените обикновено страшно се разнежват при вида на малки, пухкави същества.

Елизабет не откъсваше очи от печката, като се преструваше, че приготвя чая. От толкова отдавна не бе имало мъж, на когото Лукас да подражава и да се възхищава. Тя постоянно се тревожеше, че го лишава от нещо важно като го отглежда сама, само в обкръжението на сестрите му. Ако бе позволила на някой от роднините им да го вземе, той щеше да има, ако не баща, то поне друг мъж в живота си.

— Каква беше най-голямата риба, която сте уловили в живота си?

— На сушата или в морето?

Лукас го бодна с пръст по рамото:

— Не можеш да хванеш риба на сушата.

— Имах предвид езеро.

Очите на малкото момче се разшириха.

— Ловили сте риба в морето?

— Разбира се.

— На кораб ли бяхте? — попита Лукас.

— Не, беше по-скоро ветроходна яхта.

Яхта? Елизабет поклати глава, докато вадеше чинии от шкафа.

Джеймс сигурно имаше богати приятели.

— Колко голяма беше рибата?

— О, не знам, може би ето толкова. — Джеймс показа дължина от около два фута с ръцете си.

— Да ме вземат мътните! — извика Лукас.

Елизабет едва не изпусна една чиния от ръцете си.

— Лукас!

— Съжалявам, Елизабет — каза машинално той, но дори не се обърна към нея. Без и за секунда да отделя вниманието си от Джеймс, той попита:

— Трудно ли я хванахте?

Джеймс се наведе и прошепна нещо в ухото на Лукас. Елизабет протегна шия и наостри уши, но не успя да чуе какво му каза.

Момчето кимна мрачно, после се изправи, прекоси стаята и леко се поклони на Елизабет. Тя толкова се изненада, че този път изпусна това, което държеше в ръцете си. За щастие беше само една лъжица.

— Съжалявам, Елизабет — каза Лукас. — Не е възпитано да се говори така пред една дама.

— Благодаря ти, Лукас. — Тя погледна към Джеймс, а той ѝ се усмихна заговорнически и наклони главата си към момчето.

Елизабет се наведе, подаде на Лукас чиния с бисквити и каза:

— Защо с Джейн не отидете да посрещнете Сюзан? И може да изядете тези бисквити по пътя към града.

Очите на Лукас светнаха при вида на бисквитите. Той ги взе бързо и напусна стаята като оставил Елизабет със зяпнала уста.

— Какво му казахте? — попита тя изумено.

Джеймс сви рамене.

— Не мога да ви кажа.

— Но трябва. Каквото и да е, наистина е много ефективно.

Той се облегна назад с невероятно доволен вид.

— Някои неща е най-добре да си останат между мъжете.

Елизабет се намръщи шеговито и тъкмо се чудеше дали да го попритисне, когато забеляза тъмно петно около окото му.

— О, напълно забравих! — възклика тя. — Okoto vi! Трябва да се погрижа за него.

— Ще се оправи, сигурен съм. И мал съм много по-тежки наранявания, на които е обръщано много по-малко внимание.

Но тя не го слушаше, а забързано се щураше из кухнята в търсене на нещо студено.

— Не си създавайте излишна работа — опита той отново.

Тя вдигна поглед и това го учуди. Мислеше си, че е твърде залисана в търсенето, за да го слуша, камо ли пък да му отговаря.

— Няма да се карам с вас за това — заяви тя, — така че може да си спестите приказките.

Джеймс осъзна, че наистина говори сериозно. Елизабет Хочкис не беше човек, който щеше да остави нещо недовършено или да пренебрегне отговорностите си. И щом тя настояваше да се погрижи за нараненото му око, то дори човек два пъти по-едър от нея, какъвто беше той, трудно можеше да я спре.

— Щом настоявате — промърмори той, като се опита да звучи поне малко раздразнен от заповедническия ѝ тон.

Тя изстиска нещо в мивката, после се обърна и му го подаде.

— Вземете.

— Какво е това? — попита подозително той.

— Просто мокра кърпа. Какво си помислихте, че ще ви наложа с днешния улов на Лукас по лицето ли?

— Не, днес не сте достатъчно ядосана, за да направите това, макар че...

Тя вдигна вежди докато покриваше нараненото му око с кърпата.

— Да не би да намеквате, че някой ден ще ме ядосате толкова, че да...

— Не казвам нищо подобно. Боже, въобще не обичам да се суетят около мен. Вие просто... Не, малко наляво.

Елизабет намести кърпата и се наведе напред.

— Така по-добре ли е?

— Да, макар да се е стоплила.

Тя се отдръпна с няколко инча назад и се изправи.

— Извинете.

— Имах предвид кърпата — поясни той като не намери достатъчно благородство у себе си, за да отмести поглед от гледката, разкрила се пред очите му.

Той не беше сигурен, дали Елизабет осъзнава, че зяпа гърдите ѝ. Но тя леко възклика:

— О! — И отскочи назад. — Ще я охладя отново. — Тя го направи, след което му я подаде. — Най-добре го направете сам.

Той отмести поглед към лицето ѝ с невинно изражение като на малко кученце.

— Но на мен ми харесва, когато вие го правите.

— Мислех, че не искате да се суетят около вас.

— Не предполагах, че ще ми хареса.

Елизабет сложи ръката си на кръста и го измери с осъдително саркастичен поглед. Стиснала кърпата за чинии в ръка, тя изглеждаше доста нелепо и същевременно прекрасно.

— Да не би да се опитвате да ме убедите, че аз съм вашият ангел-хранител слязъл от небето да...

Устните му се разтеглиха в бавна и гореща усмивка:

— Именно.

Тя запрати кърпата по него, като остави мокро петно по средата на ризата му.

— И за секунда не ви повярвах.

— За ангел-хранител — промърмори той — сте доста избухлива.

Тя простена.

— Просто сложете кърпата на окото си.

Той направи каквото го бе помолила. Не му се искаше да ѝ възразява, когато беше в такова настроение. Те стояха и се гледаха един друг за около минута и после Елизабет нареди:

— Свалете това за малко.

Той махна ръката си от окото.

— Кърпата ли? — Тя кимна. — Не ми ли наредихте току-що да я сложа?

— Да, но ми се иска да видя състоянието на окото ви.

Джеймс не намери причина да възрази. Той се наведе напред, вдигна брадичка и изви главата си назад, така че тя лесно да разгледа окото му.

— Хммм — каза тя. — Не е толкова виолетово, колкото очаквах.

— Казах ви, че не е сериозно.

Тя се намръщи.

— Да, но ви повалих на земята.

Той изви врата си малко по-напред, като тихо я предизвика да приближи устните си на подходящо за целувка разстояние.

— Може би, ако погледнете по-отблизо...

Тя не се хвана.

— Нима ще успея да видя цвета на раната ви, ако се приближа?

Хммм. Не знам какво сте намислили, но съм достатъчно умна, за да не се хвана на номерата ви.

Факта, че тя беше твърде невинна, за да осъзнае, че той се опитва да си открадне целувка, едновременно го развесели и очарова. Всъщност, след момент на размисъл той осъзна, че това го ужасява. Ако тя беше толкова сляпа за истинските му мотиви, какво, по дяволите, щеше да прави, когато се изправеше срещу всички онези развратници, които бяха много по-малко благородни от него. Той не се съмняваше, че ще попадне на такива. Въпреки репутацията си на женкар, Джеймс се опитваше да живее честно, което беше много повече отколкото можеше да се каже за повечето представители на висшето общество. А Елизабет с тази коса, подобна на лунна светлина, да не говорим за очите й, устните и...

По дяволите, той нямаше намерение да стои тук и да изброява предимствата й. Работата беше в това, че тя нямаше влиятелно семейство, което да я защити и затова някой би могъл да се възползва от нея. И колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че тя няма никакви шансове да стигне до олтара, без да опетни репутацията или... или душата си.

— Ще ни трябва още един урок по боксиране утре.

— Но вие казахте, че...

— Знам какво казах! — прекъсна я той. — Но после размислих.

— Колко мъдро от ваша страна.

— Елизабет, трябва да знаете как да се защитавате. Мъжете са мерзавци. И идиоти, всички до един.

— Включително и вие?

— Особено аз! Имате ли представа какво се опитвах да направя точно когато преглеждахте окото ми?

Тя поклати глава. Очите му запламтяха от гняв и желание.

— Ако ми бяхте дали само още една секунда, само още една проклета секунда, ръката ми щеше да е зад врата ви и преди да преброите до едно щяхте да седите в скута ми.

Тя нищо не каза и това по някаква странна причина, която той не можеше да определи, го разгневи.

— Разбирате ли какво ви казвам? — попита той.

— Да — отвърна хладно тя. — И считам този урок за особено поучителен. Аз съм твърде наивна.

— Дяволски сте права.

— Разбира се, това поставя интересна дилема пред нас за утрешния урок. — Тя скръсти ръце и го погледна преценяващо. — Все пак вие ми казахте, че трябва да изучавам повече ъъ... любовните аспекти на ухажването.

Джеймс усети, че това, което предстоеше нямаше да му хареса.

— Казахте, че трябва да се науча да се целувам и... — тук тя го погледна с възможно най-подозрителния си поглед — ми казахте, че вие трябва да ме научите.

Джеймс не можа да измисли нито един довод, който да го представи в добра светлина затова предпочете да си държи устата затворена и да запази достойнство като просто сърдито се взира в нея.

— Сега ми казвате — продължи тя, — че не трябва да се доверявам на никого. Защо тогава да се доверя на вас?

— Защото го правя само за ваше добро.

— Ха!

Това беше кратко, изключително ефективно и право в целта.

— Защо ми помагате? — попита тя. — Защо ми направихте това странно предложение? Трябва да знаете, че наистина е странно и вие със сигурност го осъзнавате.

— Защо приехте? — отклони въпроса ѝ той.

Елизабет млъкна, защото не беше в състояние да му отговори. Тя беше ужасна лъжкиня, а и определено не можеше да му каже истината. Но можеше да си представи как той щеше да се забавлява, ако узнаеше, че тя иска да прекара една последна седмица или ако имаше късмет дори две в компанията му. Тя искаше да чува гласа му, да усеща аромата му и да чувства как дъхът ѝ спира, когато той се приближеше твърде близо до нея. Искаше да се влюби и да се преструва, че това ще продължи вечно.

Не, определено не можеше да му каже истината.

— Няма значение защо приех — отвърна тя накрая.

Той се изправи.

— Няма ли?

Без дори да осъзнава, тя отстъпи назад. Беше толкова по-лесно да се преструва, докато той беше седнал.

Но изправен в целия си ръст той беше най-смущаващият мъж, когото беше срещала и доскорошните й разсъждения колко свободно и леко се чувства в компанията му й се струваха глупави и наивни.

Сега беше различно. Той беше тук. Съвсем близо. И я желаеше.

Усещането за лекота бе изчезнало — всичко онова, което й позволяваше да се чувства непринудено в компанията му и да казва каквото мисли без страх или притеснение. То бе заменено от някакво странно чувство — невероятно възбуджащо — и я лишаваше от дъха, разума и душата й.

Очите му не се откъсваха от нейните. Шоколадовият им цвят потъмня, докато той скъсяваше разстоянието между тях. Елизабет нямаше сили дори да мигне, нито да диша, докато той се приближаваше. Въздухът стана горещ, после се наелектризира и в последната секунда Джеймс спря.

— Сега ще ви целуна — прошепна той.

Тя не издаде и звук. Една от ръцете му се настани на кръста й.

— Ако не искате, кажете ми сега, защото иначе...

Тя не помръдна, но устните й се разтвориха в мълчалива покана. Другата му ръка се пълзна по тила й и на нея й се стори, че го чува как шепне нещо, докато пръстите му потъват в копринената й коса. Устните му помилваха нейните веднъж, след това втори път и се преместиха към ъгълчето на устата й, а езикът му започна да дразни чувствителната кожа, докато тя не въздъхна от удоволствие.

Ръцете му се движеха през цялото време, прегръщаха я, галеха кожата на тила й. Устата му се придвижи към ухото й и тя усети шепота му точно толкова силно, колкото го и чу.

— Сега ще ви придърпам по-близо. — Дъхът и думите му опариха кожата й.

Една малка част от съзнанието на Елизабет, която все още разсъждаваше, оцени, че той показва уважението си към нея и тя намери сили да каже:

— Защо ме питате?

— За да ви дам възможност да кажете „не“. — А погледът му — изгарящ, тежък и много мъжествен, се плъзна по лицето ѝ. — Но вие няма да го кажете.

Дразнеше я факта, че самочувствието му е толкова оправдано и това, че не можеше да му откаже нищо докато беше в обятията му, но се наслаждаваше на усещането, което я бе завладяло. Странното усещане, че за пръв път в живота си разбираше своето тяло.

Той я придърпа по близо и тя усети сърцето му, което биеше толкова бързо, колкото и нейното. Топлината му я изплаши, тя чу как кръвта препуска по вените ѝ и той прошепва: „По дяволите“.

— По дяволите! — Той се отдръпна от нея.

По дяволите? Елизабет се отпусна назад в първия стол, който ѝ се изпречи.

— Чухте ли това? — прошепна Джеймс.

— Кое?

И тогава тя чу гласовете.

— Това — изсъска той.

Елизабет се изстреля като тапа.

— О, не — простена тя. — Това е Сюзан. С Лукас и Джейн. Изглеждам ли прилично?

— Е... почти — изльга Джеймс. — Може би искате да... — Той направи неопределено движение около главата си.

— Косата ми? — Тя си пое дъх. — Косата ми? Какво сте направили с косата ми?

— Не и това, което бих искал да направя — промърмори той.

— О, боже! О, боже! О, боже! — Тя се спусна към мивката като се спря само за да го погледне през рамо. — Дължна съм да им служа за пример. Преди пет години се заклех на Бога, че ще им служа за пример. И погледнете ме сега...

Не бе правил почти нищо друго през целия следобед, помисли си мрачно той, но това му бе донесло само нервност и раздразнение.

Входната врата се тресна и Елизабет подскочи.

— Косата ми наистина ли е много разрошена? — попита тя възбудено.

— Е, не изглежда така, както когато пристигнахме — отвърна той.

Тя нервно и бързо потупа главата си.

— Няма да успея да я оправя на време.

Джеймс реши да не отговаря. Знаеше от опит, че мъдрите мъже не бива да се месят, когато една дама приготвя тоалета си.

— Има само едно нещо, което мога да направя — каза тя.

Джеймс с интерес наблюдаваше как тя натопи ръцете си в малкия леген с вода, който стоеше отстрани. Беше същият леген, който бе използвала, за да намокри кърпата.

Гласовете на децата се приближиха.

И тогава Елизабет, която до този момент той смяташе за здравомислещо и рационално човешко същество, загреба с ръце вода и яростно я разплиска по цялото си лице и тяло, в това число и върху него.

Здравият ѝ разум, реши той, докато изтръскаше водата от ботуша си, беше въпрос, който очевидно имаше нужда от преразглеждане.

ГЛАВА 12

— Мили боже! — възкликна Сюзан. — Какво ти се е случило?

— Просто малък инцидент — отвърна Елизабет.

Умението ѝ да лъже се подобряваше все повече, щом Сюзан не извъртя веднага очи, нито изсумтя с недоверие. Планът ѝ да се намокри с вода си имаше и своите недостатъци, но все пак свърши работа. Ако не можеше да направи косата си да изглежда по-добре, можеше да направи така, че да изглежда по-зле. Поне никой не би заподозрял, че бъркотията бе предизвикана от пръстите на Джеймс.

Малката руса глава на Лукас се въртеше наляво-надясно, докато изучаваше щетите.

— Изглежда така, все едно сме преживели Големият потоп.

Елизабет опита да не се мръщи на ехидния му коментар.

— Приготвях мокра кърпа за мистър Сидънс — който си нарази окото — и случайно преобърнах легена, и...

— А защо тогава легена си стои изправен? — попита той.

— Защото го изправих — сопна се Елизабет.

Лукас примигна и отстъпи назад.

— Може би трябва да си вървя — каза Джеймс.

Елизабет погледна към него. Той изтръскваше водата от ръцете си и изглеждаше изключително спокоен предвид това, че тя го бе заляла съвсем неочеквано с вода.

Сюзан се изкашля, но Елизабет не ѝ обрна внимание. Сюзан се изкашля отново.

— Може ли първо една кърпа? — промърмори Джеймс.

— О, да, разбира се.

Сюзан се изкашля за трети път. Раздиращата ѝ кашлица прозвуча така, сякаш имаше нужда едновременно от лекар, хирург и чиста, добре осветена болница. Без да се споменава и стаята за карантина.

— Какво има, Сюзан? — изсъска Елизабет.

— Може би трябва да ме представиш?

— О, да! — Елизабет усети как се изчервява при това очевидно нарушение на добрите обносци. — Мистър Сидънс, позволете да ви представя по-малката си сестра, мис Сюзан Хочкис. Сюзан, това е...

— Мистър Сидънс? — ахна Сюзан.

Той се усмихна и учтиво наклони глава.

— Звучите така, сякаш сте чували за мен.

— О, не, така ви се струва — отвърна Сюзан толкова бързо, че и най-големият глупак щеше да се досети, че лъже. Тя се усмихна — според Елизабет твърде широко — и бързо смени темата.

— Елизабет, правила ли си нещо ново с косата си?

— Мокра е — простена Елизабет.

— Виждам, но все пак изглежда...

— Мокра е.

Сюзан затвори устата си и после някак успя да каже „Извинявай“ без дори да помръдне устни.

— Мистър Сидънс трябва да си тръгва — каза отчаяно Елизабет, спусна се напред и го хвана за ръката. — Ще ви изпратя до вратата.

— Беше удоволствие да се запозная с вас, мис Хочкис — каза той през рамо. Не успя да ѝ каже по друг начин, защото Елизабет буквално го завлече покрай останалите от семейството и го насочи към вратата и после го задърпа по коридора.

— Лукас! — извика той. — Трябва да отидем да ловим риба заедно някой ден.

Лукас нададе радостен вик и изтича в коридора след тях.

— О, благодаря ви, мистър Сидънс. Благодаря ви!

Елизабет почти довлече Джеймс до стълбите, когато той се закова на място и каза:

— Има още нещо, което трябва да направя.

— Нима остана нещо, което да не успяхте да направите? — попита тя, но той вече се бе освободил от ръката ѝ и вървеше към кухненската врата.

Когато тя си помисли, че той е твърде далеч, за да я чуе измърмори:

— Струва ми се, че днес вече направихме всичко.

Той се усмихна игриво през рамо.

— Не всичко!

Докато тя неистово се мъчеше да измисли подобаващ отговор, той напълно я лиши от войнственото ѝ настроение като стопли сърцето ѝ с това, което направи.

— Джейн — извика той, облегнат на рамката на вратата.

Елизабет не можеше да види какво става в кухнята, но идеално си представяше как малката ѝ сестра вдига глава, а тъмносините ѝ очи са изпълнени с почуда.

Джеймс изпрати въздушна целувка към кухнята.

— Довиждане, сладка Джейн. Искаше ми се да си малко поголяма.

Елизабет блажено въздъхна и се отпусна на един стол. Сестра ѝ щеше да сънува тази целувка до края на девическите си години.

Речта беше упражнявана безброй пъти, но бе напълно искрена. Елизабет знаеше, че стълкновението с Джеймс заради скандалното му поведение е неизбежно, и тя не спря да разиграва предстоящият разговор в главата си през цялата нощ, а също и на следващото утро. Дори сега продължаваше да си повтаря думите, докато крачеше през калта — предишната нощ бе валяло — по пътя към Данбъри Хаус.

Този план — този толкова странен, необичаен и нелеп план, който трябваше да я отведе до олтара — се нуждаеше от определени правила. Правила за поведение, насоки, или нещо подобно. Защото ако тя нямаше никаква представа какво можеше да очаква от Джеймс Сидънс, определено щеше да се побърка.

Например поведението ѝ предиият следобед. Нима това не бе пример за липса на разсъдък. В пристъп на паника се беше поляла цялата с вода. Да не споменаваме необузданата ѝ реакция при целувката на Джеймс.

Тя трябваше да постави ситуацията под контрол, отказваше да бъде обект на благотворителност, нещо, с който той се бе заел от скука. И щеше да настоява да му заплати за услугите така или иначе.

Освен това той нямаше право да я сграбчва в обятията си, когато тя най-малко очаква. Колкото и глупаво да звучеше, целувките трябваше да си останат с чисто образователна цел. Нямаше друг начин тя да се измъкне от тази ситуация, без да нареди душата си.

А колкото до сърцето ѝ... Е, това вероятно беше изгубена битка.

Но без значение колко пъти се бе опитвала да репетира малката си реч, тя все не ѝ се струваше както трябва. Отначало звучеше твърде заповеднически, а после твърде меко. Ту твърде остро, или пък твърде ласкателно. Къде, за бога, една жена можеше да потърси подходящ съвет?

Може би просто трябваше да надникне още веднъж в „Как да се омъжиш за маркиз“. Щом искаше ред и правила със сигурност щеше да ги открие там. Вероятно мисис Сийтън бе включила указания за това как да убедиш един мъж, че греши, без да му нанесеш смъртна обида. Или как да накараш един мъж да прави каквото искаш като му внущиш, че това е била негова идея от самото начало. Елизабет беше сигурна, че е виждала нещо подобно в прословутата книга.

Ако пък нямаше — е, няма как, със сигурност трябваше да има — Елизабет не можеше да си представи по-полезно умение. Това бе един от малкото женски съвети, които майка ѝ ѝ бе предала, преди да умре.

„Никога не поемай заслугата за нещо — бе казала Клеръ Хочкис. — Ще постигнеш много повече, ако го оставиш да си мисли, че е най-умният, смел и могъщ мъж на света.“

И съдейки по наблюденията си, това действаше. Баща ѝ бе буквално заслепен от майка ѝ. Антъни Хочкис не бе способен да види нищо друго, включително и децата си, когато жена му влезеше в стаята.

За нещастие на Елизабет, когато майка ѝ даваше съвета как да се справи с един мъж, бе пропуснала да ѝ обясни как точно да го изпълни.

Може би за някои жени това бе естествено, но определено не и за Елизабет. Мили боже, щом ѝ се налагаше да се консултира с някаква книга, само за да разбере как да разговаря с един мъж, тя не виждаше как би могла да му внущи, че нейните идеи са всъщност негови!

Тя все още се опитваше да усвои най-елементарните уроци на ухажването, а това определено изглеждаше за по-напреднали.

Елизабет изтръска калта от ботушите си на входа на Данбъри Хаус, после влезе и се втурна почти на бегом по коридора към библиотеката. Лейди Д. все още закусваше и тази част от къщата беше тиха, а проклетата малка книга я очакваше...

Тя се стараеше да стъпва по елегантния килим, прострян през целия коридор. Тишината ѝ въздействаше почти благоговейно. Разбира

се, това сигурно бе заради контраста с неспирните препирни, на които се бе наслушала по време на закуска, когато Лукас и Джейн се бяха скарали чий ред е да почисти. В секундата, в която ботушът ѝ докосна голяя под, се разнесе ужасен шум, който отекна по коридора и раздразни опънатите ѝ нерви.

Елизабет бързо се шмугна в библиотеката и вдиша аромата на полирано дърво и стари книги. Колко скъпи ѝ бяха тези кратки моменти на уединение! Тя внимателно затвори вратата след себе си и огледа рафтовете. Ето я там, обърната настрани, на рафта, където я бе открила няколко дни по-рано. Един поглед едва ли щеше да навреди. Тя осъзнаваше, че това е само една глупава книга и съдържа най-вече празни приказки и безсмислици, но можеше пък и да успее да намери някой съвет, който да ѝ помогне да се справи с настоящия проблем.

Тя взе книгата и я запрелиства. Пръстите ѝ бързо отмятаха страниците, а погледът ѝ пробягва по думите, написани от мисис Сийтън. Пропусна частта за гардероба и глупостите за необходимостта от упражнения. Може би имаше нещо към края...

— Какво правите?

Тя вдигна поглед, като болезнено осъзна, че прилича на сърна пред дулото на ловец.

— Нищо?

Джеймс пресече стаята с пет крачки и дългите му крака го отведоха твърде близо до нея.

— Пак четете тази книга, нали?

— Не е точно четене — изпелтечи Елизабет. Само една пълна глупачка би се засрамила до такава степен, но тя се чувствуше така, сякаш са я хванали да върши нещо нередно. — По скоро я разглеждах.

— Не намирам особена разлика между двете.

Елизабет бързо реши, че ще е най-добре да смени темата.

— Как разбрахте, че съм тук?

— Чух стъпките ви. Следващият път, когато искате да останете незабелязана, вървете по килима.

— Така и направих! Но килима свършва, както знаете. За да се влезе в библиотеката, трябва да се направят няколко крачки по пода.

Тъмните му очи светнаха с някаква странна, почти пронизваща светлина, когато каза:

— Има много начини да се избегне... О, няма значение. Не в това е въпросът. — Той се протегна и взе „Как да се омъжиш за маркиз“. — Мислех, че стигнахме до единодушното мнение, че в тази книга има само глупости. Истинска колекция от безсмыслици и кухи фрази, които превръщат жените в безмозъчни и вечно хленчещи идиотки.

— Бях останала с впечатлението, че мъжете отдавна ни мислят за такива.

— Повечето са такива — кимна той в съгласие. — Но не е нужно и вие да бъдете.

— О, мистър Сидънс, вие ме шокирате. Мога да приема думите ви като комплимент.

— А заявихте, че не можете да флиртувате — каза той.

Елизабет не можа да сдържи усмивката си. От всичките му комплименти, тези, казани неохотно, ѝ бяха най-скъпи. Той се намръщи, а изражението му стана почти момчешки сърдито докато връща книгата на рафта.

— Само да ви спипам да я гледате отново.

— Просто търсех съвет — обясни тя.

— Когато имате нужда от съвет, се обръщайте към мен.

Устните ѝ се свиха за миг преди да отговори:

— Не мисля, че в случая ще е уместно.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Мистър Сидънс...

— Джеймс — прекъсна я той.

— Джеймс — повтори тя, — не знам какво ви е ядосало толкова, но не ми харесват нито езика, нито тона ви.

Той въздъхна дълбоко, ужасен от начина, по който тялото му потръпна. През последните двадесет и четири часа стомахът му беше завързан на възел и то само заради това, че тя едва го бе докоснala по рамото, за бога.

Всичко бе започнало с целувката. Не, помисли си мрачно той, бе започнало много преди това, със смътните предчувствия, изумлението и неволните фантазии за това какво би било да усети устните ѝ до своите.

И, разбира се, това не бе достатъчно. Дори и наполовина. Вчера той добра добра успя да се престори на равнодушен — разбира се, не и

без помощта на хладната баня, която определено бе усмирила желанието му.

Но през нощта бе останал съвсем сам с въображението си. А Джеймс имаше богато въображение.

— Не съм в настроение — най-накрая каза той и в старанието си да избегне праяката лъжа, добави: — Не спах добре снощи.

— О! — Тя изглеждаше изненадана от простицкия му отговор. Отвори уста, за да го разпита по-подробно, но после явно размисли.

И по-добре, помисли си сърдито той. Ако Елизабет проявеше дори и слаб интерес към това защо не е спал добре, той се закле, че ще й каже истината. Щеше да й опише фантазиите си с най-малките им подробности.

— Съжалявам, че страдате от безсъние — каза накрая тя, — но мисля, че трябва да обсъдим вашето предложение да ми помогнете да си намеря съпруг. Сигурна съм, че осъзнавате колко е нередно.

— Мислех, че вече решихме да не позволяваме на никакви предразсъдъци да ръководят действията ни.

Тя игнорира думите му.

— Не мога непрекъснато да съм нащрек, мистър Сидънс.

— Джеймс.

— Джеймс. — Тя повтори името му, но то прозвучава като въздишка. — Не мога да живея в постоянно напрежение и в очакване кога ще ми се нахвърлите отново.

— Да ви се нахвърля? — Ъгълчето на устната му се изви в едва забележима усмивка. Хареса му картината, която думата „nahvърлям“ предизвика в ума му.

— И определено не е разумно от наша страна, да бъдем толкова, ъъ... .

— Интимни? — довърши той единствено за да я подразни.

Проработи. Погледът, с който го удостои, би строшил и прозорец.

— Мисълта ми е — каза високо тя, сякаш за да игнорира прекъсването му, — че нашата цел се състои в това да намерим съпруг за мен и...

— Не се тревожете — каза мрачно той. — Ще ви намерим съпруг.

Но още докато го казваше, осъзна, че думите оставиха неприятен вкус в устата му. Той можеше да си представи всяка една съвършена минута от уроците, които дава на Елизабет, но от мисълта тя наистина да постигне целта си му прилошаваше.

— Това ни довежда до следващия въпрос — каза тя.

Джеймс скръсти ръце. Ако кажеше още нещо, щеше да се наложи да ѝ запуши устата.

— Заради тези уроци и желанието ви да ми помогнете... Не ми е удобно да ви бъда задължена.

— Нямате никакво основание за това.

— Да — каза твърдо Елизабет. — Имам. И настоявам да ви се отплатя.

Усмивката, с която я погледна, бе толкова мъжествена, че ѝ се подкосиха коленете.

— И как — провлече той — смятате да ми се отплатите?

— С изнудването.

Той премигна изненадано и тя леко се възгордя.

— Изнудване? — повтори той.

— Лейди Данбъри ми каза, че вие ѝ помагате да открие человека, който я изнудва. Искам да ви помогна.

— Не.

— Но...

— Казах не!

Тя свирепо го погледна и когато той не каза нищо повече, попита:

— И защо не?

— Защото може да е опасно, затова.

— Но вие го правите.

— Аз съм мъж.

— О! — възклика тя, като сви ръката си в юмрук. — Вие сте такъв лицемер! Всичко, което казахте вчера — за това, че ме уважавате и че съм по-интелигентна от повечето жени — бяха пълни глупости, за да ме накарате да ви вярвам, за да можете... за да можете...

— Уважението няма нищо общо с това, Елизабет. — Той опря ръка на бедрото си и тя отстъпи назад при вида на странното изражение в очите му. Сякаш през последните пет секунди той се бе

превърнал в друг мъж, мъж, който бе вършил опасни неща и познаваше опасни хора.

— Тръгвам си — каза тя. — Вие можете да останете тук и да правите каквото си искате.

Той я хвана за полите на роклята.

— Не мисля, че сме приключили разговора.

— А аз не съм сигурна, че желая компанията ви.

Той издиша дълбоко и с раздразнение.

— Уважението не означава, че съм готов да ви изложа на опасност.

— Трудно ми е да повярвам, че врагът на лейди Данбъри е опасен човек. Не вярвам да изнудват графинята за някакви велики тайни или нещо такова.

— Откъде сте толкова сигурна?

Тя зяпна.

— Нима е така?

— Не, разбира се, че не — каза той. — Но няма как да знаете, нали?

— Разбира се, че знам! Работя за нея вече повече от пет години. Наистина ли мислите, че лейди Данбъри може да има някакви подозителни тайни и аз да не разбера? Мили боже, нима не помните как реагирах, когато тя започна да си подрямва през деня.

Джеймс впери в нея тъмните си безмилостни очи, а погледът му не търпеше възражения.

— Няма да участвате в разследването. Това е изключено.

В отговор тя скръсти ръце и не каза нищо.

— Елизабет!

Една по-внимателна жена щеше да усети заплахата в гласа му, но тя не беше в настроение да се държи благоразумно.

— Не можете да ми попречите да помогна на лейди Данбъри. Тя ми е като майка и... и... — Тя прегълтна, когато той я притисна към масата, а ръцете му настойчиво се впиха в раменете й.

— Ще ви завържа и ще ви запуша устата. Ще ви вържа за някое дърво, ако това ще помогне да не си пъхате любопитния нос, където не трябва!

Елизабет прегълтна. Никога не бе виждала толкова вбесен мъж. Очите му святкаха, ръцете му се тресяха, а вратът му бе изпънат

толкова напрегнато, че и най-леко помръдане би го прекършило.

— Чуйте ме! — заекна тя, като се опита да разхлаби хватката му. Той изглежда изобщо не забелязваше колко силно я бе стиснал или че въобще я държеше. — Не съм казала, че ще се намесвам, просто искам да ви помогна по някакъв безопасен начин и...

— Обещайте ми, Елизабет. — Той говореше толкова тихо и настойчиво, че беше почти невъзможно човек да не отклине на тези изпълнени с чувство три кратки думи.

— Аз, тъй... — О, къде беше мисис Сийтън, когато ѝ беше нужна? Елизабет бе опитала да го успокои — бе почти сигурна, че това е включено в „Раздел номер двадесет и шест“ — но това не бе проработило ни най-малко. Джеймс все още изглеждаше бесен, а ръцете му продължаваха да стискат раменете ѝ, и Бог да ѝ е на помощ, но Елизабет не можеше да откъсне очи от устните му.

— Обещайте ми, Елизабет — повтори той, но всичко, което тя можеше да направи, бе да гледа как устните му изричат думите.

Ръцете му се стегнаха около раменете ѝ и това заедно с някаква сила свише успя да я изтръгне от вцепенението ѝ. Тя вдигна очи, за да срещне погледа му.

— Няма да правя нищо, без да го обсъдя преди това с вас — прошепна тя.

— Това не е достатъчно.

— Според мен е — простена тя. — Джеймс, наранявате ме.

Той с недоумение погледна към ръцете си, сякаш те принадлежаха на някой друг и рязко я пусна.

— Съжалявам — каза разсеяно той. — Не осъзнавах какво правя.

Тя отстъпи крачка назад и разтърка раменете си.

— Всичко е наред.

Известно време Джеймс продължи да я гледа, а после изруга през зъби и се извърна. Беше му се случвало да изпитва напрежение, досада и отчаяние, но никога такъв потоп от емоции като този, който тя предизвикваше в него. При най-малкия намек за Елизабет в опасност и той се превръщаше в кръгъл идиот.

Иронията беше направо убийствена. Само преди година той се бе смял на най-добрият си приятел, който бе попаднал в подобна ситуация. Блейк Рейвънскрофт напълно бе откачил, когато бъдещата му съпруга се бе опитала да участва в операция на Военното

министерство. Джеймс бе намерил ситуацията за ужасно забавна, защото бе очевидно, че Каролайн не я грозеше истинска опасност. Тогава бе помислил Блейк за безнадеждно влюбен глупак задето вдига толкова връява.

Джеймс можеше да погледне на сегашната ситуация достатъчно обективно, за да признае, че Елизабет бе изложена на много по-малък риск тук, в Данбъри Хаус. И въпреки това кръвта му кипваше от страх и ярост дори при най-беглото споменаване за нейна намеса в аферата с изнудването.

Той усещаше, че това не е добър знак.

Това му приличаше на някакво обсебване. Откакто бе пристигнал в Данбъри Хаус, по-рано тази седмица, той не бе правил нищо друго, освен да мисли за Елизабет. В началото се бе опитал да я проучи като потенциален изнудвач, а после се бе окказал в незавидната роля на учител по ухажване.

А защо сам се бе предложил за тази роля, Джеймс предпочиташе да не се замисля.

Но беше факт, че той счита за естествено да се страхува за нейната безопасност. Чувстваше се избран за нещо като неин закрилник. Всеки мъж би се чувствал закрилнически с едно толкова крехко и малко създание.

А колкото до нуждата му, онази, която стягаше стомаха и ускоряваше пулса му, е, той все пак беше мъж, а тя беше жена и беше там, при това много красива поне според него. А когато се усмихнеше предизвикваше странни неща на...

— По дяволите всичко — промърмори той. — Трябва да ви целуна.

ГЛАВА 13

Елизабет едва успя да си поеме дъх преди ръцете му да я обгърнат. Устните му срещнаха нейните с учудваща смесица от сила и нежност и тя буквально се разтопи в обятията му.

Всъщност последната ѝ разумна мисъл бе, че думата „разтапям се“, напоследък все по-често се появява в съзнанието ѝ. Нещо в този мъж го предизвикваше. Нещо в онези тежко премерени погледи — които намекваха за мрачни и опасни неща, каквито тя не познаваше и напълно се изгубваше в тях.

Езикът му се стрелна между устните ѝ и тя усети как нейните се разтварят в отговор. Той проникна дълбоко в устата ѝ, галеше я, изследваше я докато не смеси дъха си с нейния.

— Елизабет! — прошепна той. — Кажете ми, че го искате. Кажете ми...

Но тя не успя да произнесе и дума. Сърцето ѝ туптеше, коленете ѝ трепереха и никаква смътна част от нея осъзна, че ако му отговори, нямаше да има връщане назад. За това, вместо да го направи, тя протегна шията си за още една целувка и мълчаливо го подкани да продължи чувственото си пътешествие.

Устните му се придвишиха по брадичката ѝ, покрай ухoto, и после се преместиха на нежната кожа на шията ѝ, а ръцете му непрестанно се движеха по тялото ѝ. Едната му ръка се плъзна към извивката на гърба ѝ, като я галеше изключително нежно, и леко придърпа бедрото ѝ до себе си. А другата се движеше нагоре, над ребрата ѝ, към...

Елизабет спря дадиша. Всяка фибра от тялото ѝ откликваше с никаква болезнена нужда, каквато тя не си бе представяла, че може да съществува.

Ръцете му обгърнаха гърдите ѝ. Когато тя го усети, двата слоя дрехи между нейната кожа и неговата сякаш изчезнаха. Кожата ѝ под ръката му гореше, сякаш той беше поставил своето клеймо върху нея и

Елизабет осъзна, че без значение какво щеше да се случи, част от душата ѝ завинаги ще принадлежи на този мъж.

Джеймс нашепваше думи за любов и нужда, но тя не разбираше нищо друго, освен звучащото неистово желание в гласа му. И тогава усети как пада. Въпреки ръката му на гърба ѝ, която я крепеше, тя се свлече върху мекия килим на пода в библиотеката.

Той простена нещо, което звучеше като името ѝ. Приличаше по скоро на молба, отколкото на нещо друго. В следващия миг тя лежеше по гръб притисната от възхитителната му тежест и топлината на тялото му, спираща дъха ѝ. Но когато той раздвижи бедрата си и тя усети истинското му желание към нея, чувственият ѝ транс изчезна.

— Джеймс, не — прошепна тя. — Не мога. — Ако не го спреше сега, после щеше да е прекалено късно.

Нямаше представа откъде знае, но бе сигурна в това, колкото и в собственото си име.

Устните му застинаха, но дишането му си остана учестено и той все още не се преместваше от нея.

— Джеймс, не мога. Иска ми се да... — Тя се усети в последния момент. Мили боже, едва не му бе признала, че ѝ се искаше да не спират.

Елизабет почервя от срам. Каква жена беше тя? Та този мъж не ѝ бе съпруг и никога нямаше да бъде...

— Само един момент — каза той. — Имам нужда от малко време.

И двамата изчакаха докато дишането им се успокои. След няколко секунди той се изправи на крака и като джентълмен — какъвто беше дори и при най-странините обстоятелства — ѝ протегна ръка.

— Съжалявам, — каза тя, когато той ѝ помогна да стане. — Но ако трябва да се омъжа... Съпругът ми ще очаква...

— Не го казвайте! — сопна ѝ се той. — Не казвайте проклетата дума.

Той пусна ръката ѝ и се обърна ядосано. Боже! Беше я проснал на пода, беше на ръба от това да прави любов с нея и да ѝ отнеме невинността завинаги. И знаеше, че е грешно, знаеше, че е много повече от грешно, но не бе успял да се спре. Винаги се бе гордял с това, че може да контролира страстта си, но сега...

Сега беше различно.

— Джеймс? — Гласът ѝ долетя зад него, нежен и колеблив.

Той не каза нищо, тъй като нямаше доверие на собствения си глас. Долови нерешителността ѝ. Дори и с гръб към нея той можеше да усети как тя се чуди дали да каже още нещо или не.

Но Бог да му е на помощ, ако тя споменеше думата „съпруг“ още веднъж.

— Надявам се, че не сте ми ядосан — каза тя с тихо достойнство.

— Но ако ще се омъжвам за някого заради парите му, най-малкото, което мога да му дам в замяна, е девствеността си. — Тя се засмя горчиво. — Всичко това изглежда леко унизително, не мислите ли?

Той ѝ отговори, като се стараеше гласът му да звучи равно:

— Ще ви намеря съпруг.

— Може би това не е най-добрата идея. Вие...

Той се обърна рязко и извика:

— Казах, че ще си получите проклетия съпруг!

Елизабет отстъпи няколко крачки към вратата. Майка ѝ винаги бе казвала, че няма смисъл да спори с разгневен мъж и като се замисли установи, че мисис Сийтън бе написала същото.

— Ще говорим за това по-късно — каза тя.

Той въздъхна дълбоко.

— Моля да приемете извиненията ми, не исках да...

— Всичко е наред — бързо каза тя. — Наистина. Макар че, може би трябва да отменим днешните уроци, като се има предвид...

Той я погледна, когато тя не се доизказа.

— Като се има предвид какво?

По дяволите, този мъж! Щеше да я накара да го каже. Тя се изчерви, докато отговаряше:

— Като се има предвид, че вече се целувах достатъчно преди брака. — Когато той не каза нищо, тя промърмори: — Или дори повече.

Той кимна отсечено.

— Имате ли списък с гостите, които очакваме утре?

Тя премигна объркано от внезапната смяна на темата.

— У лейди Данбъри е. Бих могла да ви го донеса по-късно следобед.

— Ще го взема сам.

Тонът му не предполагаше по-нататъшни разговори затова тя напусна стаята.

Джеймс прекара цялата сутрин в мрачно настроение. Мръщеше се на слугите, на Малкълм, дори се намръщи на проклетия вестник.

Обикновено леката му походка сега бе заменена от тропане и забиване на пети и когато се върна в Данбъри Хаус, след като прекара няколко часа на полето, ботушите му вдигаха достатъчно шум, за да събудят и мъртвите от гроба.

Това, от което наистина се нуждаеше, бе проклетият бастун на леля му. Знаеше, че е детинско, но имаше нещо успокояващо в това да изкара яда си на пода. Ала да тропа с крака просто не беше достатъчно. С бастуна можеше да пробие дупка в земята. Той тръгна бавно по коридора и неволно се заслуша, докато минаваше край леко откърхнатата врата на салона. Дали Елизабет беше там? И какво ли си мислеше за тропането му? Навярно се досещаше, че е той. Трябваше да е мъртва, за да не чуе шума, който вдигаше.

Но вместо мелодичния глас на Елизабет, се раздаде гръмоподобния вик на леля му:

— Джеймс!

Той издаде почти беззвучен стон. Щом леля му го наричаше Джеймс, това означаваше, че Елизабет не е с нея. А щом Елизабет не бе с нея, то Агата искаше да говори с него, което никога не предвещаваше нищо добро.

Той се върна няколко крачки назад и подаде главата си през вратата.

— Да?

— Трябва да говоря с теб.

Той нямаше представа как успя да потисне стона си.

— Да, точно от това се страхувах.

Тя потропа с бастуна си.

— Не е нужно да звучиш така, сякаш отиваш към екзекуция.

— Зависи за чия екзекуция става дума — промърмори той.

— А! Какво казваш? — Туп, туп, туп.

Щом влезе в стаята очите му бързо я претърсиха за Елизабет. Тя не беше там, но затова пък Малкълм беше. Котката веднага скочи от

первата на прозореца и се затъти към него.

— Казах — изльга Джеймс, — че и аз искам бастун.

Агата се намръщи.

— Какво не е наред с краката ти?

— Нищо, просто искам да вдигна малко шум.

— Нима не затръшна преди малко вратата.

— Бях навън — каза безизразно той.

Тя се изкикоти.

— В лошо настроение си, а?

— В най-лошото.

— Ще споделиш ли защо?

— Само ако си насочила пушка към сърцето ми.

Това предизвика заинтересованото повдигане на веждите ѝ.

— Много добре знаеш как да възбудиш любопитството ми,
Джеймс.

Той се усмихна безрадостно и седна в един стол точно срещу нея. Малкълм го последва и се разположи на крака му.

— Имаш ли нужда от нещо, Агата? — попита Джеймс.

— Нима приятната ти компания не е достатъчна?

Той не беше в настроение да играе игрички затова се изправи.

— Ако това е всичко, тогава ще си вървя. Като твой временен управител имам задължения, които трябва да изпълнявам.

— Сядай!

Той веднага седна. Винаги се подчиняваше на леля си, когато тя използваше този тон. Някои навици не можеха да се забравят. Агата прочисти гърлото си — това никога не беше добър знак. Джеймс се подготви да слуша дълга лекция.

— В последно време компаньонката ми се държи много странно — каза тя.

— Нима?

Тя събра краищата на пръстите си.

— Да, не е на себе си. Забелязал ли си?

Нямаше начин да обясни на леля си събитията от последните няколко дни. По никакъв проклет начин.

— Не мога да кажа, че познавам мис Хочкис много добре — отвърна той, — за да си правя каквito и да е изводи.

— Наистина ли? — попита тя с подозрително небрежен тон. — Мислех, че двамата сте се сприятелили по някакъв начин.

— Така е. По някакъв начин. Тя е достойна за възхищение млада дама.

Краищата на ушите му запламтяха. Ако топлината се разпростре до лицето му, щеше да му се наложи да напусне страната. Не се бе изчерявал поне от десетилетие.

Но от друга страна от почти толкова време, не бе разпитван така от леля си.

— Но все пак — продължи той, като леко тръсна глава, за да може косата да скрие пламналите му уши — се познаваме едва от няколко дни. Определено не е достатъчно, за да мога да преценя поведението ѝ.

— Хммм!... — Последва момент на мълчание, което му се стори безкрайно, после изражението на Агата изведнъж се промени и тя попита: — Как върви разследването ти?

Джеймс премигна само веднъж. Беше свикнал с характерната за леля му привичка често да променя темата.

— Не върви — каза той. — Не мога да направя много докато изнудвачът не изпрати писмо отново. Вече говорих с теб за слугите и ти ме увери, че те са или твърде лоялни или недостатъчно грамотни, за да измислят подобен план или интрига.

Графинята присви сините си очи и го награди с леден поглед.

— Надявам се, че вече не подозираш мис Хочкис.

— Ще се радваш да научиш, че я изключих от заподозрените.

— Какво друго направи?

— Нищо — призна си Джеймс. — Няма кой знае какво друго да се направи. Както казах, страхувам се, че следващата стъпка е на изнудвача.

Лейди Данбъри отново събра пръстите си.

— Значи ми казваш, че си принуден да останеш в Данбъри Хаус докато изнудвачът отново поиска пари?

Джеймс кимна.

— Разбирам. — Тя се отпусна в креслото си. — Тогава ще трябва да продължиш да се правиш на мой управител, за да не заподозрат самоличността ти.

— Агата — каза той с тон нетърпящ възражение, — не ме извика тук само за да си намериш безплатен управител, нали? — И в отговор на обиденият й поглед добави: — Знам, колко стисната можеш да бъдеш понякога.

— Не мога да повярвам, че си мислиш това за мен! — подсмъръкна тя.

— Това и още много други неща, скъпа лельо.

Тя се усмихна твърде сладко.

— Винаги е приятно, когато се отнасят с уважение към интелигентността ти.

— Това е едно от качествата ти, които никога не бих подценил.

Тя се засмя.

— Отгледах те добре, Джеймс. И наистина много те обичам.

Той въздъхна докато се изправяше на крака. Тя беше лукава старица и без никакви угрizения се бъркаше в живота му и периодично го превръщаше в истински ад, но и той я обичаше.

— В такъв случай, ще се върна към задълженията си. Не бихме искали някой да си помисли, че не съм достатъчно компетентен в качеството си на управител.

Тя го стрелна с поглед. Агата считаше сарказма за своя лична привилегия.

— Ще трябва да ме уведомиш, ако получиш друга бележка от изнудвача — каза Джеймс.

— Веднага щом я получа — увери го тя.

Той спря до вратата.

— Разбрах, че ще правиш събиране утре.

— Да, малко градинско парти. Защо? — Но преди той да успее да отговори, добави: — О, разбира се. Не искаш да те разпознаят. Трябва да ти дам списъка с гостите. — Тя посочи към другия край на стаята.
— Подай ми кутията с книжката — тази, която е на бюрото.

Джеймс направи, каквото му наредиха.

— Хубаво е, че те накарах да си смениш името, нали? Няма да е добре, ако някой спомене маркиз Сидуел.

Джеймс кимна, докато леля му се ровеше из книжката си. Навсякъде го познаваха предимно като Ривърдейл откакто бе наследил титлата на двадесет, но и фамилното му име също беше известно.

Агата възкликна: „Аха!“ и извади лист с цвят на сметана. Преди да му го подаде, тя го прегледа и измърмори:

— О, боже! Не мога да си представя, че не познаваш поне един от тези хора.

Джеймс прочете имената, като остави леля му да си мисли, че е воден от желанието си да запази самоличността си в тайна. Истината беше, че искаше да види мъжете, от които трябваше да избере проклет съпруг за Елизабет.

Сър Бъртрам Фелпорт	пияница
Лорд Бинзби	заклет комарджия
Даниел, лорд Хармън	женен
Сър Кристофър Гаткомб	също женен
доктор Робърт Джифорт	женен
мистър Уилям Дънфорд	развратник
капитан Кинрик Ейдриън	прекалено войнствен

— Няма да стане! — изръмжа Джеймс, като едва устоя на желанието си да смачка листа на малка топка.

— Проблем ли има? — попита Агата.

Той я погледна изненадано. Напълно бе забравил, че не е сам в стаята.

— Имаш ли нещо против, да го препиша?

— Не разбирам защо ти е да го правиш.

— Просто за протокола — импровизира Джеймс. — Много е важно да се прави точен отчет на всичко.

Всъщност, Джеймс бе убеден, че колкото по-малко неща се записваха толкова по-добре. Нищо не дискредитираше човек по-добре от писмения документ.

Агата сви рамене и му подаде листа.

— Има перо и мастило на бюрото до прозореца.

Минута по-късно Джеймс прилежно бе преписал списъка и чакаше мастилото да изсъхне. Докато се приближаваше към леля си той каза:

— Не е изключено, изнудвачът да е сред гостите ти.

— Не ми се вярва, но ти си експерта.

Той учудено повдигна вежди.

— Ти се доверяваш на преценката ми по някакъв въпрос?
Чудесата никога не свършват.

— Сарказмът не ти отива, момчето ми. — Агата изви врат и надникна към листа в ръцете му. — Защо си пропуснал женските имена?

Още импровизации:

— Те са по-малко подозрителни.

— Глупости! Ти самият прекара първите няколко дни в преследване на мис Хочкис, като си мислеше...

— Не съм я преследвал!

— Това беше метафора, разбира се. Просто исках да кажа, че в началото я подозираше затова не разбирам защо изключваш жените от списъка на заподозрените.

— Ще стигна и до тях, щом приключи с мъжете — промърмори раздразнено Джеймс. Никой не можеше да се сравни с леля му в умението й да притисне човек в ъгъла. — Ще се връщам към задълженията си.

— Върви, върви! — махна пренебрежително с ръка Агата. — Макар че е истински шок за мен да видя маркиза на Ривърдейл да върши слугинската работа с такова усърдие. — Джеймс просто поклати глава. — Пък и Елизабет ще се върне всеки момент и съм сигурна, че ще е по-добра компания от теб.

— Без съмнение.

— Върви.

И той тръгна. Всъщност перспективата да се натъкне на Елизабет точно в този момент съвсем не го радваше. Имаше нужда от време, за да прегледа списъка и да подготви аргументите си срещу повечето, по-скоро срещу всичките кандидати.

А това щеше да му отнеме доста време и усилия, тъй като двама от тях бяха мъже, които Джеймс цял живот бе считал за свои приятели.

Когато по-късно същият следобед Елизабет си тръгна за вкъщи, тя се сблъска с Джеймс, който тъкмо излизаше от малката си къща. Тя се бе изкушила да избере по-дългия път, но после отхвърли тази мисъл като проява на малодушие. Винаги бе минавала покрай къщата на

управителя, когато се прибираше и нямаше да промени навиците си само заради малкия шанс Джеймс да си е вкъщи, вместо да е навън и да проверява посевите, да наглежда арендаторите или да се занимава с някое от хилядите си задължения.

Нима трябваше точно в момента, в който тя минаваше край къщата му, той да се появи на входната врата.

Елизабет си отбеляза на ум никога повече да не разчита на късмета си.

— Елизабет — буквално изляя той. — Търсех ви!

Тя хвърли един поглед на буреносното му изражение и реши, че сега е момента да измисли някоя ситуация на живот и смърт, заради която трябваше да се прибере спешно вкъщи.

— С удоволствие бих си побърила с вас — каза тя, докато опитваше да се промъкне край него, — но Лукас е болен, а Джейн...

— Вчера изглеждаше напълно здрав.

Тя опита да се усмихне мило, но ѝ беше трудно, тъй като зъбите ѝ бяха стиснати.

— Децата се разболяват толкова бързо. А сега, бихте ли ме извинили.

Той я хвана за ръката.

— Ако наистина беше зле, вие нямаше да дойдете на работа днес.

О, по дяволите! Хвана я.

— Не казах, че е толкова сериозно — профери тя. — Но искам да се погрижа за него и...

— Щом не е толкова сериозно, със сигурност ще ми отделите няколко минути. — И преди да ѝ даде шанс да извика, той я хвана за лактите и я издърпа в къщата си.

— Мистър Сидънс! — изписка тя.

Той ритна с крак вратата.

— Мислех, че оставихме това мистър Сидънс в миналото.

— Върнахме се на него! — изсъска тя. — Пуснете ме.

— Не се дръжте така, сякаш ще ви изнасилват.

Тя го погледна свирепо.

— Това съвсем не ми се вижда невъзможно.

— Мили боже! — каза той, като прокара ръка през косата си. —

От кога станахте толкова свадлива?

— Откакто ме домъкнахте в къщата си!

— Определено нямаше да го направя, ако не бяхте започнали да ме лъжете за брат си.

Устата ѝ се отвори и тя възклика от негодувание:

— Как смеете да ме обвинявате в лъжа!

— Нима не е така?

— Е, да — призна тя с нежелание, — но това е само защото сте арогантен грубиян, който отказва да приеме „не“ за отговор.

— Отказът да приемеш отрицателен отговор обикновено носи положителен резултат — отвърна той с толкова слизходителен тон, че Елизабет стисна полите си само за да не го цапардоса.

Тя устреми към него хладен поглед и каза ледено:

— Изглежда, че нямам друг избор, освен да ви позволя да говорите. Какво толкова желаете да ми кажете?

Той размаха лист хартия пред лицето ѝ.

— Взех това от лейди Данбъри.

— Надявам се да е известие за уволнението ви? — промърмори тя.

Той подмина думите ѝ.

— Това е списъкът с гостите на графинята. И за съжаление трябва да ви информирам, че никой от тези господа не е подходящ.

— О? И предполагам, че вие ги познавате лично? — заяде се тя.

— Всъщност е така.

Тя дръпна хартията от ръцете му, но успя да откъсне само малко ъгълче.

— О, моля ви — каза тя. — Има двама лордове и един пер. От къде бихте могли да познавате такива знатни господа?

— Вашият брат е пер — напомни ѝ той.

— Е, да. Но вашият не е.

— Откъде сте толкова уверена?

Тя вдигна глава.

— Кой сте вие?

— Брат ми не е пер — раздразнено каза той. — Дори нямам брат. Просто посочвах, че имате злощастният навик да си правите заключения, без да проучите фактите.

— Какво — произнесе тя толкова бавно и у него не остана никакво съмнение, че търпението ѝ виси на косъм — не им е наред на

тези мъже?

— Трима от тях са женени.

Челюстта ѝ се раздвижи, вероятно защото скръцна със зъби.

— А какво им има на неженените?

— Е, със сигурност този — той посочи в списъка сър Берtram Фелпорт — е пияница.

— Убеден ли сте?

— Не мога да ви позволя да се омъжите за човек, който злоупотребява с алкохола.

— Не отговорихте на въпроса ми.

По дяволите, тя беше напориста!

— Да, сигурен съм, че е пияница. И злобен при това.

Тя погледна отново към листа в ръцете си.

— Ами лорд Бинзби?

— Той залага на комар.

— Редовно?

Джеймс кимна и дори започна да се забавлява.

— Редовно. И освен това е дебел.

Тя посочи отново списъка:

— Амии...

— Женен, женен и женен.

Тя го погледна остро.

— И тримата?

Той кимна с готовност.

— Един от тях, дори щастливо.

— Е, това е нещо ново — промърмори тя.

Джеймс се въздържа от коментар.

Елизабет въздъхна дълбоко и той забеляза, че раздразнителните й въздишки започваха да звучат като стенания.

— Остават мистър Уилям Дънфорд и капитан Кинрик Ейдриън. Предполагам, че единият е инвалид, а другият умствено изостанал.

Той бе на път да се съгласи, но само един неин поглед към Дънфорд и капитана щеше да ѝ е достатъчен да разбере, че я баламосва.

— И двамата са считани за привлекателни и интелигентни — призна той.

— Тогава какъв е проблема?

— Дънфорд е женкар.

— И?

— Със сигурност ще ви изневерява.

— Аз не съм подарък, Джеймс. Не мога да очаквам от другите да са съвършени.

Очите му запламтяха.

— Трябва да очаквате вярност. И сте длъжна да го изисквате.

Тя се вгледа невярващо в него.

— Би било чудесно, сигурна съм. Но не ми изглежда толкова важно, колкото...

— Съпругът ви — изръмжа той — ще ви бъде верен, иначе ще си има работа с мен.

Очите на Елизабет едва не изскочиха. Тя зяпна срещу него и после изведнъж избухна в смях.

Джеймс скръсти ръце и я погледна изпепеляващо. Не беше свикнал да се присмиват на джентълменските му прояви.

— О, Джеймс — пое си въздух тя. — Съжалявам, това беше много мило от ваша страна. Почти — тя избърса очите си — достатъчно мило, за да ви простя, че ме отвлякохте.

— Не съм ви отвлякъл — каза той сърдито.

Тя махна с ръка.

— Как, за бога, очаквате да защитавате честта ми, след като се омъжва?

— Няма да се омъжите за Дънфорд — натърти той.

— Щом казвате — произнесе тя толкова сериозно и внимателно, че той веднага разбра, че си умира да се разкиди отново. — А сега защо не ми кажете какво не е наред с капитан Ейдриън?

Последва дълга пауза. Наистина дълга пауза преди Джеймс да изтърси:

— Той е гърбав.

Още една пауза.

— Изключвате го от кандидатите само защото е гърбав? — попита тя невярващо.

— Това е знак за вътрешна слабост.

— Разбирам.

Джеймс осъзна, че на Ейдриън ще му е нужно нещо повече от този недъг.

— Да не споменавам... — добави той запъвайки се докато се опитваше да измисли нещо подходящо — че веднъж го видях да крещи на майка си пред слугите.

Елизабет явно не бе в състояние да отговори. Дали заради сподавения си смях или пълното объркване, Джеймс не знаеше. А и не беше напълно сигурен дали иска да разбере.

— Беше много неуважително — добави той.

Внезапно тя протегна ръка и докосна челото му.

— Да нямате треска? Според мен имате.

— Нямам треска.

— Държите се така, все едно имате.

— Ще ме сложите ли в леглото и ще се грижите ли за мен мило и нежно, ако имам?

— Не.

— Значи нямам.

Тя отстъпи крачка назад.

— В такъв случай май ще е по-добре да си тръгна.

Джеймс се облегна на стената, защото се чувстваше напълно изтощен. Той осъзна, че тя го бе довела до това състояние. Ако не се хилеше като идиот, беше бесен. Ако не беше бесен, бе обхванат от страсть. Ако не беше обхванат от страсть... е, това беше спорен въпрос.

Той я наблюдаваше как отваря вратата, запленен от нежните ѝ ръце.

— Джеймс! Джеймс!

Той стреснато вдигна глава.

— Сигурен ли сте, че капитан Ейдриън е гърбав?

Той кимна, като знаеше, че ще го разобличат още на следващия ден, но се надяваше да измисли по-правдоподобна лъжа, за да прикрие тази.

Тя присви устни. А съвестта му го загриза.

— Не ви ли изглежда странно? Гърбав военен?

Той сви рамене безпомощно.

— Казах ви, че не трябва да се омъжвате за него.

Тя издаде някакъв малък забавен звук.

— Мога да подобря стойката му.

Той успя само да поклати глава.

— Вие сте забележителна жена, Елизабет Хочкис.

Тя му кимна, след което излезе през вратата. Преди да я затвори обаче, се обърна назад.

— И, Джеймс...

Той вдигна поглед към нея.

— Изправете се.

ГЛАВА 14

На следващия следобед Елизабет вървеше бавно край портите на Данбъри Хаус проклиняки първо своята глупост, после страховете си и накрая просто така.

Тя бе послушала съвета на Сюзан и предишният ден бе оставила в Данбъри Хаус тетрадката си — онази, в която водеше всичките си домашни отчети. Тъй като тетрадката бе особено важна за ежедневието им, се налагаше да си я вземе по време на градинското парти.

„Няма нищо подозрително в присъствието ми тук — каза си тя, — забравих си тетрадката. Тя ми е съвършено необходима. Не мога да оцелея до понеделник без нея.“

Разбира се, това не обясняваше защо преди това я бе взела със себе си, след като никога досега не го беше правила. Изчака да стане почти четири, когато гостите най-вероятно щяха да са отвън в градината и да се наслаждават на топлото провинциално слънце. Лейди Данбъри бе споменала тенис и чай на южната морава. Това не беше обичайният маршрут, по който Елизабет би тръгнала, за да си вземе тетрадката, но нямаше никаква причина да не се отбие при графинята и да я попита лично дали не я е виждала.

Никаква причина, освен гордостта ѝ.

Боже, Елизабет мразеше това. Чувстваше се толкова отчаяна, толкова притисната. Всеки път, когато вятырът задухаше, тя бе сигурна, че това са родителите ѝ на небето, които възмутено я наблюдават как се унижава. Колко ли ужасени щяха да бъдат, ако я видеха, как си измисля нелепи извинения, единствено за да присъства на парти, на което не беше поканена.

И всичко това само за да се запознае с мъж, който вероятно бе гърбав.

Тя простена от безсилие и унижение. Стоеше пред портата, подпряла глава на решетките, вече двадесет минути. Ако почакаше още малко вероятно щеше да падне и да си заклеши главата също като Седрик Данбъри в замъка Уиндзор.

Не можеше да отлага повече. Вдигна брадичка, изправи рамене и тръгна напред като нарочно заобиколи къщата на Джеймс. Последното, което ѝ трябваше, бе среща с него. Тя премина през входната врата на Данбъри Хаус, но остроила слух за някакъв шум, но всичко беше притихнало. Тетрадката се намираше в библиотеката, но тя не би трябвало да го знае. Затова се придвижи през къщата до френските врати, които водеха към задната тераса.

Както и очакваше около дузина изискани дами и господа се разхождаха по моравата. Няколко от тях държаха ракети за тенис, други си сипваха пунш, но всички се смееха и бърбореха.

Елизабет прехапа устни. Дори гласовете им звучаха елегантно.

Тя се промъкна на терасата и се почувства дребна и незначителна като мишле, но това нямаше значение. Никой не очакваше компаньонката на лейди Данбъри да нахлуе величествено на партито.

Лейди Д. държеше реч в другия край на терасата, седнала в претъпкан с възглавници стол, донесен от Синята стая. Кадифеното чудовище беше единствената мебел пренесена от къщата и играеше ролята на трон, а Елизабет не се съмняваше, че точно това е била и целта ѝ. До нея стояха две дами и един джентълмен. Дамите кимаха работепно на всяка нейна дума, а очите на джентълмена се рееха нанякъде и на никой не му се струваше странно, че Малкълм бе проснат по гръб в ската ѝ със склучени на гърдите си лапи. Приличаше на умрял, но господарката ѝ нееднократно я бе уверявала, че гръбнакът му е изключително гъвкав и на него въщност тази поза му харесва.

Елизабет се приближи, като се опитваше да разбере думите на графинята, за да може да я прекъсне в най-удобният момент. Не беше трудно да се следи разговора, защото той бе по-скоро монолог с лейди Данбъри в главната роля.

Елизабет тъкмо щеше да направи крачка напред в опит да привлече вниманието ѝ, когато усети, че някой я хваща за лакътя. Тя се обърна рязко и се озова лице в лице с най-красивият мъж, когото някога бе срещала. Златиста коса, небесносини очи — думата „красив“ беше твърде груба да опише този мъж, той имаше лице на ангел.

— Още пунш, ако обичате — каза той, като ѝ подаде чашата си.

— О, не. Извинете, но вие не разбирате, аз...

— Веднага! — нареди той и я плесна по задните ѝ части.

Елизабет усети как се изчервява и му връчи обратно чашата.

— Грешите. Бихте ли ме извинили.

Очите му се присвиха опасно и Елизабет усети как по гърба ѝ преминават тръпки. Той не беше мъж, с когото човек би искал да спори. Макар че вероятно дори и най-сприхавите мъже не биха избухнали само за да получат чаша пунш.

С леко свиване на раменете, тя изхвърли неприятната случка от главата си и си проправи път към лейди Данбъри, която се изненада щом я видя.

— Елизабет! — възклика тя. — Какво правиш тук?

Елизабет се усмихна, с полуочарователна, полуизвинителна усмивка — все пак си имаше публика.

— Много съжалявам, че ви беспокоя, лейди Данбъри.

— Глупости! Какво се е случило? Да не би да имате проблем у дома?

— Не, не, нищо страшно. — Тя хвърли поглед на джентълмена, стоящ до графинята. Цветът на косата и очите му бяха като на Джеймс и вероятно бе на неговата възраст, но очите му изглеждаха с години помлади.

Джеймс бе преживял разни неща. Мрачни неща. Появяваха се в погледа му всеки път, когато той не подозираше, че тя го наблюдава.

Бе крайно време да спре да си фантазира за Джеймс. Този джентълмен си беше съвсем наред. Обективно погледнато, трябаше да си признае, че дори е много привлекателен. И определено не бе гърбав.

Но просто не беше Джеймс.

Елизабет мислено се укори.

— Страхувам се, че съм си забравила тетрадката тук някъде — каза тя и погледна обратно към лейди Данбъри. — Виждали ли сте я? Трябва ми преди понеделник.

Лейди Данбъри поклати глава докато плъзгаше ръка по козината на Малкълм и търкаше коремчето му.

— Сигурна ли си, че си я оставила тук? Не подозирах, че носиш подобни вещи със себе си.

— Сигурна съм — нервно прогълътна Елизабет като се чудеше защо ѝ се струва, че изрича лъжа, след като казваше истината.

— Иска ми се да ти помогна — каза графинята, — но имам гости. Може би ще я потърсиш сама? Едва ли има повече от пет или шест стаи, в които би могла да я откриеш. А и слугите, както знаеш, имат свободен достъп до къщата.

Елизабет се изправи и кимна. Беше вежливо отпратена.

— Ще отида да я потърся.

Изведнък мъжът, който стоеше до графинята скочи.

— С удоволствие ще ви помогна.

— Но вие не може да ни оставите — жално възрази една от дамите.

Елизабет наблюдаваше ставащото с интерес. Сега вече бе очевидно защо тези дами стояха край лейди Данбъри.

— Дънфорд! — изляя графинята. — Тъкмо щях да ти разказвам за срещата ми с руската графиня.

— О, аз вече я познавам — каза той с хитра усмивка.

Елизабет зяпна. Досега не беше срещала някой, който да не се подчини на лейди Данбъри. А и тази усмивка. Мили боже, никога не бе виждала нищо подобно. Този мъж очевидно бе разбил много сърца.

— Пък и — продължи той — предпочитам да отида на лов за съкровища.

Лейди Данбъри се намръщи.

— В такъв случай трябва да ви представя. Мистър Дънфорд, това е компаньонката ми мис Хочкис. А тези две дами са мис и мисис Корбишли.

Дънфорд хвана Елизабет под ръка.

— Прекрасно. Уверен съм, че с общи усилия ние бързо ще намерим вашата тетрадка.

— Наистина не е нужно...

— Глупости. Не мога да устоя на дама в беда.

— Това едва ли е беда — каза мис Корбишли раздразнено. — Тя си е загубила тетрадката, за бога.

Но Дънфорд вече се бе отдалечил с Елизабет през вратата на терасата към къщата.

Лейди Данбъри се намръщи.

Мис Корбишли се опита да изпепели с поглед вратата, през която бяха преминали.

Мисис Корбишли, която не считаше за нужно да си сдържа езика, каза:

— На ваше място бих уволнила тази жена. Твърде е нахална.

Лейди Д. я погледна язвително.

— И на какво се основава вашето заключение?

— Е, просто погледнете начина по...

— Познавам мис Хочкис много по-отдавна, отколкото вас, мисис Корбишли.

— Да — отвърна тя, а тъгълчетата на устата ѝ се извиха по най-неприятния начин. — Но аз съм Корбишли. Познавате моя род.

— Да — сопна се лейди Данбъри, — но никога не съм го харесвала. Подайте ми бастуна!

Мисис Корбишли беше твърде шокирана, за да възрази, но дъщеря ѝ благоразумно ѝ го подаде.

— Как смеете! — заекна мисис Корбишли.

Туп! Лейди Данбъри се изправи на крака.

— Къде отивате? — осмели се да попита мис Корбишли.

Когато лейди Данбъри ѝ отговори, гласът ѝ звучеше малко разсяено.

— Трябва да говоря с някого. Трябва веднага да говоря с някого!

И тя се отдалечи, като бързаше така, както не бе бързала от години.

— Осъзнавате ли — попита мистър Дънфорд, — че ще съм ви задължен до края на живота си?

— Това е твърде дълъг срок, мистър Дънфорд — отвърна Елизабет с усмивка.

— Просто Дънфорд, моля. Не са ме наричали мистър от години.

Тя не успя да сдържи усмивката си. Имаше нещо необичайно дружелюбно в този човек. Елизабет знаеше от опит, че обикновено привлекателните мъже имат най-често сприхав характер, но Дънфорд се оказа приятно изключение от това правило. От него щеше да излезе добър съпруг, реши тя, ако успееше да го подтикне да ѝ предложи.

— Много добре тогава — каза тя. — Просто Дънфорд. И от кого се опитвахте да избягате? От лейди Данбъри?

— За бога, не! Агата винаги е забавна компания.

— Мис Корбишли тогава? Стори ми се, че изглеждаше заинтересована...

Дънфорд потрепери.

— Не толкова заинтересована, колкото майка ѝ.

— Аха.

Той вдигна вежда.

— Виждам, че познавате такъв тип жени.

Елизабет се засмя нервно. Мили боже, та тя самата беше точно такъв тип.

— Бих дал цяла гвинея, за да разбера мислите ви — закачливо каза Дънфорд.

Елизабет поклати глава като не бе сигурна дали да продължи да се смее или да изкопае дупка и да скочи в нея.

— Моите мисли са твърде скъпи за... — Тя изви глава. Главата на Джеймс ли се подаваше от Синята стая?

Дънфорд проследи погледа ѝ.

— Всичко наред ли е?

Тя нетърпеливо махна с ръка.

— Само един момент. Стори ми се, че видях...

— Какво? — Кафявите му очи светнаха пронизващо. — Или кого?

Тя поклати глава.

— Сигурно греша. Стори ми се, че видях управителя на графинята.

— Нима това е толкова странно? — погледна я той озадачено.

Елизабет отново поклати глава. Нямаше начин дори да се опита да му обясни ситуацията.

— Аз... ъъ... Най-вероятно съм забравила тетрадката си в салона. Обикновено там прекарвам дните си с лейди Данбъри.

— Водете тогава, милейди.

И той я последва в салона. Елизабет устрои цял спектакъл като започна да отваря чекмеджетата, преструвайки се, че я търси.

— Някой от слугите може да си е помислил, че е на графинята и да я е приbral.

Дънфорд стоеше встрани, докато тя търсеше. Очевидно бе джентълмен и не искаше да наднича из нещата на лейди Данбъри. Но нямаше да има значение дори и да гледаше, помисли си Елизабет,

графинята държеше всичко ценно прибрано и той със сигурност нямаше да намери тетрадката, която бе забутана в библиотеката.

— Може би сте я забравили в някоя друга стая? — предложи Дънфорд.

— Може би, макар че...

Дискретно почукване на вратата я прекъсна, а Елизабет, която нямаше представа как да завърши изречението, безмълвно благодари на слугата стоящ пред вратата.

— Вие ли сте мистър Дънфорд? — попита той.

— Аз съм.

— Имам бележка за вас.

— Бележка? — Дънфорд се протегна и взе бежовият плик.

Докато очите му преглеждаха текста устните му се свиха намръщено.

— Надявам се, новините не са лоши? — каза Елизабет.

— Трябва да се върна в Лондон.

— Веднага? — Елизабет не успя да скрие разочарованието в гласа си.

Дънфорд не караше кръвта ѝ да кипи, както Джеймс, но определено беше подходящ кандидат за съпруг.

— Страхувам се, че да. — Той поклати глава. — Ще убия Ривърдейл.

— Кого?

— Маркизът на Ривърдейл. Той ми е близък приятел, но понякога може да бъде много потаен. Вижте това. — Той размаха бележката във въздуха, като не ѝ даде възможност да надникне. — Не мога да разбера дали е нещо важно, или иска да ми покаже новия си кон.

— О! — Елизабет изглежда нямаше, какво повече да добави.

— А и как ме е открил? — продължи Дънфорд. — Той изчезна миналата седмица и никой не го е виждал от тогава.

— Това звучи сериозно — промърмори Елизабет.

— Ще стане — каза той, — щом го пипна.

Тя сдържа смяха си, защото ѝ се стори не особено уместен. Той я погледна и очите му се фокусираха върху лицето ѝ за пръв път от няколко минути.

— Вярвам, че ще можете да продължите и без мен.

— О, разбира се — усмихна се тя. — Справям се вече повече от двадесет години.

Думите ѝ очевидно, го изненадаха.

— Вие сте добро момиче, мис Хочкис. Сега бихте ли ме извинили?

И след миг го нямаше.

— Добро момиче — имитира го Елизабет. — Много добро. Дяволски добро. — Тя простена. — Просто скучно.

Мъжете не се женеха за *добрите момичета*. Те търсеха красота, огън и страст. Те искаха, според мисис Сийтън, някоя наистина уникална жена.

Е, не твърде уникална.

Елизабет се зачуди дали ще отиде в ада, ако изгори книгата ѝ.

— Елизабет!

Тя вдигна поглед и видя Джеймс да ѝ се хили от вратата.

— Какво правите? — поинтересува се той.

— Размишлявам за спасението на душата си — промърмори тя.

— Достойно, без съмнение.

Тя го изгледа остро. Тонът му беше твърде любезен. И защо усмивката му спираше сърцето ѝ, докато тази на Дънфорд, която честно казано бе идеалната комбинация от устни и зъби, предизвикваше у нея желание да го потупа сестрински по рамото?

— Ако не си отворите устата скоро — подразни я Джеймс, — ще стриете зъбите си на прах.

— Запознах се с мистър Дънфорд — каза тя.

— Сега ли? — промърмори той.

— Намирам го за доста приятен.

— Е, той е приятен тип.

Ръцете ѝ се изпънаха като две ядосани пръчки покрай тялото ѝ.

— Казахте ми, че е развратник — обвини го тя.

— Такъв е. Приятен развратник.

Тук нещо не бе наред. Елизабет бе сигурна. Джеймс се отнасяше твърде небрежно към факта, че се е запознала с Дънфорд. Не бе сигурна точно каква реакция бе очаквала, но не и пълна незаинтересованост. Очите ѝ се присвиха и тя попита:

— Не познавате маркиза на Ривърдейл, нали?

Той се задави.

— Джеймс! — Тя се втурна към него.

— Само малко прах — пое си въздух той.

Тя го потупа по гърба, после скръсти ръце, твърде объркана от собствените си проблеми, за да му съчувства повече.

— Мисля, че този Ривърдейл е роднина на лейди Данбъри.

— Не думайте!

Тя опря пръст на бузата си.

— Сигурна съм, че графинята го е споменавала. Бих казала, че ѝ е братовчед, не, по-скоро ѝ е племенник. Тя има купища братя и сестри.

Джеймс опита да изобрази подобие на усмивка, но се съмняваше, че се е получило убедително.

— Бих могла да я попитам за него. Със сигурност ще го направя.

Той трябваше да смени темата и то бързо.

— В края на краишата — продължи Елизабет, — тя ще иска да знае защо Дънфорд си тръгна толкова бързо.

Джеймс се съмняваше в това. Все пак, Агата беше онази, която го бе потърсила и го бе накарала да отдалечи Дънфорд — този безскрупулен развратник — от Елизабет.

— Може би трябва да отида при нея.

Без дори да се замисли той започна да кашля отново. Единственият друг начин да я спре да напусне стаята бе да я повали на пода, а усещаше, че тя не би го приела за твърде благородно поведение. Е, това може би не бе единственият друг начин, но му допадаше най-много.

— Джеймс? — попита тя, а в сапфирените ѝ очи се четеше загриженост. — Сигурен ли сте, че сте добре?

Той кимна като се изкашля още няколко пъти.

— Наистина не ми звучите добре. — Тя сложи ръката си на бузата му.

Джеймс затаи дъх. Тя стоеше близо. Твърде близо. И той усещаше как се напряга.

Елизабет премести ръката си на челото му.

— Изглеждате странно — промърмори тя. — Макар че не сте топъл.

— Добре съм — каза той, но думите му прозвучаха като въздишка.

— Мога да поръчам чай.

Той бързо поклати глава.

— Не е нужно. Аз съм... — Той пак се изкашля. — Добре съм.

— Той се усмихна едва-едва. — Виждате ли?

— Сигурен ли сте? — Елизабет отдръпна ръката си и продължи да го изучава. С всяко примигване замъгления му и нефокусиран поглед изчезваше, заменен от по-уверен.

Жалко. Замечтаният и нефокусиран поглед беше по-добра прелюдия към целувка.

— Значи сте добре? — повтори тя.

Той кимна.

— Е, щом е така — каза тя, а гласът ѝ звучеше наистина безразлично, — аз се прибирам вкъщи.

— Толкова рано?

Тя сви рамене.

— Едва ли ще постигна повече днес. Мистър Дънфорд бе извикан обратно в Лондон от този мистериозен маркиз, а се съмнявам, че ще получа предложение от русия Адонис, който ме помисли за прислужница.

— Адонис? — Мили боже, това гласът му ли беше? Никога не бе подозирал, че може да звуци толкова хленчещо.

— С лице на ангел — продължи тя — и маниери на говедо.

Той кимна като се почвства много по-добре.

— Фелпорт.

— Кой?

— Сър Бъртрам Фелпорт.

— Аа! Онзи, който пие твърде много.

— Именно.

— Откъде познавате тези хора?

— Казах ви, че се движех в светските кръгове.

— Ако сте толкова близък с тези хора, защо не искате да ги поздравите?

Това беше добър въпрос, но Джеймс имаше готов отговор.

— И да им позволя да видят колко съм изпаднал? В никакъв случай.

Елизабет въздъхна. Тя прекрасно разбираше как се чувства той. Бе се наслушала на шушукания из селото, на тиради и сочене с пръст.

Всяка неделя тя водеше семейството си на църква и всяка неделя стоически стоеше изправена и се преструваше, че е нормално да облича братчето и сестрите си в старомодни рокли и износени на коленете панталони.

— Ние с вас имаме много общо — меко каза тя.

Нещо проблесна в очите му. Приличаше на болка или може би срам. Елизабет осъзна, че трябва да си тръгне веднага, защото всичко, което искаше, бе да обвие ръце около раменете му и да го утеши. Сякаш крехка жена като нея можеше да защити този голям и силен мъж от всички тревоги и проблеми на света.

Това беше абсурдно, разбира се. Той не се нуждаеше от нея.

А и тя не трябваше да се нуждае от него. Чувствата бяха лукс, който не можеше да си позволи на този етап от живота си.

— Ще тръгвам — каза бързо тя, ужасена от трепета в гласа си.

Тя мина покрай него и изтръпна, когато рамото ѝ се блъсна в ръката му. За част от секундата си помисли, че той ще се протегне и ще я спре. Тя усети колебанието му, улови движението му, но накрая той каза само:

— Ще се видим в понеделник?

Тя кимна и излезе бързо през вратата.

През следващите няколко секунди Джеймс продължи да се взира в празната рамка на вратата. Ароматът на Елизабет все още се носеше из въздуха в странно съчетание от ягоди и сапун. Невинно съчетание, със сигурност. Но беше достатъчно, за да разпали тялото му и да го заболи от желанието да я усети в обятията си.

В обятията си, глупости! Кого заблуждаваше. Искаше я под себе си, около себе си, върху себе си, до себе си.

Просто я искаше.

Но какво, по дяволите, можеше да направи за нея?

Вече бе уредил да се изпратят пари на семейството ѝ, анонимно, разбира се. Елизабет не би приела по друг начин. Надяваше се това да сложи край на глупавото ѝ намерение да се омъжи за първия срещнат мъж заради парите, които би ѝ предложил.

Но той не знаеше какво да прави с кашата, в която бе затънал. Когато леля му бе намерила по-рано същият следобед и му бе казала, че Елизабет е тръгнала с Дънфорд, той изпита ревност, на каквато не бе мислил, че е способен. Тя се бе впила в сърцето му,

носеше се из кръвта му и го караше да се държи неразумно. В онзи миг не можеше да мисли за нищо друго, освен как да отдалечи Дънфорд от Съри и да го върне обратно в Лондон.

Лондон, как ли пък не! Ако имаше начин да изпрати Дънфорд в Константинопол, щеше да го направи.

Той се опитваше да убеди себе си, че тя е просто поредната жена. Но само от мисълта за нея в прегръдките на някой друг му прилошаваше и вече нямаше сили да продължава с този маскарад, в който уж и търсеше съпруг. Не и щом всеки път щом я видеше го завладяваше неистово желание да я завлече в някой килер и да я обладае.

Джеймс простена примирено. С всеки следващ ден му ставаше все по-ясно, че трябва да се ожени за малката. Това изглежда бе единственият вариант, в който тялото и душата му щяха да постигнат някакъв покой.

Но преди да се ожени за нея се налагаше да й разкрие истинската си самоличност, а не можеше да го направи, докато не се погрижеше за изнудвача на Агата. Дължеше го на леля си. Със сигурност нуждите му можеха да почакат седмица-две.

А ако не успееше да разгадае загадката скоро, е, тогава просто не знаеше какво, по дяволите, да прави. Искрено се съмняваше, че ще издържи повече от две седмици в това плачевно състояние.

Като изруга гръмко и прочувствено, той се завъртя на пети и решително излезе от къщата. Нуждаеше се от чист въздух.

Елизабет се опита да не мисли за Джеймс, докато минаваше край уютното му жилище. Не успя, разбира се. Но поне не трябваше да се тревожи, че ще се натъкне на него. Той беше в салона и вероятно се присмиваше на бързината, с която бе напуснала стаята.

Не, призна си тя, той едва ли й се присмиваше. Това би направило нещата много по-лесни. Тогава щеше да може да го намрази.

Сякаш денят не бе достатъчно ужасен, но и Малкълм очевидно бе решил, че да тормози Елизабет е по-забавно отколкото да слуша как лейди Данбъри поучава дамите Корбишли. Проклетата катка се тътреше след нея и съскаше злобно от време на време.

— Наистина ли е нужно — попита Елизабет — да ме следваш само за да ми демонстрираш злобният си нрав?

Вместо отговор Малкълм изсъска отново.

— Звяр такъв! Никой не ми вярва, че ми съскаш така. Правиш го само когато сме сами.

Елизабет можеше да се закълне, че проклетата котка ѝ се ухили.

Тя все още се препираше с нея, когато стигна до конюшните. Малкълм ръмжеше и съскаше на воля, а Елизабет му размахваше пръст и му крещеше да мълчи. Може би затова не чу приближаващите стъпки.

— Мис Хочкис.

Тя рязко вдигна глава. Сър Бъртрам Фелпорт, русият Адонис с ангелското лице, стоеше пред нея. Всъщност, твърде близо до нея.

— О, здравейте, сър. — Тя дискретно отстъпи назад като се стараеше да не го засегне.

Той се усмихна и Елизабет почти очакваше хор от пеещи ангелчета да се завъртят около главата му.

— Аз съм Фелпорт — каза той.

Тя кимна. Това ѝ бе известно, но не счете за нужно да му го каже.

— За мен е удоволствие да се запознаем.

— Намерихте ли тетрадката си?

Сигурно бе чул разговора ѝ с лейди Данбъри.

— Не — отвърна тя. — Не я открих. Но съм сигурна, че ще се появи. Винаги така става.

— Да — промърмори той, а небесносините му очи я изгледаха напрегнато. — Отдавна ли работите за лейди Данбъри?

Елизабет отстъпи още един инч назад.

— От пет години.

Той се протегна и погали лицето ѝ.

— Сигурно ви е било самотно.

— Никак даже — вдървено каза тя. — Ако позволите, бих желала да си тръгна.

Внезапно ръката му се стрелна и се уви около талията ѝ с болезнена сила.

— Не ви позволявам.

— Сър Бъртрам — каза тя, като се стараеше да звучи с равен тон, независимо от бързите удари на сърцето ѝ, — искам да ви напомня, че

сте гост у лейди Данбъри.

Той я придърпа по-близо до себе си.

— А аз искам да ви напомня, че вие сте нейна слугиня и сте длъжна да забавлявате гостите ѝ.

Елизабет погледна към смразяващите му сини очи и видя нещо много грозно и студено. Стомахът ѝ се сви и тя осъзна, че трябва да избяга веднага. Той я буташе към конюшните и веднъж щом се скриеха от поглед, нямаше да успее да се измъкне.

Тя изпища, но писъкът ѝ бе заглушен от ръката му.

— Ще правите каквото ви наредя — изсъска той в ухoto ѝ — и после ще ми кажете благодаря.

И тогава най-големите страхове на Елизабет се събраха, защото той успя да я натика в конюшнята.

ГЛАВА 15

Джеймс крачеше към конюшнята с ръце напъхани дълбоко в джобовете. Беше си позволил един от редките пристъпи на лошо настроение. Не бе човек, който лесно би се отказал от нещо, което наистина желае и очевидно причината за състоянието му бе доброволното решение да отложи ухажването на Елизабет.

Чистият въздух не бе помогнал особено и той реши да премине към следващия вариант и да поядзи. При него това означаваше опасна и безразсъдна езда, в която можеш да си счупиш врата, а вятърът да оплете косата ти и да я завърже на възли.

Като управител на Агата той имаше свободен достъп до конюшните и ако безумното галопиране не подобаваше много на един управител, е, то Джеймс възнамеряващ да язди толкова бързо, че никой да не го разпознае.

Но когато стигна до конюшните, видя Малкълм, изправен на задните си крака, да драска лудо по вратата и да мяука яростно сякаш в него се бе вселил зъл демон.

— Мили боже, какво ти става?

Със странен хриплив звук Малкълм отстъпи няколко крачки назад и бутна вратата с глава. Точно тогава Джеймс забеляза, че вратата на конюшнята е затворена — доста необичайно за това време на деня. Дори и конете на гостите отдавна да бяха прибрани и конярите да си почиваха в местната кръчма с по някое питие, вратите пак трябваше да стоят отворени.

Все пак бе топъл ден и конете можеха да се порадват на бриза.

Джеймс с усилие отвори вратите и се намръщи от силното изскърцване на ръждясалите панти. Май беше негова работа да се грижи за подобни неща. Или поне да нареди на някой друг да го направи. Той замислено потърка бедрото си, после тръгна към килера, за да намери с какво да смаже пантите. Нямаше да му отнеме много време да го направи, а и физическата работа щеше да му се отрази добре.

Но точно когато се протегна към вратата на килера, чу много странен шум. Беше съвсем кратък, но нещо му подсказа, че не е причинен от някой кон.

— Има ли някой там? — извика Джеймс.

Шумът се усили. Някой все по-трескаво и безумно се опитваше да направи нещо и не спираше да мърмори под нос.

Кръвта на Джеймс застина във вените му.

В конюшнята имаше поне дузина отделения за конете. Шумът можеше да идва от всеки един от тях. И все пак някак си той знаеше откъде точно се чува. Краката му го отведоха до най-отдалеченото и с див вик, изтрягнат от дълбините на душата му, той разби вратата с пантите ѝ.

Елизабет вече знаеше как изглежда ада. Имаше сини очи и руса коса. Както и порочна жестока усмивка. Тя отчаяно се бореше с всички сили, но Фелпорт я бе вдигнал сякаш бе перце и я бе понесъл към конюшнята.

Устните му се притиснаха безмилостно към нейните и единственото, което тя можеше да направи, за да запази достойнството и самообладанието си, бе да стисне своите в отговор.

Той отдръпна главата си и я притисна до стената, забил пръсти в раменете ѝ.

— Току-що ви целунах мис Хочкис — каза той с мазен глас. — Благодарете ми.

Тя го изгледа безмълвно.

Той отново я дръпна рязко към себе си, после я бълсна обратно към стената и се ухили, когато главата ѝ с глух удар се тресна в твърдото дърво.

— Струва ми се, че искахте да ми кажете нещо — изгуга той.

— Вървете в ада! — извика Елизабет.

Тя знаеше, че не бива да го провокира. Това само щеше да го предизвика да ѝ отмъсти, но да върви по дяволите. Нямаше да му позволи да ѝ нарежда какво да говори.

Фелпорт свирепо се вгледа в нея и за един кратък миг Елизабет реши, че обидата ѝ ще остане ненаказана, но тогава с гневно ръмжене той я дръпна и я хвърли към близкия празен бокс. Тя тупна върху

сеното и опита да се изправи на крака. Той обаче беше твърде бърз и огромен и се метна върху нея с такава сила, че ѝ изкара въздуха.

— Оставете ме на мира, вие...

Той запуши устата ѝ с ръка и болезнено изви главата ѝ встрани. Тя усети как бодливата слама драчи кожата ѝ, но не чувстваше болка. Не чувстваше... нищо. Елизабет сякаш напускаше тялото си, умът ѝ някак си разбра, че единственият начин да премине през този ужас бе да се отдръпне и да го гледа отстрани, да си внуши, че това тяло, което Фелпорт се опитваше да насили, принадлежи на някой друг.

И когато душата ѝ почти се отдели от тялото, тя чу някакъв шум.

Фелпорт също го чу. Ръката му се стегна върху устата ѝ и той замръзна.

Бе изскърцала вратата на конюшнята. Главният коняр щеше да я поправя вчера, но бе извикан за някаква по-спешна работа, а всички останали бяха заети с гостите.

Но скърцането означаваше, че някой бе влязъл. А в такъв случай Елизабет имаше шанс.

— Има ли някой тук?

Беше гласът на Джеймс.

Елизабет започна да се мята както никога преди и намери сили каквито не подозираше, че притежава. Тя се извиваше и опитваше да извика под ръката му.

Това, което се случи след това беше като в мъгла. Тя чу див вик, в който нямаше нищо човешко, вратата на бокса се разби с трясък и някаква неведома сила откъсна Фелпорт от нея. Елизабет запълзя към ъгъла, притискайки раздърпаната рокля към себе си.

Джеймс беше силен мъж. Той се нахвърли с юмруци срещу Фелпорт и започна безжалостно да го налага. Приличаше на обезумял, докато тикаше главата му в сеното.

— Как ти се струва вкуса на сеното? — изсъска Джеймс. — А дали ще ти хареса да стъпя с крак върху лицето ти?

Елизабет се взираше в двамата мъже с ням ужас.

— Чувстваш се много силен като мачкаш и насиљваш някой два пъти по-дребен от теб? Това ли е? Винаги получаваш каквото искаш само защото си по-голям и по-силен? — Джеймс бълсна главата му понадолу и я натика в сламата и мръсотията. — Да, но аз съм по-голям и

по-силен от теб. Как се чувствуаш сега, Фелпорт? Какво е чувството да зависиш от милостта ми? Мога да те прекърша на две.

Последва тежко мълчание нарушавано само от накъсаното хрипливо дишане на Джеймс. Той се взираше напрегнато във Фелпорт, но очите му изглеждаха някак далечни, когато прошепна:

— Очаквах този момент. С години чакам да ти отмъстя.

— На мен? — пискливо извика Фелпорт.

— На всички вас — изръмжа Джеймс. — На всеки един от вас.

Не успях да спася... — Гласът му го предаде. — Но мога да спася Елизабет. Няма да ти позволя да й отнемеш достойнството.

— Джеймс — прошепна Елизабет. Мили боже, той щеше да го убие. А тя, Бог да пази душата й, искаше да гледа това! Искаше Джеймс да го разкъса на парченца.

Но, разбира се, не можеше да допусне после да го обесят, а това определено щеше да се случи. Фелпорт беше баронет! Един управител не можеше да убие някой аристократ и да му се размине.

— Джеймс — каза тя по-силно. — Трябва да спрете!

Той застина за миг и това бе достатъчно Фелпорт да види лицето му.

— Ти — изстена той.

Тялото на Джеймс се тресеше, но гласът му остана нисък и заплашителен докато казваше:

— Извини се на дамата.

— На тази курва?

Главата на Фелпорт се заби отново в земята.

— Извини се на дамата.

Фелпорт не каза нищо.

И тогава толкова бързо, че Елизабет не повярва на очите си, Джеймс извади оръжие.

Дъхът й секна и треперещата й ръка полетя към устата.

Чу се силно прещракване и Джеймс притисна цвета към главата на Фелпорт.

— Извини се на дамата.

— Аз... аз... — Фелпорт затрепери толкова неконтролирамо, че не успя да каже нищо.

Джеймс бавно, почти с любов, премести оръжието към челото му.

— Извини се на дамата.

— Джеймс — промълви Елизабет с неприкрит ужас в гласа. — Трябва да спрете. Всичко е наред. Няма нужда да...

— Не е наред! — изрева той. — И никога няма да бъде! Този мъж ще ти се извини или аз...

— Съжалявам! — Думите изхвръкнаха от устата на Фелпорт пискливо и паникьосано.

Джеймс го хвана за яката и го вдигна от пода. Фелпорт извика, когато плата се впи във врата му.

— Още сега ще си тръгнеш от партито — каза Джеймс със смъртоносно студен глас. Той се обърна към Елизабет, без да отслабва хватката си. — Ще се върна след малко.

Тя кимна едва, като стисна ръцете си в опит да спре треперенето им. Джеймс завлачи Фелпорт навън и оставил Елизабет сама в бокса. Сама с хиляди въпроси.

Зашо Джеймс носеше оръжие? И къде се бе научил да се бие с такава смъртоносна прецизност? Ударите му нямаха нищо общо със спорта — те носеха смърт.

И тогава идваха по-страшните въпроси. Онези, които ускоряваха ритъма на сърцето й и разтреперваха цялото ѝ тяло. Ами ако Джеймс не се бе натъкнал на тях навреме? Ами ако Фелпорт беше довел докрай замисленото? Ами ако...

Животът не можеше да се живее според разни „ами ако“. Елизабет знаеше, че само удължава нещастието си като продължава да мисли за това, което можеше да стане, вместо за това, което стана, но не можеше да спре да си припомня нападението отново и отново. И всеки път, когато стигнеше до момента, в който Джеймс я бе спасил, той не се появяваше, а Фелпорт продължаваше, разкъсваше дрехите ѝ, нараняваше кожата ѝ, отнемаше...

— Спри! — каза си тя и притисна с пръсти челото си докато безсилно се свличаше на земята. Треперенето ѝ премина в люлеене и риданието, което досега не си бе позволявало, започна да се събира в гърлото ѝ. Тя си пое дълбоко дъх и опита да запази контрол над предателското си тяло, но не бе достатъчно силна, за да сдържи сълзите си.

Главата ѝ клюмна в ръцете и тя заплака. И тогава усети най-странното нещо. Малкълм се покатери в ската ѝ и започна да ближе

сълзите ѝ. По някаква причина това я накара да избухне в още по-силен плач.

Разговорът на Джеймс със сър Бъртрам Фелпорт беше кратък. Той не се нуждаеше от много думи, за да обясни на баронета какво ще му се случи, ако отново стъпи в имота на лейди Данбъри. И докато Фелпорт се тресеше от страх и възмущение, Джеймс включи в заплахата си и доближаването му на по-малко от двайсет ярда от Елизабет без значение къде се намира.

Все пак, ако Джеймс осъществи плана си да я направи своя съпруга, те щяха без съмнение да пресекат пътищата си в Лондон.

— Разбрахме ли се? — попита той с убийствено спокоен глас.

Фелпорт кимна.

— Тогава изчезвай от тук.

— Трябва да си събера нещата.

— Ще се разпоредя да ти ги изпратят! — сопна се Джеймс. — С карета ли дойде?

Фелпорт поклати глава.

— Дойдох с Бинзби.

— Добре. Градът е само на една миля от тук. Може да наемеш някой там, за да те откара до Лондон. — Фелпорт кимна. — И ако кажеш дори само една дума за това на някого — каза Джеймс със смъртоносен глас, — ако дори споменеш присъствието ми тук, ще те убия.

Фелпорт отново кимна. Изглеждаше така, сякаш не искаше нищо друго, освен да последва заповедта на Джеймс и да се махне, но той все още го стискаше за яката.

— И още нещо — добави Джеймс. — Ако ме споменеш, както казах, ще те убия, но ако споменеш мис Хочкис...

Фелпорт прегълътна.

— Ще го направя бавно.

Джеймс пусна яката на Фелпорт и след няколко неуверени крачки той се спусна да бяга. Джеймс го проследи с поглед докато изчезна зад хълма и после се втурна обратно в конюшнята. Изобщо не му хареса, че трябваше да остави Елизабет сама след подобно изживяване, но нямаше избор. Трябваше да се разправи с Фелпорт, а не

мислеше, че тя ще иска да стои в едно помещение с негодника и миг повече от необходимото.

Да не говорим за това, че Фелпорт можеше да разкрие самоличността му във всеки един момент.

В мига, в който Джеймс прекрачи прага на конюшнята, я чу да плаче.

— По дяволите — прошепна той и забави нерешително крачка. Не знаеше как да я утеши. Нямаше и най-бегла представа какво да направи. Чувстваше само, че тя се нуждае от него и се помоли на Бог да не я разочарова.

Той стигна до крайния бокс, чиято врата все още се клатеше на пантите. Елизабет се бе свила до най-далечната стена, обхванала с ръце краката си, с опряно на коленете чело. Котката непонятно как бе успяла да се сгуши в тясното пространство между гърдите и бедрата ѝ и за негово изумление явно се опитваше да я утеши.

— Лизи? — прошепна той. — О, Лизи...

Тя се люлееше леко напред-назад, а раменете ѝ се повдигаха всеки път щом си поемеше накъсано дъх.

Той познаваше този вид дишане. То се появяваше тогава, когато ужасно силно искаш да прикриеш чувствата си, но не ти е по силите да го направиш.

Джеймс бавно се приближи и се отпусна в сеното до нея. Докато обгръщаше крехките ѝ рамене, той прошепна:

— Няма го вече.

Тя не каза нищо, но той усети как мускулите ѝ се напрягат.

Джеймс погледна към нея. Роклята ѝ беше мръсна, но не и разкъсана. И макар да бе сигурен, че Фелпорт не бе успял да я насили, той се молеше грубата му атака да не бе отишла по-далеч от някоя целувка.

Целувка! Той едва преглътна думата. Каквото и да ѝ бе направил Фелпорт, колкото ѝ да бе притискал устните си срещу нейните, това не е било целувка.

Очите му се задържаха на сведената ѝ глава. В разпилените ѝ златисти къдици имаше слама и макар да не можеше да види лицето ѝ, тя изглеждаше нещастна и съсипана.

Той стисна ръцете си в юмруци. Познатото чувство на безпомощност се завръщаше. Можеше да усети ужаса ѝ. Той премина

през него и стегна стомаха му.

— Моля те — прошепна. — Кажи ми какво да направя?

Тя не издаде звук, но се сви по-близо до него и Джеймс стегна прегръдката си.

— Той няма да те доближи отново! — яростно каза той. — Обещавам ти.

— Наистина се опитвам да бъда силна — погаси дъх тя. — Всеки божи ден се опитвам, толкова силно...

Джеймс се извъртя и я хвана за раменете като я принуди да обърне насилените си очи към него.

— Ти си силна — каза той. — Ти си най-силната жена, която познавам.

— Опитвам се, наистина се опитвам — повтори тя отново сякаш искаше сама да убеди себе си. — Всеки ден, но се оказа, че не е достатъчно, не бях...

— Не говори така. Вината не е твоя. Мъже като Фелпорт... — Джеймс мълкна и ядосано си погаси дъх. — Те нараняват жените, защото това е единственият начин, по който се чувстват силни.

Тя не каза нищо, но той видя как се бори да задържи риданията си.

— Това... това насилие е негов недостатък, не твой. — Той поклати глава и стисна очи за момент. — Не си поискала да ти се случи.

— Знам. — Тя поклати глава, а устните ѝ се извиха в най-тъжната усмивка, която някога бе виждал. — Но не успях да го спра.

— Елизабет, той е два пъти по-едър от теб!

Тя дълбоко въздъхна. Отдръпна се от него и се опря отново на стената.

— Изморих се да бъда силна. Толкова се изморих! От деня, в който баща ми умря...

Джеймс се вгледа в нея, в очите ѝ, които ставаха все по-пусти и никакво странно лошо предчувствие се надигна в сърцето му.

— Елизабет? — попита внимателно той. — Как починаха родителите ти?

— Майка ми умря при пътна злополука — с приглушен глас каза тя. — Всички го видяха. Каретата ѝ се преобърна. Те покриха тялото ѝ, но всички видяхме как умря.

Той очакваше, че Елизабет ще каже нещо за баща си, но тя не го направи.

— А баща ти?

— Той се самоуби.

Устните на Джеймс се отвориха изненадано и той бе пронизан от неконтролируем гняв. Нямаше никаква представа какво бе довело до такова отчаяние бащата на Елизабет, но мистър Хочкис бе постъпил като страхливец, оставяйки най-голямата си дъщеря да се грижи за семейството му.

— Как се случи това? — попита той, като едва сдържаше гнева в гласа си.

Елизабет го погледна, а звукът, който излезе от устните ѝ бе горчив и някак примирен.

— Стана шест месеца след злополуката с мама. Той винаги... — Тя прегълтна. — Той винаги я бе обичал много.

Джеймс понечи да каже нещо, но думите се сипеха от устните на Елизабет със скоростта на препускащ бързей. Сякаш нещо се бе отпришло в нея и сега не можеше да удържи потока от емоции.

— Той просто не можеше да живее повече — каза тя с блеснали от гняв очи. — Всеки ден се отдръпваше все по-навътре в себе си, на някое тайно място, което никой от нас не можеше да достигне. А се опитвахме! Боже, кълна ти се, че наистина се опитвахме.

— Сигурен съм, че е така — промърмори той и я притисна към себе си. — Сигурен съм, че сте опитвали.

— Дори Джейн и Лукас. Те се покатерваха в ската му както преди, но той ги отблъскваше. Спря да ни прегръща. Спря да ни докосва. А към края дори не говореше с нас. — Тя си пое дълбоко дъх, но това не й помогна да се успокои. — Винаги съм знаела, че не може да ни обича колкото нея, но човек би си помислил, че ни обича достатъчно.

Пръстите ѝ се свиха в стегнат юмрук и Джеймс я наблюдаваше с безпомощна тъга как тя ги притиска към устните си. Той се протегна да ги докосне и почувства странно облекчение щом тя хвана ръката му.

— Човек би си помислил — каза тя с най-тъжният и тих шепот, — че ни е обичал достатъчно, за да живее.

— Не е нужно да казваш повече — прошепна Джеймс, като знаеше, че този момент ще го преследва през целия му живот. — Не е

нужно да ми разказваш.

— Не. — Тя поклати глава. — Искам. Никога не съм говорила за това.

Той изчака докато тя събере сили.

— Той се застреля — каза тя едваоловимо. — Открих го в градината. Имаше толкова много кръв. — Тя прегълътна конвултивно.
— Никога не бях виждала толкова много кръв...

Джеймс остана безмълвен. Много му се искаше да ѝ каже нещо утешително, но знаеше, че няма думи, които могат да ѝ помогнат.

Тя се засмя горчиво.

— Опитах се да убедя себе си, че самоубийството му в градината е последната му проява на загриженост. Ходих толкова пъти до кладенеца и обратно, но поне кръвта попи в земята. Ако се бе застрелял в къщата, един Бог знае как щях да я почистя.

— Какво направи? — попита меко той.

— Представих нещата така, че да приличат на ловен инцидент — прошепна тя. — Завлякох тялото му в гората. Всички знаеха, че е ловец. Никой не заподозря друго. Но дори и да не беше така, никога не го споменаха.

— Ти си успяла да го завлечеш? — попита невярващо той. — Баща ти дребен мъж ли беше? Имам предвид, ти си толкова крехка и...

— Беше висок колкото теб, но може би по-слаб. Не знам откъде добих сили — каза тя, като клатеше глава. — Сигурно се родиха от ужаса ми, предполагам. Не исках децата да узнаят какво е направил. — Елизабет го погледна, а изражението в очите ѝ изведнъж стана несигурно. — Те все още не знаят.

Той стисна ръката ѝ.

— Опитах се да не говоря лошо за него.

— И носиш това бреме вече пет години — каза меко той. — Тайните тежат, Елизабет. Трудно е да ги носиш сама.

Раменете ѝ се повдигнаха и се свлякоха в тежка въздишка.

— Може би сгреших. Но бях паникъсана. Не знаех какво друго да сторя.

— Според мен си постъпила по най-правилния начин.

— Беше погребан в свещена земя — каза тя с равен глас. — Според църквата — и за всички, освен мен — това не беше

самоубийство. Хората изказваха съболезнования, наричаха го ужасна трагедия, а аз едва успях да се сдържа да не изкрешя истината.

Тя обърна глава, за да го погледне. Очите ѝ бяха влажни и блестяха с цвета на виолетки.

— Мразех начина, по който го превъзнесаха. И въпреки че прикрих самоубийството му, исках да кажа на всички, че е бил страхливец задето ме остави сама да събирам парчетата след него. Исках да ги разтърсвам до тогава, докато спрат да повтарят какъв чудесен баща е бил. Защото той не беше. — Гласът ѝ стана нисък и яростен. — Той не беше добър баща. За него бяхме безполезни. Той желаеше само мама, а нас никога не ни е искал.

— Съжалявам — прошепна Джеймс и хвана ръката ѝ.

— Няма за какво. Вината не е твоя.

Той се усмихна в опит да я накара да му върне усмивката:

— Знам, но все пак съжалявам.

Устните ѝ се извиха почти до усмивка, но не съвсем.

— Не е ли ирония? Човек би си помислил, че любовта е нещо хубаво, нали?

— Любовта е чудесно нещо, Елизабет. — И той го мислеше. Наистина го вярваше, по-силно отколкото някога си бе представял, че е възможно.

Тя поклати глава.

— Родителите ми се обичаха твърде много. Просто не оставаше достатъчно за останалите от нас. И когато мама почина... Е, ние не успяхме да заемем мястото ѝ.

— Не е твоя вината — каза Джеймс и очите му настойчиво затърсиха погледа ѝ. — Любовта няма граници. Ако сърцето на баща ти не е било достатъчно голямо за цялото му семейство, това е негов недостатък, не твой. И ако е бил достатъчно мъж, е щял да осъзнае, че децата му са продължение на любовта му към майка ви. И щеше да намери сили да продължи без нея.

Елизабет премисли думите му и ги оставил бавно да покълнат в сърцето ѝ. Тя знаеше, че е прав, че слабостите на баща ѝ си бяха негови слабости, не нейни, но беше дяволски трудно да го приеме. Вдигна поглед към Джеймс, който я гледаше с най-милия и топъл поглед, който някога бе виждала.

— Родителите ти трябва много да са се обичали — каза нежно тя.

Джеймс се отдръпна изненадано.

— Родителите ми... — каза бавно той. — Бракът им не беше по любов.

— О! — каза тя. — Може би това е най-добрият вариант. Все пак моите родители...

— Това, което е направил баща ти — прекъсна я Джеймс, — е било грешно, слабо и страхливо. Това, което направи моят баща...

При вида на болката в тъмните му очи, Елизабет стисна ръцете му.

— ... това, което направи моят баща — свирепо каза той, — му заслужи място в ада.

Елизабет усети как устата ѝ пресъхва.

— Какво имаш предвид?

Последва дълго мълчание и когато най-накрая Джеймс проговори, гласът му звучеше странен и необичаен.

— Бях на шест, когато майка ми умря.

Тя не каза нищо.

— Казаха ми, че е паднала по стълбите. Счупила си била врата. Голяма трагедия, така говореха всички.

— О, не! — изплъзна се от устните ѝ.

Джеймс рязко се обърна към нея.

— Тя винаги се опитваше да ме убеди, че е непохватна. Но я бях виждал как танцува. Тя имаше навик да валсира сама в музикалната стая. Беше най-красивата и грациозна жена, която познавах. Понякога ме взимаше и танцуваше с мен, опрян на хълбока ѝ.

Елизабет се опита да го утеши като се усмихна.

— И аз правех така с Лукас.

Джеймс поклати глава.

— Тя не беше непохватна. Никога не съм я виждал да се удря, спъва или бълска в разни предмети. Той я биеше, Елизабет. Той я нараняваше всеки божи ден.

Тя прегълтна камъка, заседнал в гърлото ѝ, и прехапа горната си устна. Изведнъж неконтролируемата му ярост към Фелпорт доби нов смисъл. Тази ярост се бе трупала повече от две десетилетия и твърде дълго се бе таяла в душата му.

— Той... наранявал ли те е? — прошепна тя.

Джеймс леко поклати глава.

— Никога. Аз бях наследникът. Припомняше ми го през цялото време. Майка ми бе изгубила значение за него, след като ме бе родила. И му беше само съпруга, докато аз бях негова плът и кръв.

Тръпка премина по гръбнака на Елизабет. Тя разбра, че той цитира думи слушани твърде дълго.

— Той ме използваше — продължи Джеймс. Погледът му бе празен, а силните му ръце трепереха. — Използваше ме, за да я тормози. Никога не одобряваше методите й на възпитание. Ако я видеше да ме прегръща или утешава, когато плаче, побесняваше. Крещеше, че ме разглезва и ще ме превърне в женчо.

— О, Джеймс! — Елизабет се протегна и го погали по косата. Тя просто не можа да се сдържи. Никога не бе виждала някой, който толкова се нуждаеше от човешка ласка.

— Затова се научих да не плача. — Той безнадеждно поклати глава. — И след известно време започнах да отбягвам прегръдките й. Надявах се, че щом не я вижда да ме прегръща, може би щеше да спре да я бие.

— Но не спря, нали?

— Не. Винаги си намираше повод да я постави на мястото й. И накрая... — Той въздъхна. — Накрая той реши, че мястото й е в подножието на стълбите.

Елизабет усети нещо горещо по лицето си и осъзна, че плаче.

— Какво се случи с теб?

— Това — отвърна Джеймс, а гласът му стана по-силен — е може би единственото светло петно в цялата история. Появи се леля ми, сестрата на майка ми, и почти ме открадна. Мисля, че тя отдавна е подозирала, че майка ми е малтретирана, но едва ли си е представяла, че е толкова ужасно, колкото беше в действителност. Много по-късно тя ми каза, че предпочита да я прокълнат навеки, отколкото да допусне баща ми да стори същото и на мен.

— Мислиш ли, че той щеше да го направи.

— Не знам. Аз все още бях ценен в качеството си на единствения наследник. Но той се нуждаеше от някого, когото да насиљва, след като майка ми вече я нямаше... — Джеймс сви рамене.

— Леля ти трябва да е много специална жена.

Той я погледна и повече от всичко му се искаше да ѝ каже истината, но не можеше. Все още не.

— Така е — каза той, а гласът му преливаше от емоции. — Тя ме спаси. Спаси ме така, все едно ме изнесе от горяща сграда.

Елизабет докосна лицето му.

— Виждам, че те е научила да се радваш на живота.

— Опитваше се да ме прегръща — каза той. — През първата година се стараех да отклонявам проявите ѝ на любов по всякакъв начин. Мислех си, че ако тя ме прегръща, чично ми ще я набие заради това. — Той прокара ръка през косата си и кратък гневен смях пробяга по устните му. — Можеш ли да повярваш?

— Какво друго би могъл да си помислиш? — тихо прошепна Елизабет. — Баща ти е бил единственият пример, който си имал.

— Тя ме научи как да обичам. — Той въздъхна дълбоко. — Все още не съм готов да простя, но зная какво е да обичаш.

— Баща ти не заслужава прошка — каза тя. — Винаги съм се старала да следвам повелите на Бог и зная, че когато ни ударят, трябва да подаваме и другата си буза, но баща ти не го заслужава.

Джеймс замълча за миг, после се обърна към нея и каза:

— Той почина, когато бях на двадесет. Не отидох на погребението.

Последното оскърбление, което едно дете можеше да нанесе на родителя си. Елизабет кимна с мрачно одобрение:

— Виждахте ли се докато растеше?

— Случваше се. Беше неизбежно. Все пак бях негов син. Официално леля ми нямаше никакви права над мен. Но тя е силна жена и съумя да го държи настрана. Дотогава той не бе срещал жена, способна да му се опълчи. Нямаше никаква представа как да се справи с нея.

Елизабет се наведе напред и нежно го целуна по челото.

— Ще включва леля ти в молитвите си тази вечер. — Ръката ѝ погали лицето му и тя устреми тъжен поглед към него. Съжаляваше, че няма властта да върне времето назад, да прегърне малкото момче и да му покаже, че света може да е безопасно и красivo място, пълно с любов.

Джеймс извърна глава и докосна с устни дланта ѝ, търсейки нейната топлина като се прекланяше пред сърдечността ѝ.

— Благодаря ти — промълви той.
— За какво?
— Че си тук. Че ме изслуша. Че си такава, каквато си.
— Тогава и аз ти благодаря — прошепна в отговор тя. — За същото.

ГЛАВА 16

Докато Джеймс изпращаше Елизабет до дома ѝ, усети как живота му започва да придобива смисъл. Откакто бе напуснал Военното министерство той по-скоро се носеше по течението, отколкото живееше. Беше се чувствал неспокоен от факта, че трябва да продължи напред, но не бе удовлетворен от възможностите, които му предлагаше живота. Знаеше, че трябва да се ожени, но отношението му към жените в Лондон бе хладно и отчуждено. Трябваше да се погрижи за земите и имотите си, но му бе трудно да нарече замъка Ривърдейл свой дом, когато сянката на баща му го дебнеше зад всеки ъгъл.

Но само за една седмица живота му бе поел в нова посока. За пръв път поне от година той искаше нещо.

Искаше някого.

Искаше Елизабет.

Той бе омагьосан и обсебен от идеята да я направи своя съпруга още преди този следобед, но когато днес се бе опитал да я утеши в конюшнята, с него се бе случило нещо странно. Като че ли се бе докоснал до някаква магия.

Бе ѝ разкрил тайни, които пазеше години наред. И докато изливаше душата си, бе усетил как празнината в него започва да се запълва. Освен това разбра, че не бе само пленен от Елизабет, нито омагьосан или обсебен.

Разбра, че отчаяно се нуждае от нея.

И знаеше, че няма да намери покой, докато не я направи своя, докато не опознае всеки инч от тялото ѝ и всяко ъгълче от душата ѝ. Ако това беше любовта, той щеше да ѝ се отдаде с желание.

Но Джеймс не можеше да пренебрегне дълга си, нито да наруши обещанието към леля си. Щеше да разгадае мистерията около проклетия изнудвач. Все пак Агата го бе приела като свое дете и той нямаше да я разочарова. Елизабет я обичаше и би разбрала. Но това не означаваше да не приема никакви действия. Бе казал на Агата, че

най-добрият начин да открият изнудвача бе като изчакат друга бележка и това бе вярно. Е... той се бе изморил да чака.

Погледна към Елизабет, към безкрайно сините ѝ очи и нежна кожа, и взе решение.

— Трябва да замина за Лондон — каза той внезапно.

Тя рязко се обърна към него.

— Лондон? — повтори тя. — Защо?

— Заради някои неприятни семейни дела — отвърна той, като се ненавиждаше, че не може да ѝ каже цялата истина, но поне се утешаваше от факта, че това не беше изцяло лъжа.

— Разбирам — каза бавно тя.

Естествено, тя не разбираше, а и как би могла. Но не можеше да ѝ каже. Беше малко вероятно изнудвачът да се окаже опасен, но Джеймс не възнамеряваше да изключи напълно тази възможност. Единственият начин напълно да предпази Елизабет бе да я държи в неведение.

— Ще се върна скоро — каза той. — Надявам се до седмица.

— Не възнамеряваш да преследваш Фелпорт, нали? — попита тя и притеснено смръщи вежди. — Защото ако е така...

Той нежно притисна устните ѝ с показалец.

— Нямам намерение да преследвам Фелпорт.

Изражението ѝ остана несигурно.

— Ако го нападнеш отново, ще те обесят — настоя тя. — Със сигурност знаеш...

Джеймс затвори устата ѝ с целувка, която беше кратка, но пълна с обещания.

— Не се тревожи за мен — промърмори той, притиснал устни в ъгълчето на устните ѝ. После се отдръпна назад като взе двете ѝ ръце в своите. — Има неща, които трябва да направя, и за които трябва да се погрижа, преди да...

Думите му се стопиха и той видя безмълвният въпрос, който се надигаше в очите ѝ.

— Ще бъдем заедно — произнесе той с такъв тон, сякаш ѝ даваше обет. — Обещавам ти.

Накрая я целуна още веднъж.

— Всичко ще бъде наред — прошепна той до устните ѝ. — Очаква ни светло бъдеще.

Тези думи все още сгряваха сърцето на Елизабет десет дни покъсно, въпреки че нямаше новини от Джеймс. Не знаеше защо е толкова оптимистично настроена за бъдещето. Все още беше компаньонка, а той управител. И макар никой от тях да нямаше и два цента в джоба си тя му вярваше, че ще направи бъдещето, както бе казал, светло.

Може би той очакваше наследство от далечен роднин? Може би познаваше някой от Итън и би могъл да уреди Лукас да го посещава. Ами ако...

Може би. Може би. Може би.

Животът бе изпълнен с много „Може би?“, но за първи път този въпрос съдържале толкова обещания.

След толкова време на непосилни отговорности тя се почувства почти виновна задето можеше да изостави в миналото постоянните тревоги. Щом Джеймс ѝ бе казал, че може да разреши проблемите ѝ, то тя му вярваше. Вероятно бе глупачка задето си мислеше, че той просто ще се настани в живота ѝ и ще оправи всичко. Все пак баща ѝ не беше пример за отговорност и доверие.

Но със сигурност тя заслужаваше малко магия в живота си, поне за миг. Сега, когато бе открила Джеймс, не искаше да мисли за всички опасности и проблеми, които всеки момент можеха да се стоварят на главата ѝ. За пръв път от години ѝ беше леко на сърцето и отказваше да се тревожи, че нещо може да открадне щастиято ѝ.

Лейди Данбъри бе потвърдила, че е дала кратка почивка на Джеймс, за да посети семейството си. Тази ѝ проява бе твърде благосклонна и нетипична, но Елизабет реши, че тя се отнася така към него заради далечната връзка на семейството му с рода Данбъри.

Това, което беше странно обаче, беше постоянното раздразнение на графинята. Тя може и да бе дала време на Джеймс да се погрижи за делата си, но определено не го бе направила с удоволствие.

Безброй пъти Елизабет бе хващала графинята да мърмори за отсъствието му.

След известно време тя спря с оплакванията си, тъй като бе затрупана с работа по организацията на предстоящия бал. Това щеше да е най-грандиозното събитие организирано в Данбъри Хаус за

последните години и цялата прислуга наред с петдесетте специално наети за събитието слуги бяха претоварени от работа. Елизабет едва успява да стигне от всекидневната до библиотеката — която беше през две врати — без да се бълсне в някой, бързаш към графинята с въпрос за списъка с гостите, или менюто, или китайските фенери, или костюмите, или...

Да, костюмите. В множествено число. Елизабет остана шокирана, когато разбра, че лейди Данбъри бе поръчала два костюма. Кралица Елизабет за себе си и Малката овчарка за нея.

На Елизабет никак не ѝ бе забавно.

— Няма да разнасям тази гега цяла вечер със себе си — закле се тя.

— Гега, ха! Това е нищо — закиска се лейди Данбъри. — Изчакай само да видиш овцата.

— Каквоооо?

— Само се шегувам. Мили боже, момиче, трябва да поработиш над чувството си за хумор.

Елизабет избръбори един куп глупости, преди да успее да оформи едно негодуващо:

— Моля?!

Лейди Данбъри махна с ръка.

— Знам, знам. Сега ще ми кажеш, че всеки, който е оцелял след пет години работа при мен, трябва да има отлично чувство за хумор.

— Нещо такова — промърмори Елизабет.

— Или може би, че ако нямаше желязно чувство за хумор, досега щеше да умреш в мъки, служейки ми като компаньонка.

Елизабет примигна.

— Лейди Данбъри, започвам да мисля, че вие самата работите над чувството си за хумор.

— Глупости! На моята възраст човек трябва да го притежава. Това е единствения начин да преживея целият ден.

Елизабет само се усмихна и остави последната дума на графинята.

— Къде ми е котката?

— Нямам представа, лейди Данбъри. Не съм го виждала тази сутрин.

Лейди Д. изви глава настрани, за да потърси с поглед Малкълм из стаята.

— Все пак — произнесе тя важно, — човек би си помислил, че заслужавам малко уважение.

— Определено не разбирам какво имате предвид.

Графинята я погледна хитро.

— От теб и Джеймс никога няма да получа уважението, което ми се полага.

Преди Елизабет да успее да отговори тя се обърна към нея и каза:

— На тази възраст имам пълното право да съм центъра на вниманието.

— И на каква възраст сте днес?

Лейди Д. размаха пръст.

— Няма нужда да остроумничиш. Ти прекрасно знаеш на колко години съм.

— Правя всичко възможно да не съркам.

— Хммм... Къде ми е котката?

Тъй като вече бе отговорила на този въпрос Елизабет просто попита:

— Кога, тъй... очаквате да се върне мистър Сидънс?

Очите на лейди Данбъри изглеждаха доста проницателни, когато попита:

— Моят отсъстващ управител ли?

— Да.

— Не зная, дявол да го вземе. Тук всичко се разпада.

Елизабет погледна през прозореца към безкрайните ливади и полета на Данбъри Хаус.

— Струва ми се, че леко преувеличивате.

Графинята понечи да възрази, но девойката вдигна ръка и я прекъсна.

— И не ми казвайте, че на вашата възраст имате пълното право да преувеличивате.

— Ами, така е. Хммм... Малкълм!

Очите на Елизабет се насочиха към вратата. Негово величество, кралят на Данбъри Хаус тъкмо влизаше във всекидневната, а дебелите му лапи тихо тупкаха по килима.

— Ето те и теб, сладурче — изгука лейди Данбъри. — Ела при мама.

Но Малкълм не я удостои дори с махване на опашката си в цвят мляко с кафе. Докато господарката му наблюдаваше с ужас, котката се затътри право към Елизабет и скочи в скута ѝ.

— Добро коте — каза Елизабет.

— Какво става тук? — попита лейди Данбъри.

— Малкълм и аз сключихме някакво примирие.

— Но той те мрази!

— Но, лейди Данбъри — каза Елизабет като се преструваше на шокирана. — Доколкото си спомням, през всичките тези години, вие настоявахте, че той е най-съвършеният и приятелски настроен котарак.

— Е, той наистина е съвършен — промърмори графинята.

— Да не споменаваме колко пъти сте ме обвинявали, че всичките ми подозрения са само в главата ми.

— Изльгах!

Елизабет невярващо се плесна по бузата.

— Не може да бъде!

— Искам си котката обратно.

Елизабет сви рамене. Малкълм се превъртя по гръб и протегна лапичките си нагоре.

— Жалък предател!

Елизабет се усмихна на котката и я погали по козината под брадичката.

— Животът е хубав, а, Малкълм? Животът е много, много хубав.

Малкълм измърка в съгласие и тя някак си знаеше, че това е истина.

По това време в Лондон, Джеймс се побъркваше от яд. Цяла седмица разузнаване за живота на Агата и накрая нищо. Не бе успял да открие и жива душа, която да знае нещо неудобно за леля му. О, намираха се достатъчно хора, които имаха какво да кажат за шагите, нападките и директното ѝ поведение, но никой не я мразеше истински.

Да не говорим, че нямаше и смътна следа за скандал, която да води към миналото ѝ. Що се отнасяше до обитателите на Лондон, Агата, лейди Данбъри винаги бе водила благочестив живот. Твърдият ѝ

характер, искреността и честността ѝ я бяха превърнали в пример, който трябваше да бъде следван от всяка уважаваща себе си англичанка.

Ако трябваше да бъде честен, Джеймс не можеше да си спомни по-скучен случай от този.

Още от самото начало знаеше, че е малко вероятно да открие нещо съществено; все пак изнудвачът се бе свързал с леля му в Съри. В Данбъри Хаус не бе открил никакви улики и Лондон логично му се видя следващата стъпка. Ако врагът ѝ бе научил истината чрез някой слух от блестящите канали за клюки в Лондон, то някой там със сигурност щеше да знае нещо.

Джеймс беше жестоко разочарован.

Нямаше какво да направи повече, освен да се върне в Данбъри Хаус и да се надява, че изнудвачът бе предприел следващия си ход, което му се струваше малко вероятно — ако се бе случило, леля му със сигурност щеше да го уведоми. Знаеше къде да го потърси; той ѝ бе обяснил подробно къде ще отседне, какво ще прави и какво точно се надява да постигне.

Агата беше твърдо против заминаването му. Тя бе убедена, че негодникът е в Съри и се спотайва из сенките край Данбъри Хаус. Още преди Джеймс да стигне до вратата, тя бе станала сърдита и начумерена, по-раздразнителна дори от котката си.

Той се намръщи, като си помисли за бедната Елизабет, прикована към сприхавата старица през последната седмица. Но ако имаше някой, който можеше да развесели и успокои Агата, Джеймс бе убеден, че това е Елизабет.

Още три дни. Щеше да отдели за Лондонското си разследване още три дни и нито минута повече. Три дни, след които щеше да се върне в Данбъри Хаус, за да съобщи на леля си своя провал в разследването и намеренията си към Елизабет.

Още три дни и новият му живот щеше да започне.

Данбъри Хаус приличаше на крепост под обсада. Елизабет се заключи в библиотеката за цял час само за да избегне потока от слуги, които подготвяха имението за тазвечерния маскарад. Нямаше как да се измъкне от самото събитие обаче. Лейди Данбъри бе настояла да се

приготви тук. Това беше разумно предложение, което я избавяше от необходимостта да върви до дома си и обратно маскирана. Но пък така се бе лишила от възможността да се скрие някъде на спокойствие дори и за няколко минути.

Времето прекарано в библиотеката не се броеше, а и как би могло, когато на всеки пет минути, някой прислужник тропаше на вратата и искаше мнението й за всякакви елементарни неща. Накрая Елизабет вдигна ръце към небето и изкрещя:

— Питайте лейди Данбъри!

Когато започнаха да пристигат първите карети, Елизабет се качи на втория етаж, в стаята, в която графинята я бе настанила за вечерта. Ужасният костюм на Малката овчарка висеше в гардероба, а задължителната гега бе подпряна на стената.

Елизабет се изтегна на леглото. Нямаше никакво желание да слиза рано, защото очакваше да прекара по-голямата част от вечерта сама. Това не й пречеше, но последното, което искаше бе да стои изолирана някъде. Ако се появеше по средата на бала можеше лесно да се слее с тълпата. Дотогава гостите на лейди Данбъри щяха да са твърде увлечени в разговори, за да й обърнат внимание.

Въпреки очакванията й гостите пристигаха по-скоро като пълноводна река, отколкото като тънко ручайче. Елизабет познаваше лейди Данбъри достатъчно добре, за да знае, че ако се забави още малко, тя щеше да я завлече за косата долу. Затова бързо навлече костюма на овчарка, нагласи маската с пера, която лейди Д. бе поръчала за нея и застана пред огледалото.

— Изглеждаш абсурдно — каза тя на отражението си. — Направо идиотски.

Бялата ѝ рокля беше цялата в къдрички и волани, претрупана с повече дантела, отколкото която ѝ да е овчарка можеше да си позволи, корсажа дори и да не беше неприличен бе най-изрязаното нещо, което някога бе носила.

— Сякаш някоя овчарка би носила това тичайки през полята — промърмори тя докато оправяше роклята. Разбира се, беше малко вероятно някоя овчарка да носи и маска с пера, но пък това не можеше да се сравнява с разголеното ѝ деколте. — Не ме интересува — обяви тя. — И без това никой не знае коя съм, а ако някой се опита да стори нещо неблагоприлично, поне имам гегата.

Елизабет я грабна и я размаха във въздуха като шпага. Доволно въоръжена тя излезе от стаята с маршова стъпка и тръгна надолу по коридора. Но точно преди да стигне до стълбите една врата се отвори и към Елизабет се втурна жена облечена като тиква и връхлетя направо върху нея.

С тъп звук и двете се свлякоха върху килима и започнаха да се извиняват една на друга. Елизабет успя да се изправи на крака и погледна към тиквата, която все още седеше на задните си части.

— Имате ли нужда от помощ? — попита Елизабет.

Тиквата, която държеше зелената си маска в ръка, кимна.

— Благодаря ви, за съжаление съм малко тромава напоследък.

На Елизабет ѝ бяха необходими няколко секунди, за да осъзнае, какво тик... дамата — трябаше да спре да мисли за нея като тиква — има предвид.

— О, не! — възклика Елизабет и падна на колене до нея. — Добре ли сте? Да не би... — Тя посочи към корема ѝ, макар и да беше трудно да се каже къде точно се намираше той под подобен костюм.

— Добре съм — успокой я дамата. — Уверявам ви, че пострада единствено гордостта ми.

— Нека да ви помогна. — Беше трудно заради костюма, но накрая Елизабет успя да я изправи на крака.

— Много съжалявам, задето връхлетях така върху вас — извини се дамата. — Но закъснявам от доста време и съм сигурна, че съпругът ми ме чака долу и тропа нетърпеливо с крака...

— Не се тревожете — каза Елизабет, а после, тъй като дамата ѝ изглеждаше много дружелюбна, тя добави: — Всъщност, даже съм ви благодарна. Това може би е първият път, в който не аз съм причината за инцидента. Ужасно съм непохватна.

Новата приятелка на Елизабет се засмя.

— След като вече се познаваме толкова добре, надявам се, че няма да ме помислите за прекалено прясна, ако ви се представя. Аз съм мисис Блейк Рейвънскрофт, но много ще ме обидите, ако не ме наричате Каролайн.

— А аз съм мис Елизабет Хочкис, компаньонката на лейди Данбъри.

— Мили боже, наистина ли? Чувала съм, че тя е истински дракон в рокля.

— В действителност е много мила, но не бих искала да я ядосам. Каролайн кимна и приглади светлокестенявшата си коса.

— Много ли съм разрошена?

Елизабет поклати глава.

— Не повече, отколкото се очаква от една тиква.

— Да, предполагам, че на тиквите може да им бъде позволена по-голяма свобода във външния вид.

Елизабет се засмя отново и дамата ѝ стана още по-симпатична.

Каролайн протегна ръка.

— Ще слизаме ли?

Елизабет кимна и те тръгнаха по стълбите.

— Моите стъбла с радост ще ви последват — каза Каролайн през смях и повдигна зелената си маска в шеговит поздрав. — Съпругът ми е прекарал доста време тук в детството си и ме увери, че все още се бои от лейди Данбъри.

— Съпругът ви е дружил с децата ѝ?

— С племенника ѝ, маркиза на Ривърдейл. Всъщност, надявам се да го видя тази вечер, сигурно е поканен. Познавате ли го?

— Не, не го познавам. Но чух за него миналата седмица.

— Наистина ли? — Каролайн бавно запристъпва по стълбите. — Какво ли прави? Не съм го виждала повече от месец.

— Не знам. Лейди Данбъри бе организирала малко градинско парти миналата неделя и той изпрати бележка на един от гостите, че трябва незабавно да се срещнат в Лондон.

— О, колко мистериозно! И напълно в стила на Джеймс.

Елизабет се усмихна при споменаването на името. Тя си имаше свой Джеймс и нямаше търпение да го види отново.

Каролайн спря и се обрна към Елизабет с много сестрински и същевременно любопитен поглед.

— Какво беше това?

— Кое?

— Тази усмивка. И не отричайте. Видях я!

— О! — Елизабет усети как се изчервява. — Нищо особено. Просто имам обожател, който също се казва Джеймс.

— Наистина ли? — Аквамариновите очи на Каролайн искряха с блъсъка на родена сватовница. — Трябва да ни запознаете.

— За съжаление не е тук. Той е новият управител на лейди Данбъри, но преди известно време го извикаха в Лондон. Някакви семейни дела.

— Жалко, вече ви чувствам като истинска приятелка и с удоволствие бих се запознала с него.

Елизабет усети как очите й се замъгливат.

— Това е толкова мило от ваша страна.

— Мислите ли? Радвам се, че не ме смятате за твърде пряма. Не съм възпитана според порядките на светското общество и имам досадният навик да говоря, без да мисля. Това побърква съпруга ми.

— Сигурна съм, че ви обожава.

Очите на Каролайн заблестяха и Елизабет разбра, че са се оженили по любов.

— Толкова закъснях, че няма да се учудя, ако ми откъсне главата — призна Каролайн. — Понякога се тревожи твърде много.

— Тогава ще е най-добре да побързаме.

— Нямам търпение да ви запозная с Блейк.

— Чудесно, но първо трябва да открия лейди Данбъри и да се уверя, че не се нуждае от нещо.

— Имате си задължения, предполагам, но искам да ми обещаете, че ще се срещнем отново тази вечер. — Каролайн се усмихна дяволито и посочи към костюма си. — Лесно се забелязвам.

Елизабет слезе от стълбите и пусна ръката на Каролайн.

— Обещавам. — Тя се усмихна и й помаха, преди да излезе от балната зала. Лейди Данбъри навярно беше отпред и посрещаше гостите си и щеше да й е по-лесно да се измъкне като заобиколи през задния вход, отколкото да се бълска в тълпите.

— Какво, по дяволите? — Джеймс придружи този въпрос с още няколко цветисти ругатни, докато промушваше коня си през морето от карети, бавно нижещи се към Данбъри Хаус.

Бала с маски! Проклетият, никому ненужен, и крайно неуместен бал с маски. Напълно бе забравил за него.

Джеймс бе планирал тази вечер до последния детайл. Първо щеше да отиде при леля си, да й признае, че се е провалил в това да

открие човека, който я изнудва и да ѝ обещае, че ще продължи да опитва, но че не може да посвети живота си само на това.

После щеше да препусне към дома на Елизабет и да я помоли да се омъжи за него. Той се подхилкваше като идиот през целия път насам, докато обмисляше всяка своя дума. Хрумна му да придърпа Лукас настрани и да го помоли за ръката на сестра му. Не че Джеймс възнамеряваше да остави едно осемгодишно момче да реши съдбата му, но някак си мисълта да включи малкото ѝ братче стопляше сърцето му.

Освен това усещаше, че подобен жест ще трогне Елизабет, което пък си бе и истинската причина да го направи.

Но нямаше как да се измъкне от Данбъри Хаус тази вечер и определено нямаше как да поговори с леля си насаме. Изнервен заради тътренето на каретите, той сръга коня си, изведе го от главния път и мина напряко встрани от горичката покрай голямата ливада на имението.

Пъlnата луна и светлината струяща от многобройните прозорци на къщата осветяваха достатъчно ярко пътя му и съвсем скоро той се добра до конюшнята.

След като се погрижи за коня си той се отправи към малкото си жилище. С усмивка си припомни как бе хванал Елизабет да тършува тук преди три седмици. Все още не ѝ бе казал за това. Но това нямаше значение. Предстоеше му цял един живот да споделя и създава спомени с нея.

Той се опита да игнорира шума от бала като се скри във временния си дом, но нямаше как да пренебрегне къркоренето на гладния си стомах. Бе препускал обратно към Съри, нетърпелив да види Елизабет и не бе спирал за повече от къщей хляб. Но в жилището му, разбира се, нямаше нищо за ядене затова той изруга силно и излезе. С повече късмет щеше да стигне до кухнята, без да го разпознаят или пък да му препречи пътя някой подпийнал познат.

Той вървеше със сведенa глава, докато си проправяше път през пръснатата по моравата тълпа. Ако се представяше за слуга, гостите на Агата щяха да видят такъв и да го оставят на мира. Бог му бе свидетел, че те едва ли очакваха да срещнат маркиза на Ривърдейл в износени дрехи и целият покрит с прах.

Той премина през по-голямата част от тълпата и почти бе преполовил пътя си, когато с периферното си зрение съзря руса овчарка, която се спъна в един камък, размаха отчаяно ръка в опит да запази равновесие и накрая успя да се задържи права, удряйки силно с тоягата си в земята.

Елизабет! Трябаше да е тя. Никоя друга руса овчарка не би могла да бъде толкова очарователно непохватна.

Тя изглежда заобикаляше Данбъри Хаус и опитваше да се добере до главния вход. Джеймс леко промени посоката си и я последва, а сърцето му заби силно от предчувствието, че тя скоро щеше да се озове в обятията му.

Кога се бе превърнал в толкова романтично настроен глупак?

Кой знаеше? Пък и кой го интересуваше? Той беше влюбен. Най-накрая бе открил жената, която го караше да се чувства завършен и ако това го превръщаше в глупак, е, така да бъде.

Джеймс се промъкна зад нея, докато тя вървеше към предната част на къщата и още преди да чуе стъпките му по чакъла, той се протегна и обхвана с ръце кръста ѝ.

Тя стреснато си пое въздух и рязко се обрна. Джеймс със задоволство видя как погледът в очите ѝ се разтопи от паника в радост.

— Джеймс! — възклика тя и със свободната си ръка хвана неговата. — Ти се върна.

Той поднесе дланта ѝ до устните си и я целуна.

— Не можех да стоя повече далеч от теб.

Времето, през което бяха разделени, я бе направило срамежлива и тя не посмя да вдигне поглед, докато казваше:

— Липсваше ми.

Благоприличието да върви по дяволите! Той я притисна към себе си и я целуна. И тогава, едва заставяйки се да откъсне устните си от нейните, ѝ прошепна:

— Ела с мен.

— Къде?

— Където и да е.

И тя тръгна.

ГЛАВА 17

Нощта бе изпълнена с магия. Ярката луна блестеше, във въздуха се носеше деликатното ухание на диви цветя, а лекият вятър галеше кожата и сякаш нашепваше нежни слова.

Елизабет си помисли, че прилича на принцеса. Жената, която вървеше през полето с коса, развята като златен ореол, не можеше да е обикновената Елизабет Хочкис. Поне за една нощ, тя щеше да е различна. За една нощ в сърцето ѝ нямаше да има тревоги и притеснения. Къпеше се в смях и страсть, потънала в чисто удоволствие.

Те тичаха, хванати за ръце. Данбъри Хаус се изгуби от погледа им, макар че звуците от празненството продължаваха да долитат до тях. Гората наоколо ставаше все по-гъста, докато накрая Джеймс спря, задъхан от умора и вълнение.

— О, мили боже — въздъхна Елизабет и почти се блъсна в него.
— Не съм тичала толкова бързо от...

Ръцете му се обвиха около нея и дъхът ѝ секна.

— Целуни ме — нареди ѝ той.

Елизабет се предаде на очарованието на нощта и всички колебания, които някога бе имала, всичките ѝ представи за правилно и скандално, просто изчезнаха. Изви врата си да му предложи устните си и той ги завладя. Устата му покри нейната със сладка смесица от нежност и примитивна нужда.

— Няма да те взема. Не сега... не още — закле се той докато я целуваше. — Но ми позволи да те обичам.

Елизабет не разбираше какво има предвид, но кръвта препускаше бясно във вените ѝ. Не бе в състояние да му откаже нищо. Вдигна поглед, видя огъня в шоколадовите му очи и взе решение.

— Обичай ме — промълви тя. — Имам ти доверие.

Пръстите на Джеймс трепереха, когато с благоговение докосна нежната кожа на слепоочията ѝ. Косата ѝ бе като златна коприна под дланиите му и тя изглеждаше болезнено дребна и крехка под големите

му и внезапно станали несръчни ръце. Осъзна, че би могъл да я счупи. Беше мъничка и красива, бе негова, и трябваше да я защитава.

— Ще бъда нежен — прошепна той и едва позна собствения си глас. — Никога няма да те нараня. Никога!

В очите ѝ светеше безкрайно доверие. Това бе невероятен, разтърсващ дар.

Той оставил пръстите си леко да се плъзнат надолу по бузите ѝ към голата кожа на шията. Костюмът ѝ не приличаше на нищо, което бе носила до момента — загатнатите голи рамене го предизвикаха, сякаш при най-малкия допир можеха да се изплъзнат от дрехата. Би могъл да пъхне пръста си под мекия бял плат и да разкрие деликатното ѝ рамо, а после и другото, след това да дръпне роклята надолу, да я разголи...

Кръвта нахлу в слабините му. Мили боже, ако се втвърдяваше така само при мисълта как я разсъблича, тогава какво, по дяволите, щеше да стане, когато наистина бе гола и тръпнеща от желание в обятията му? Как изобщо би могъл да я люби с нежността и вниманието, които заслужаваше?

Въздухът гореше дробовете му и той бавно дръпна роклята от едното ѝ рамо, без да отделя очи от голата кожа. Тя блестеше на лунната светлина като най-рядка перла, а когато сведе глава, за да се притисне към топлата, прелъстителна извивка между рамото и шията ѝ, имаше чувството, че се бе прибирал у дома.

Докато я целуваше, ръката му повтори всичко с другата страна на роклята и той чу как тя ахна, когато плата се надипли надолу, разкривайки нежната заобленост на гърдите ѝ. Тя промърмори нещо — може би името му — но не каза „не“, затова той разкопча последното копче, сгущено между гърдите ѝ и разхлаби деколтето на роклята ѝ достатъчно, за да я остави да падне.

Ръцете ѝ се вдигнаха, за да се прикрие, но той ги улови със своите и ги задържа настрани докато се наведе напред и леко целуна устните ѝ.

— Красива си — прошепна той страстно. — Толкова си красива.

Все още държеше двете ѝ ръце в своята, когато се пресегна и обхвана една от гърдите ѝ с длан. Бе изненадващо пълна и сочна и той не успя да възпре един стон на желание, когато усети как зърното ѝ се втвърдява в ръката му.

Вдигна поглед към лицето й, имаше нужда да види изражението ѝ, искаше да знае, че докосването му ѝ харесва. Полуутворените ѝ устни блестяха сякаш току-що ги бе облизала. Очите ѝ бяха замъглени и невиждащи, а дишането — накъсано.

Плъзна ръка, за да обхване дупето ѝ и я задържа, докато се свличаха на земята. Тревата под тях бе като мек, хладен килим, а косата на Елизабет се разпростря като безценно, златно ветрило. Джеймс просто се взря в нея за един дълъг миг, мълвейки тихи благодарности към Бога, който и да бе той, задето го бе довел до този миг, и след това сведе глава към гърдите ѝ, за да я целуне.

Елизабет стреснато възкликна, когато устните му се сключиха около зърното ѝ. Горещият му дъх пареше кожата ѝ и проникващ в кипящата ѝ кръв. Внезапно почувства тялото си като чуждо, сякаш бе пораснала твърде много, за да се побере в собствената си кожа. Обхвана я силно желание да се движи, да опъне пръстите на краката си и да потърка пети в тревата, да протегне ръце и да ги зарови в гъстата му, кестенява коса.

Изви гръб под него, подвластна на някакъв дяволски импулс, който я подтикваше да се протегне и да вземе всичко, което ѝ предлагаше.

— Джеймс! — промълви тя и след това го повтори. Името му бе единствената дума, която стигаше до устните ѝ и звучеше едновременно като молба и молитва.

Роклята ѝ бе дръпната надолу, доколкото бе възможно затова едната му ръка се премести на бедрото ѝ, пробяга по прасеца и се плъзна към външната част на коляното. След това, толкова бавно, че направо я заболя от очакване, подмина коляното и стисна меката кожа на бедрото ѝ.

Името му отново премина по устните ѝ, но той ги покри със своите и думите се изгубиха в целувката му. Ръката му продължи пътуването си по крака ѝ и се придвижи към вътрешната част на бедрото. Тя застине, с усещането, че наближава ръба на нещо и пътува към някакво тайнствено място, от което нямаше връщане назад.

Джеймс вдигна глава и я погледна. Наложи ѝ се да премигне няколко пъти, за да успее да се фокусира върху любимите черти. Порочна усмивка разтегна устните му и той попита:

— Още?

Бог да ѝ е на помощ, но тя кимна и видя как усмивката му се разшири точно преди устните му да се наведат към брадичката ѝ, повдигнаха я леко и се насочиха към врата ѝ.

А ръката му се придвижи по-нагоре.

Беше стигнал почти до края на бедрото ѝ, почти до сърцевината на женската ѝ същност. Тази близост я лиши от самоконтрол, а краката ѝ затрепериха от очакване.

— Довери ми се — прошепна той. — Просто ми имай доверие. Ще се погрижа да ти е хубаво, обещавам.

Тя не спря да трепери, но краката ѝ леко се разтвориха и му позволиха да се намести между бедрата ѝ. До този момент не бе осъзнала, че той се държи на разстояние от нея и се подпира на ръцете си.

Всичко това, обаче се промени, когато той се наведе над нея. Беше вълнуващо да усеща тежестта му, височината и топлината му. Изглеждаше толкова много по-едър от нея и не бе разбрала в пълна степен силата и мощта му, докато не го усети толкова интимно притиснат до себе си.

Ръката му обхвата бедрото ѝ, а палецът му се оказа опасно близо до къдициите, които прикриваха центъра на женствеността ѝ. Притискаше я, дразнеше я.

И после я докосна.

Елизабет бе абсолютно неподгответена за електрическата мълния, която прониза гръбнака ѝ. Никога не бе подозирала, че може да чувства такава горещина и вълнение и толкова отчаян копнеж за докосването на друго човешко същество.

Пръстите му я милваха докато тя не стигна до момента, в който бе сигурна, че не може да понесе повече и след това продължиха още. Горещият му дъх дразнеше ухото ѝ докато тя не си помисли, че ще го изгори, но той продължи да нашепва думи на любов и страст. Всеки път, когато мислеше, че е достигнала границата, той я повдигаше още по-високо и ѝ показваше нови висини на страстта.

Тя се бе вкопчила в тревата, уплашена, че ако обвие ръце около Джеймс, ще разкъса ризата му на две, но когато плъзна пръст в нея, той прошепна:

— Докосни ме.

Внимателно, като се страхуваше от собствената си страсть, тя вдигна ръце към яката на ризата му. Горното копче бе разкопчано, а второто веднага се изпълзна от илика си от бързината ѝ да докосне кожата му.

— Мили боже, Елизабет! — въздъхна той. — Направо ме убиваш.

Тя спря и очите ѝ литнаха към неговите.

— Не — каза той през смях, въпреки желанието си. — Това е хубаво.

— Сигурен ли си? Защото... оooooo!

Нямаше представа какво прави той, как точно движи пръстите си, но напрежението, което нарастваше в нея, внезапно експлодира. Тялото ѝ се напрегна, след това се изви, потрепери и когато накрая се отпусна на земята, бе уверена, че се е разпаднала на хиляди парченца.

— О, Джеймс — въздъхна тя. — Караж ме да се чувствам толкова добре.

Тялото му все още бе твърдо като камък и напрегнато от желание, което щеше да остане незадоволено тази нощ. Ръцете му започнаха да треперят под тежестта му затова се претърколи настрана и се протегна на тревата до нея. Подпра глава на ръката си и се загледа в изящното ѝ лице. Очите ѝ бяха затворени, а устните — разтворени и той бе уверен, че никога не бе виждал нищо по-красиво в целия си живот.

— Имам да ти казвам толкова много — прошепна той, отмятайки коса от челото си.

Елизабет отвори очи.

— Какво?

— Утре — обеща той, като нежно придърпа ризата ѝ нагоре.

Струваше му се грешно и нередно да прикрива такава съвършена красота, но знаеше, че тя се притеснява от голотата си. Или поне щеше да се притесни щом веднъж осъзнаеше, че е гола. Тя се изчерви и това доказа теорията му, че в прилив на страсть бе забравила за този факт.

— Защо не можеш да ми кажеш тази вечер? — попита тя.

Това беше добър въпрос. Беше на върха на езика му да ѝ разкрие истинската си самоличност и да я помоли да се омъжи за него, но нещо го възпираше. Щеше да предложи брак само веднъж в живота си и искаше да е идеално. Той никога не си бе мечтал, че ще открие жена,

която така да завладее душата му. Тя заслужаваше рози и диаманти и него коленичил в нозете ѝ.

Освен това считаше за свой дълг да предупреди Агата, че спира с дегизировката и лъжите.

— Утре — обеща ѝ той отново. — Утре.

Това изглежда я удовлетвори, защото тя въздъхна и седна.

— Предполагам, че трябва да се връщаме.

Той сви рамене и се ухили.

— Нямам спешна работа.

Тя опита да се намръщи строго.

— Да, но мен ме очакват. Лейди Данбъри прекара цяла седмица в опити да ме убеди да присъствам на този бал. Ако не се появя, никога няма да ме остави на мира. — Тя го погледна кисело с леко наклонена глава. — Тя е винаги на ръба да ме доведе до безумие. Една безкрайна лекция по повод моето отсъствие най-вероятно ще ме побърка съвсем.

— Да — съгласи се Джеймс, — винаги успява да те накара да се чувстваш виновен.

— Защо не дойдеш с мен? — попита Елизабет.

Това бе най-лошата възможна идея. Твърде много хора можеха да го разпознаят.

— С удоволствие — излъга той, — но не мога.

— Защо?

— Е, доста съм прашен от пътя и...

— Ще те поизступаме.

— Нямам маскараден костюм.

— Пфу! Половината мъже отказват да носят костюми. Мисля, че ще успеем да ти намерим маска.

В пристъп на отчаяние той каза:

— Не мога да се появя пред публика в сегашното си състояние!

Какъвто и отговор да бе подготвила, тя просто затвори уста. След няколко секунди неловко мълчание, тя най-накрая попита:

— Какво състояние имаш предвид?

Джеймс простена. Никой ли не ѝ бе обяснил за отношенията между мъжете и жените? Очевидно, не. Майка ѝ бе умряла, когато Елизабет е била едва на осемнадесет, а му беше трудно да си представи как леля му се заема с тази деликатна задача. Той погледна към нея. В погледа ѝ се четеше очакване.

— Едва ли ще се задоволиш с това да ти кажа, че ми се иска да скоча в езерото и да си остана там.

Тя поклати глава.

— Не съм си и помислял нещо друго — промърмори той.

— Не си... ъъ...

Той веднага се хвана за думите ѝ.

— Точно така! Не съм.

— Проблемът е — каза тя, без да го поглежда, — че не съм съвсем сигурна, какво не си направил.

— Ще ти покажа по-късно — обеща той. — Бог да ми е на помощ, но ако не го направя, вероятно няма да доживея до края на месеца.

— Значи след месец?

Месец? Да не се беше побъркал? Трябаше да получи специално разрешение.

— След седмица. Не повече.

— Разбирам.

— Не мисля. Но ще разбереш.

Елизабет се изкашля и почервена.

— За каквото и да говориш — измърмори тя, — чувствам, че е доста неприлично.

Той повдигна ръката ѝ към устните си.

— Ти си все още девица, Елизабет. Но аз съм дяволски възбуден.

— О! Аз... — Тя се усмихна глуповато. — Благодаря ти.

— Бих ти казал, че това не е никакъв проблем — той стисна ръката ѝ, — но това ще бъде една безсръмна лъжа.

— Предполагам — добави тя палаво, — че също така ще изльжеш, ако кажеш, че удоволствието е било твое.

— Това би било огромна лъжа.

Тя се засмя.

— Ако не започнеш да се отнасяш към мен с подходящото уважение, ще те хвърля в езерото със себе си.

— Със сигурност можеш да понесеш още малко дразнене.

— Мисля, че тялото ми беше по-раздразнено отколкото може да понесе за една нощ.

Тя се изкикоти още веднъж.

— Съжалявам — пое си въздух тя. — Не исках да ти се присмивам, но...

— Напротив. — Той опита да сдържи усмивката си, но без особен успех.

— Добре де, така е. Но само защото... — Тя спря да върви и протегна ръка да докосне скъпото за нея лице. — Но само защото ме караш да се чувствам толкова щастлива и свободна. Не мога да си спомня последния път, когато ми е било толкова леко.

— Ами когато си със семейството си? — попита той. — Знам, че ги обожаваш.

— Разбира се. Но дори когато се смеем и забавляваме и си прекарваме чудесно, винаги има един тъмен облак надвиснал над мен, който постоянно ми напомня, че всичко това може да ми бъде отнето. И ще се случи в момента, в който няма да мога вече да ги издържам.

— Никога повече няма да се тревожиш за това — каза той настървено. — Никога.

— О, Джеймс — прошепна тя. — Това е много мило от твоя страна, но не виждам как би могъл...

— Трябва да ми се довериш — прекъсна я той. — И аз крия няколко фокуса в ръкава си. Пък и доколкото си спомням ти каза, че когато си с мен мрачните облаци изчезват.

— Когато съм с теб забравям за грижите си, но това не означава, че ги няма. Че са си отишли.

Той я потупа по ръката.

— Може би ще те изненадам, Елизабет Хочкис.

Те вървяха към къщата в дружелюбно мълчание. Докато се приближаваха звуците от бала — музика, разговори, и чести изблици на смях — се усиливаха.

— Истинска навалица е — отбеляза Елизабет.

— Лейди Данбъри не би се задоволила с по-малко — отвърна Джеймс.

Той се вгледа във величествената каменна фасада, която изникна пред тях. Гостите се бяха пръснали по ливадата и той знаеше, че трябва да си тръгне незабавно.

— Елизабет — каза той. — Трябва да вървя, но утре непременно ще се свържа с теб.

— Не, моля те, останни. — Тя му се усмихна, а големите ѝ тъмносини очи разтопиха сърцето му. — Никога не сме танцуvalи.

— Обещавам, че ще го направим. — Той оглеждаше най-близките хора в тълпата. Не видя никой познат, но предпазливостта никога не бе излишна.

— Ще ти намеря маска, ако това те притеснява.

— Не, Елизабет, просто не мога. Приеми това.

Тя се намръщи.

— Не разбирам защо трябва...

— Просто така трябва. Аз... Ох! — Нещо много голямо и сплескано се блъсна в гърба на Джеймс. Очевидно те не бяха чак толкова далеч от тълпата, колкото му се бе сторило. Той се обърна да погледне непохватния...

И осъзна, че се взира право в аквамаринените очи на Каролайн Рейвънскрофт.

Елизабет наблюдаваше сцената с нарастващо чувство на изумление и ужас.

— Джеймс?! — възклика радостно Каролайн. — О, Джеймс! Толкова се радвам да те видя.

Очите на Елизабет прелитаха от единия към другия и обратно, докато се опитваше да разбере откъде тези двамата се познават. Ако беше така, Каролайн със сигурност щеше да знае, че той е управителя, за когото Елизабет ѝ бе споменала по-рано същата вечер.

— Каролайн... — каза Джеймс през зъби.

Тя се опита да обвие ръце около него, но костюма на тиква ѝ пречеше.

— Къде се губиш? Блейк и аз сме много разочаровани. Той се опитва да се свърже с теб от... Елизабет?

Джеймс замръзна.

— От къде я познаваш? — попита той бавно и внимателно.

— Запознахме се тази вечер — отвърна Каролайн като му махна пренебрежително с ръка, преди да се обърне към новата си най-добра приятелка. — Елизабет, търсих ви цяла вечер. Къде се изгубихте? И от къде познавате Джеймс?

— Аз... аз... — Елизабет не можеше да намери думи и да изкаже това, което ставаше все по-очевидно.

— Кога срещна Елизабет? — Каролайн се завъртя към Джеймс, а светлокафявата й плитка се удари в рамото му. — Споменах й за теб този следобед, но тя каза, че не те познава.

— Говорела сте ми за него — прошепна Елизабет. — Не, не сте. Не сте споменала Джеймс. Единственият човек, за когото говорехте, бе...

— Джеймс — прекъсна я Каролайн, — маркиза на Ривърдейл.

— Не — произнесе Елизабет с разтреперан глас, а съзнанието й изведнъж се изпълни с образи на малката червена книжка и безкрайните й раздели „Как да се омъжиш за маркиз“. Не, не беше възможно. — Не, това не е...

Каролайн се обърна към Джеймс.

— Джеймс? — Тя се ококори, когато разбра, че току-що неволно бе издала някаква тайна. — О, не! Съжалявам. И през ум не ми мина, че ще работиш дегизиран тук, в Данбъри Хаус. Каза ми, че си приключил с всичко това.

— Кое е всичко това? — попита остро Елизабет.

— Военното министерство няма нищо общо — едва отвърна той.

— Тогава какво става? — попита Каролайн.

— Маркизът на Ривърдейл? — отнесено повтори Елизабет. — Ти си маркиз?

— Елизабет — каза Джеймс, напълно игнорирайки Каролайн. — Нека ти обясня.

Маркиз. Джеймс беше маркиз. Сигурно й се бе присминал седмици наред.

— Мерзавец! — изсъска тя. И тогава като използва всеки урок, който някога й бе давал, в добавка с инстинкта си, тя изтегли назад дясната си ръка и замахна с все сила.

Джеймс залитна назад. Каролайн изписка, а Елизабет се опита да избяга.

— Елизабет! — извика Джеймс и се спусна след нея. — Върни се веднага. Ще ме изслушаши.

Той я хвана за лакътя.

— Пусни ме! — проплака тя.

— Не и докато не ме изслушаши.

— О, представям си колко си се забавлявал — задави се тя. — Прекрасно си се забавлявал, докато се преструваше, че ме обучаваш, как да се омъжа за маркиз. Негодник такъв. Безсъвестен негодник!

Той едва не подскочи от болката в гласа ѝ.

— Елизабет, никога не съм...

— Присмивахте ли ми се с приятелите си? Подигравахте ли се на бедната малка компаньонка, която си е мислела, че има шанс да се омъжи за маркиз?

— Елизабет, имаше причина да държа самоличността си в тайна. Правиш си грешни заключения.

— Не се дръж снизходително! — извика тя, докато се опитваше да освободи ръката си. — И никога повече не ми говори.

— Няма да ти позволя да избягаш, без да ме изслушаши.

— Аз ти позволих да ме докоснеш — прошепна тя, а ужасът ясно се четеше по лицето ѝ. — Аз ти позволих да ме докоснеш, а всичко от началото до края е било лъжа.

Той хвана и другата ѝ ръка и я притисна към гърдите си.

— Не смей — изсъска той — да наричаш това лъжа.

— Тогава какво беше? Или, може би, ме обичаш? Ти дори не ме уважаваш достатъчно, за да намериш за необходимо да ми кажеш кой си.

— Прекрасно знаеш, че това не е истина. — Той вдигна поглед и видя малката тълпа, която бе започнала да се образува около Каролайн, която все още стоеше с широко отворена уста на около десет ярда от тях. — Ела с мен! — нареди той, като я издърпа зад ъгъла на Данбъри Хаус. — Ще обсъдим това насаме.

— Няма да ходя никъде с теб! — Тя заби пети в земята, но той бе в пъти по-сilen от нея. — Отивам си вкъщи и ако отново се опиташ да говориш с мен, не отговаряй за последствията.

— Елизабет, държиш се неразумно.

Тя кипна. Това беше последната капка. Дали беше заради тона му или думите, тя така и не знаеше, но просто избухна.

— Не ми казвай как се държа! — изкрештя тя забивайки юмруци в гърдите му. — Не смей въобще да говориш с мен.

Джеймс просто стоеше и я остави да го удря. Беше толкова абсолютно неподвижен, че накрая ръцете ѝ, които не срещаха никаква

съпротива, замряха. Тя отстъпи назад и се вгледа в лицето му. Цялото ѝ тяло се тресеше от бурните чувства.

— Ненавиждам те — каза тя с нисък глас. Той не каза нищо. — Не разбираш какво направи — прошепна тя като клатеше невярваща глава. — Даже не си в състояние да осъзнаеш гнусната си постъпка.

— Елизабет... — Той никога не си бе представял, че за да произнесе една-единствена дума са нужни толкова усилия.

В очите ѝ се появи съжаление, сякаш тя внезапно бе осъзнала, че той е толкова низък, че не заслужава обичта и уважението ѝ.

— Отивам си у дома. Може да уведомиш лейди Данбъри, че напускам.

— Не можеш да напуснеш.

— И защо не?

— Тя се нуждае от теб. А и ти се нуждаеш от...

— От парите? — почти извика тя. — Това ли щеше да кажеш?

Той усети горещината по лицето си и знаеше, че тя е прочела отговора в очите му.

— Не всичко се купува с пари! — презиртелно каза тя. — И ако си мислиш, че ще се върна тук и ще работя за леля ти... Боже мой! — Тя си пое дъх, сякаш току-що бе осъзнала какво е казала. — Тя е твоя леля и навярно е знаела всичко. Как е могла да ми го причини?

— Агата не знаеше какво се случва между нас. Тя е последният човек, когото би могла да обвиниш.

— Вярвах ѝ — прошепна тя. — Тя ми беше като майка. Защо позволи това да се случи?

— Джеймс? Елизабет?

Двамата се обърнаха и видяха една доста тромава тиква, която надничаше иззад ъгъла. Следваше я раздразнен тъмнокос пират, който махаше с ръце в обратната посока и крещеше:

— Махайте се! Всички! Няма нищо за гледане!

— Не сега, Каролайн — каза Джеймс с режещ глас.

— Всъщност — меко възрази тя, — може би трябва да влезем вътре. Някъде, където ще сме далеч от любопитни очи.

Блейк Рейвънскрофт, съпругът на Каролайн и най-добър приятел на Джеймс, пристъпи напред.

— Тя е права, Джеймс. Мълвата вече се разнесе. Половината гости ще се изсипят тук до няколко минути.

Каролайн кимна.

— Страхувам се, че ще се разрази ужасен скандал.

— Той вече се разрази — натърти Елизабет. — лично мен това не ме интересува. Едва ли ще видя тези хора отново.

Джеймс почувства как впива нокти в дланта си. Вече му призляваше от упорството на Елизабет. Нито веднъж досега не му бе дала възможност да се защити. Какви бяха всички тези глупости, които бе казала за доверието. Ако наистина му бе имала доверие, то щеше да му позволи да се изкаже.

— Ще видиш тези хора отново — каза той твърдо.

— О, и как ще стане това? — заяде се тя. — Не принадлежи към твоя кръг, както ти с присъщата си откровеност вече посочи.

— Не — каза той. — Ти си много по-добра.

Това я накара да замълчи. Устните ѝ потрепнаха, когато най-сетне намери сили да каже:

— Не... не можеш да го правиш. Това, което ми причини е непростимо. И с мили думи няма да го поправиш.

Джеймс стисна зъби и пристъпи към нея, без да обръща внимание на начина, по който Каролайн и Блейк го зяпаха.

— Давам ти един ден да превъзмогнеш гнева си, Елизабет. До утре по същото време.

— И какво ще се случи тогава?

Той се наведе напред, сякаш съзнателно искаше да я предизвика с ръста си.

— Тогава ще се омъжиш за мен.

ГЛАВА 18

Елизабет го удари отново, но този път го хвана напълно неподготвен и той тупна на земята.

— Как смееш — проплака тя.

— Елизабет. — Каролайн я хвана за китката и я дръпна към себе си. — Той току-що ви помоли да се омъжите за него. Това е много мило. Наистина. — Тя се обърна към съпруга си, който се взираше в Джеймс и правеше отчаяни опити да потисне смяха си. — Нима не беше мило?

— Той нямаше това предвид! — избухна Елизабет. — Каза го само, защото се чувства виновен. Знае, че е постъпил лошо и...

— Спрете за момент — прекъсна я Блейк. — Доколкото си спомням, преди малко вие казахте, че той дори не осъзнава отвратителната си постъпка.

— Така беше. Така е. Не знам! — Елизабет се завъртя и присви очи към тъмнокосия и привлекателен джентълмен. — Но вие дори не бяхте там. Откъде знаете, какво съм казала? Да не би да шпионирахте?

Блейк, който дълги години бе работил с Джеймс за Военното министерство, сви рамене.

— Страхувам се, че това ми е станало навик.

— Много отвратителен навик. Аз... — Тя спря за миг и нетърпеливо го посочи с пръст. — Кой сте вие всъщност?

— Блейк Рейвънскрофт — отвърна той с вежлив поклон.

— Моят съпруг — допълни Каролайн.

— А, да, онзи, който е работил с него — Елизабет махна по посока на Джеймс, който все още седеше на земята и притискаше носа си — години наред. Извинете, ако това не ви издига в очите ми.

Блейк само се усмихна.

Елизабет тръсна глава. Не беше на себе си. Светът около нея се сгромолясваше с главоломна скорост и гневът ѝ към Джеймс бе единственото, за което можеше да се хване. Тя размаха пръст към него, докато все още свирепо се взираше в Блейк.

— Той е аристократ. Проклет маркиз!

— Това толкова ли е лошо? — повдигна въпросително вежди Блейк.

— Трябаше да ми каже!

— Джеймс — попита Каролайн и приклекна до него, доколкото костюмът й позволяваше. — Да не би да кървиш?

Да кърви? Елизабет не можа да потисне възклицието си, макар да се мразеше за загрижеността, която изпита и за бързината, с която се извърна към него. Никога нямаше да му прости за това, което бе направил и не желаеше да го вижда отново, но определено не искаше той да страда.

— Добре съм — промърмори Джеймс.

Каролайн погледна към съпруга си и каза:

— Тя го удари два пъти.

— Два пъти? — Блейк се ухили. — Наистина ли?

— Не е смешно — каза Каролайн.

Блейк погледна към Джеймс.

— И ти ѝ позволи да те удари два пъти?

— По дяволите, аз я научих.

— Това, приятелю, показва пълна липса на предвидливост от твоя страна.

Джеймс се намръщи.

— Опитвах се да я науча как да се защитава.

— От кого? От теб?

— Разбира се, че не! От... О, за бога, какво значение има? Аз...

— Джеймс вдигна очи и щом видя как Елизабет внимателно се измъква, скочи на крака. — Никъде няма да ходиш! — изръмжа той и я хвана за колана.

— Пусни ме! Ох... Джеймс! — Тя се мяташе като риба на сухо и неуспешно се опитваше да се обърне, за да го погледне. — Пусни ме!

— Не и след милион години.

Елизабет погледна към Каролайн умоляващо. Със сигурност някоя друга жена щеше да е по-съпричастна към случая.

— Моля ви, кажете му, да ме пусне.

Каролайн mestеше поглед от Джеймс към Блейк и обратно към Елизабет. Разкъсана между верността към стария си приятел и симпатията към Елизабет, тя промърмори:

— Аз... аз не разбирам какво се е случило, освен това, че той не ви е казал, кой е.

— Нима това не е достатъчно?

— Е — уклончиво каза Каролайн. — Джеймс рядко казва на хората истинската си самоличност.

— Какво?! — изкрещя Елизабет и се извърна така, че да удари Джеймс по аристократичното рамо. — Правил си го и преди? Ти, презрян, безнравствен...

— Достатъчно! — изрева Джеймс.

Шест маскирани глави като по команда надникнаха иззад ъгъла.

— Най-добре ще е да влезем вътре — промълви Каролайн с тих глас.

— Ако, разбира се, не предпочитате да се разправяте пред публика — добави Блейк.

— Искам да се прибера вкъщи — заяви Елизабет, но никой не обърна внимание на думите ѝ. Впрочем, нямаше нужда да се изненадва — никой не обръщаше внимание на думите ѝ през цялата вечер.

Джеймс кратко кимна на Блейк и Каролайн, а след това посочи с глава към къщата. Хватката му за колана на Елизабет се стегна и когато той тръгна, не ѝ остана нищо друго, освен да го следва.

Само след няколко минути по ирония на съдбата се озова в библиотеката. Злополучната книга, както и преди си лежеше там, където я бе оставила.

Елизабет внезапно бе обхваната от пристъп на веселие. Мисис Сийтън се бе оказала права. Имаше маркизи зад всеки ъгъл, благородни господи, които само чакаха да унизиат нищо неподозиращите жени.

Именно така бе постъпил и Джеймс. Той я бе унижавал с всеки един от неговите уроци как да си намери съпруг — и то маркиз, проклет да бъде! Бе я оскърбявал всеки път, когато я обучаваше да флиртува и кокетничи. Бе я омърсил с лъжите си, когато я целуваше, представяйки се за скромен управител на имение.

Ако Джеймс не я държеше за колана, може би щеше да успее да вземе червената книжка и да я метне през прозореца, а после да бутне и него след нея.

Почувствала върху себе си жаркия му поглед, Елизабет вдигна очи и разбра, че вниманието ѝ към произведението на мисис Сийтън не

бе останало незабелязано.

— Нито дума за това, моля те — прошепна тя щом болезнено осъзна присъствието на семейство Рейвънскрофт. — Мисля, че няма да преживея този позор.

Джеймс кратко кимна и Елизабет въздъхна с облекчение. Тя изобщо не познаваше Блейк, а с Каролайн се бе запознала съвсем скоро и не можеше да понесе мисълта, те да узнаят, че бе стигнала до жалкото състояние да се довери на някакво глупаво ръководство, за да си намери съпруг.

Блейк затвори вратата след себе си и с невъзмутим вид огледа компанията в стаята.

— Е... — произнесе той, като премести поглед от Елизабет към Джеймс и обратно. — Може би искате да ви оставим насаме?

— Да! — рязко каза Джеймс.

— Не! — повиши глас Елизабет.

— Според мен, трябва да си тръгнем — каза Блейк на жена си.

— Елизабет иска да останем — възрази тя. — И освен това, не е редно да бъдат сами.

— Би било неприлично — бързо добави Елизабет. Ако тя останеше насаме с Джеймс, той бързо щеше да я омае и да я накара да забрави справедливото си негодувание. Няколко ласкави думи и нежни докосвания и тя щеше да престане да различава кое е добро и кое лошо, кое е истина и кое лъжа. Тя осъзнаваше, че това е напълно във властта му и се ненавиждаше за тази слабост.

— Мисля, че е малко късно да мислим за приличието — ядовито вметна Джеймс.

Каролайн тежко се подпра на масата.

— О, боже!

Блейк погледна жена си с весело недоумение.

— Откога обръщаш внимание на тези неща?

— Откакто... О, престани. — А след това добави с понижен глас:

— Нима не искаш те да се оженят?

— Преди десет минути аз дори не подозирах за съществуването й.

— Нямам намерение да се омъжвам за него — заяви Елизабет, въпреки че гласът ѝ потрепери, когато го казваше. — И вие наистина

ще ме обидите много, ако продължите да си говорите все едно ме няма в стаята.

Каролайн сведе поглед.

— Извинете — каза тя. — И аз мразя, когато хората постъпват така с мен.

— Искам да си отида у дома — отново каза Елизабет.

— Разбирам, скъпа — промълви Каролайн, — но първо трябва да се разберете и...

В този момент някой почука на вратата.

— Махайте се! — извика Блейк.

— Утре ще се почувствате много по-добре, ако се справим с това сега — продължи Каролайн. — Обещавам ви...

— Тихо!

Стаята се разтресе от необикновената сила в гласа на Джеймс, а Елизабет се свлече на пода. За нещастие той все още я държеше за колана, и тя едва не се задуши, когато той се вряза в ребрата ѝ.

— Джеймс — едва изрече тя. — Пусни ме.

Което той и направи, но по-скоро заради желанието си да размаха юмруци към всичко и всички.

— За бога — прогърмя гласа му. — Как е възможно човек да мисли при всички този шум? Не може ли просто да проведем един разговор? Само един, в който да се изслушваме.

— Всъщност — пристъпи напред Каролайн, дори и да бе малко необмислено, — нека да уточним — ние обсъждаме едно и също нещо. Естествено говорим едновременно, но...

Съпругът ѝ властно я притегли към себе си, тя приглушено ахна и не пророни повече и звук.

— Искам да говоря с Елизабет — заяви Джеймс. — Насаме.

Отговорът ѝ бе мигновен и еднозначен:

— Не!

Блейк тръгна към вратата, без да изпуска дърпащата се Каролайн.

— Време е да си вървим, скъпа.

— Не сме длъжни да я оставяме тук против волята ѝ — възмути се жена му. — Това не е правилно и съвестта не ми позволява...

— Той няма да я нарани — прекъсна я Блейк.

Но Каролайн просто спря и заклещи единия си крак за масата.

— Няма да я оставя — заинати се тя.

Елизабет въздъхна с едно прочувствено „благодаря“ от другия край на стаята.

— Блейк — каза Джеймс и хвърли поглед към Каролайн, която бе обвила тиквено оранжевите си ръце около един стол.

Блейк сви рамене.

— Скоро ще научиш, Джеймс, че има моменти, в които няма смисъл да спориш с жена си.

— Е, ще го научи, но с друга жена — обяви Елизабет, — защото аз няма да се омъжа за него.

— Добре — избухна Джеймс и посочи към Блейк и Каролайн. — Стойте и слушайте. И без това щяхте да подслушвате на вратата. Колкото до теб... — Той погледна вбесено Елизабет. — Ти ще ме изслушаши и ще се омъжиш за мен.

— Виждаш ли — прошепна Каролайн на Блейк. — Знаех си, че ще се осъзнае и ще ни позволи да останем.

Джеймс се обърна бавно, толкова бавно, че челюстта му се разтресе.

— Рейвънскрофт — каза той на Блейк, — никога ли не си изпитвал желание да я удушиш?

— О, през повечето време — каза весело Блейк. — Но през останалото се радвам, че тя се омъжи за мен, а не за теб.

— Какво? — извика Елизабет. — Поискал ви е ръката? — Тя заклати глава напред-назад за няколко секунди преди да прикове поглед в Каролайн. — Поискал ви е ръката?

— Да. — Каролайн сви небрежно рамене. — Но не беше сериозен.

Елизабет погледна Джеймс.

— Нещо като хоби ли ти е да предлагаш брак наляво и надясно без сериозно да го мислиш?

Джеймс погледна още по-твърдо Каролайн.

— С нищо не помагаш.

Тя се обърна към съпруга си.

— Не търси помощ от мен — каза той.

— Джеймс щеше да се ожени за мен, ако бях казала „да“ — обясни Каролайн с дълбока въздишка. — Но той ми направи предложение единствено за да подтикне Блейк. Беше доста любезно от

негова страна. Той ще ви бъде чудесен съпруг, Елизабет, повярвайте ми.

Елизабет зяпна тримата невярващо. Да наблюдава странните им взаимоотношение се бе оказало крайно изтощително.

— Объркваме ви, нали? — попита Каролайн.

Елизабет не успя да намери думи.

— Всъщност това е доста забележителна история — каза Блейк свивайки рамене. — Дори бих могъл да напиша книга, само дето никой няма да ми повярва.

— Наистина ли? — попита жена му, а очите ѝ светнаха със задоволство. — И как би я нарекъл?

— Не съм сигурен — каза Блейк, като се почеса по брадичката.

— Може би нещо като: „КАК ДА СИ ХВАНЕШ НАСЛЕДНИЦА“.

Джеймс почти опря разгневеното си лице до това на Блейк.

— А защо не: „КАК НАПЪЛНО И ЗАВИНАГИ ДА ПОБЪРКАМЕ ПРИЯТЕЛИТЕ СИ?“.

Елизабет поклати глава:

— Вие и тримата сте луди. Сигурна съм в това.

Блейк сви рамене.

— И аз си мисля същото през повечето време.

— Мога ли да поговоря с Елизабет — сопна се Джеймс.

— Толкова съжалявам — каза Блейк с насмешлив глас, пред назначен да дразни. — Съвсем забравих защо сме тук.

Лявата ръка на Джеймс потъна в косата му и той я дръпна. Изглежда това бе единственият начин да се въздържи и да не сграбчи Блейк за врата.

— Започвам да осъзнавам — изръмжа той — защо ухажването трябва да става насаме.

— В какъв смисъл?

— В такъв, че развалихте всичко.

— Защо? — попита Елизабет. — Защото без да искат разкриха самоличността ти ли?

— Щях да ти разкажа всичко утре.

— Не ти вярвам.

— Не ме интересува дали ми вярващ или не! — изкрещя Джеймс. — Това е истината.

— Извинете, че ви прекъсвам — вметна Каролайн, — но не трябва ли да те интересува това, че тя не ти вярва. В края на краищата ти я помоли да се омъжи за теб.

Джеймс се разтресе, отчаяно му се искаше да удуши някой в стаята, но не можеше да реши на кого е най-бесен. Дали на Блейк с неговите подигравателни погледи, или на Каролайн, която бе най-любопитната и досадна жена на света, или на Елизабет...

Елизабет! Да, тя беше тази, върху която искаше да излее яда си, тъй като само името ѝ покачваше с няколко градуса температурата му и това не беше само от страст.

Той беше бесен. Тялото му се тресеше, зъбите му скърцаха, мускулите му се бяха напрегнали до краен предел, а тримата му събеседници явно не осъзнаваха, че си играят с огъня, докато си подхвърляха нелепи шеги.

— Сега ще говоря аз — каза той, като се опитваше да говори бавно и настойчиво. — И този, който посмее да ме прекъсне, ще бъде изхвърлен през прозореца. Ясно ли е?

Никой не проговори.

— Ясно ли е?

— Нали каза да мълчим — отбеляза Блейк.

Това се оказа достатъчно Каролайн да си отвори устата ѝ да каже:

— Как мислите, той дали осъзнава, че прозорецът е затворен?

Елизабет запуши с ръка устата си. Джеймс свирепо я погледна. Господ да ѝ е на помощ, ако се засмееше.

Той си пое дълбоко въздух и се вгледа в сините ѝ очи.

— Не ти казах кой съм, защото се занимавах с разследването на изнудвача на леля си.

— Някой изнудва леля ти? — удиви се Каролайн.

— Мили боже! — възклика Блейк. — Този тип да не е някой самоубиец?

Той погледна към Елизабет.

— Аз например съм ужасен от стария дракон.

Джеймс впери поглед в двамата Рейвънскрофт, после многозначително погледна към прозореца, а след това отново се обърна към Елизабет:

— Не можех да ти кажа за целта на пребиваването си в Данбъри Хаус, защото ако си спомняш ти беше главната заподозряна.

— Подозирал си Елизабет? — прекъсна го Каролайн. — Да не си полуудял?

— Да — потвърди Елизабет. — Права сте. Наистина е полуудял.

Джеймс напрегнато си пое дъх, като опитваше да се успокои. Беше на косъм от избухване.

— Бързо отхвърлих тази идея.

— Тогава трябваше да ми кажеш кой си — отбеляза Елизабет. — Преди...

Тя мълкна и наведе глава към пода.

— Преди какво? — попита Каролайн.

— Прозорецът, скъпа — напомни Блейк на жена си и я потупа по ръката. — Не забравяй прозореца.

Тя кимна и се обърна отново към Джеймс и Елизабет изпълнена с очакване.

Джеймс реши да не ѝ обръща внимание и съсредоточи вниманието си върху Елизабет. Тя седеше на един стол, изпънала гръб с толкова напрегнато изражение, че сякаш дори най-малката проява на нежност щеше да я накара да избухне. Той опита да си представи, как изглеждаше тя един час по-рано, изпълнена със страст и възторг — и за свой ужас, не успя.

— Не ти признах истината тогава — продължи той, — защото бях свързан с обещание към леля ми. Тя беше... — Той се запъна, в опит да подбере думите, които можеха да обяснят колко предан бе той на старата дама, но после си спомни, че това ѝ е известно. Всъщност тя бе единственият човек, на когото бе разказал цялата история от своето детство, без да скрива нищо. Даже Блейк не знаеше подробностите. — В продължение на дълги години тя означаваше твърде много за мен — произнесе той накрая. — Аз не можех...

— Не си длъжен да се оправдаваш, че обичаш лейди Данбъри — тихо промълви Елизабет, но не се реши да го погледне в очите.

— Благодаря ти. — Той се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Не разкрих... все още не знам кой я изнудва. Освен това не ми се отдаде възможност да разбера колко опасен е изнудвачът. Затова и не виждах причина да те намесвам в това.

Елизабет вдигна очи към него и изражението ѝ разтърси душата му.

— Нима не разбираш, че никога не бих причинила зло на лейди Данбъри?

— Разбира се. Твоята преданост е очевидна. Но това не променя факта, че нямаш опит в подобни неща...

— А ти, предполагам, имаш? — заяви тя, като не скриваше сарказма си.

— Елизабет, аз прекарах последните десет години в работа за Военното министерство.

— Оръжието — прошепна тя — и начина, по който се нахвърли върху Фелпорт. Веднага усетих, че има нещо странно.

Джеймс изруга под нос.

— Сблъсъкът с Фелпорт няма никакво отношение с работата ми във Военното министерство. За бога, Елизабет, този тип те нападна!

— Да — отвърна тя, — но ти изглеждаше така, все едно си привикнал с насилие. Беше нещо съвсем естествено за теб. Начинът, по който извади оръжието... Беше видимо, че имаш опит в тези неща.

Той се наведе напред, а погледът му щеше да я изгори.

— Чувството, което изпитвах в онзи момент, ми беше напълно непознато. Това беше ярост, Елизабет, чиста и примитивна, и не приличаше на нищо, което съм усещал досега.

— Ти... ти никога ли дотогава не си изпитвал ярост?

Той бавно поклати глава.

— Не и такава. Фелпорт посмя да сложи мръсната си ръка на нещо, което ми принадлежи. Провървя му, че не го убих на място.

— Аз не ти принадлежа — прошепна тя. Но гласа ѝ не звучеше убедително.

— Нима?

От другия край на стаята се чу как Каролайн въздъхна.

— Джеймс — каза Елизабет. — Не мога да ти простя. Просто не мога.

— Какво точно, по дяволите, не можеш да ми простиш? — сопна се той. — Това, че не ти казах за глупавата си титла? Нали заяви, че не ти е притрябал маркиз.

Тя се отдръпна изплашена от гнева му и прошепна:

— Какво имаш предвид?

— Нима не помниш? Беше точно в тази стая. Държеше в ръка книгата и...

— Не споменавай книгата — свирепо го прекъсна тя като понижи глас. — Не смей да я споменаваш!

— И защо? — попита той с издевателски тон, ожесточен от гняв и обида. — Защото не ти харесва да ти напомнят колко отчаяна беше? Или колко алчна?

— Джеймс! — възклика Каролайн. — Престани.

Но той се чувстваше наистина обиден и не можеше да спре.

— Ти не си по-добра от мен, Елизабет Хочкис. Проповядваш за честност, а в същото време се канеше да се омъжиш за някой нещастен и нищо неподозиращ глупак.

— Нищо подобно! Не бих се омъжила за някого, без преди това да му обясня своето положение. И ти отлично го знаеш.

— Така ли? Не си спомням да си споменавала подобни благородни намерения. Всъщност единственото, което си спомням, е как упражняваше номерата си върху мен.

— Ти сам го предложи!

— Джеймс Сидънс, управителят, беше подходящ да изprobаваш уменията си — произнесе той, — но не и достатъчно добър, за да се омъжиш за него. Не е ли така?

— Аз обичах Джеймс Сидънс! — извика Елизабет. А след това ужасена от това, което бе казала, скочи и се втурна към вратата.

Но Джеймс се оказа по-бърз и ѝ прегради пътя.

— Ти си ме обичала?

— Обичах него! — изкрештя тя. — Теб въобще не те познавам.

— Аз съм същият човек.

— Не, не си! Човекът, когото познавах, не съществува. И за разлика от теб, той не би издевателствал над някоя жена. И все пак...

— От устните ѝ се изтръгна нервен смях. — И все пак го направи. Нима не е така?

— За бога, Елизабет, какво толкова злобно и мерзко направих?

Тя го погледна невярващо.

— Ти даже не разбираш, нали? Не мога да те понасям!

Гърлото му се стегна от гняв и той впрегна всичките си сили, за да се въздържи да не я хване и разтърсва докато не се осъзнае. Негодуванието и болката му бяха толкова силни, толкова

неконтролираме, че той се страхуваше, че дори и най-малката емоция може да освободи цялата натрупана в него ярост. Накрая, налагайки си самоконтрол, на какъвто не вярваше, че е способен, той успя да произнесе две думи.

— Обясни ми!

За миг тя остана безмълвна и тогава заби пети в земята, завъртя се, отиде в другия край на стаята и грабна „Как да се омъжиш за маркиз“, която си лежеше на рафта.

— Спомняш ли си това? — изкрештя тя докато я размахваше във въздуха. — А?

— Мисля, че ме помоли да не споменавам тази книга пред тях?

— Няма значение. Вече ме унижи достатъчно така или иначе. Просто ще довърша започнатото от теб.

Каролайн успокоително докосна Елизабет по ръката.

— Мисля, че сте доста смела — каза меко тя. — И няма от какво да се срамувате.

— Така ли мислите? — каза Елизабет, сякаш се давеше от всяка своя дума. — Е, тогава погледнете това. — Тя връчи книгата на Каролайн.

Книгата бе обърната с лице надолу и Каролайн с явно недоумение я повъртя в ръцете си, преди да я обърне и да прочете заглавието. От устните ѝ се откъсна кратко възклищие.

— Какво има, скъпа?

Тя безмълвно му подаде книгата. Той набързо я прелисти и двамата впериха недоумяващ поглед в Джеймс.

— Не съм сигурна какво точно се е случило — каза внимателно Каролайн, — но умът ми рисува какви ли не ужасяващи картини.

— Той ме завари с това — каза Елизабет. — Зная, че е идиотска книга, но трябваше да се омъжа и нямаше към кого да се обърна за съвет. Когато Джеймс ме хвана с нея, се изплаших, че ще ми се подиграва. Но той не го направи. — Тя мълкна, за да си поеме дъх и бързо избърса една сълза. — Беше толкова мил. И тогава той... тогава ми предложи да ме обучава. Естествено, ми каза, че не мога и да се надявам да се омъжа за маркиз...

— Никога не съм го казвал! — разгорещено каза Джеймс. — Ти го каза. Не аз.

— Той предложи да ми помогне да разучим книгата, така че да...

— Предложих ти да изгоря книгата, ако си спомняш. Казах ти, че е пълна глупост. — Той я погледна и когато тя не реагира се обрна към Блейк и Каролайн. Когато и те не му обърнаха внимание, се насочи отново към Елизабет и се разкрещя: — За бога, жено, има само едно правило в тази дяволска книга, което си струва да изпълниш.

— И какво е то?

— Да се омъжиш за своя проклет маркиз!

Тя помълча известно време, сините ѝ очи се задържаха върху неговите и тогава с движение, което разсече сърцето му на две, тя отмести поглед.

— Той обеща да ми помогне да си намеря съпруг — каза тя на двамата Рейвънскрофт. — Но не счете за нужно да си признае кой е. Така и не ми каза, че той е проклетия маркиз.

Никой не отговори, затова Елизабет горчиво въздъхна и продължи:

— Сега знаете цялата история. Как той се подигра с мен и с целия ми злополучен живот.

Джеймс премина през стаята със скоростта на един удар на сърцето.

— Никога не съм ти се подигравал, Елизабет — каза той с настойчив поглед. — Трябва да ми повярваш. Нито съм искал да те нараня.

— Е, направи го — възрази тя.

— Тогава се омъжи за мен. Позволи ми да прекарам остатъка от живота си в опит да залича вината си.

Една сълза се стече от ъгълчето на окото ѝ.

— Ти не искаш да се ожениш за мен.

— Няколко пъти ти предложих — нетърпеливо въздъхна той. — От какво по-голямо доказателство се нуждаеш?

— Не ми ли е позволено да запазя поне гордостта си? Или това чувство е привилегия само на богатите?

— Нима съм толкова ужасен? — Този въпрос беше придружен с едваоловима въздишка. — Не ти казах кой съм. И съжалявам. Извини ме задето ми харесваше... не, обожавах факта, че се влюби в мен не заради титлата, нито заради парите, или за каквото и да е друго. Просто заради мен самият.

Тя тежко прегълътна.

— Било е никаква проверка?

— Не! — буквально изкреша той. — Разбира се, че не беше. Казахти, имах много важни причини да скрия самоличността си. Но... но...

— Той се запъна, неспособен да изрази това, което беше в сърцето му.

— Но все пак чувството беше хубаво. Нямаш представа, Елизабет. Никаква представа.

— Не — каза тихо тя. — Нямам.

— Не ме наказвай, Елизабет.

Гласът му беше наситен с чувства и топлият му баритон я прониза до дъното на душата ѝ. Трябваше веднага да се махне оттам, да избяга преди той да оплете сърцето ѝ с още повече лъжи.

Тя освободи ръцете си от неговите и забърза към вратата.

— Трябва да вървя — каза с паника в гласа. — Не мога да бъда с теб точно сега.

— Къде отиваш? — попита Джеймс и бавно тръгна след нея.

— У дома.

Той протегна ръка напред, за да ѝ препреши пътя.

— Няма да те оставя да се прибереш сама. Тъмно е и в района е пълно с пияни гости.

— Но...

— Не ме интересува дали ме ненавиждаш — каза той с глас, който не търпеше възражение. — Няма да ти позволя да напуснеш стаята сама.

Тя погледна умоляващо Блейк.

— Тогава вие можете да го направите. Ще ме изпратите ли до дома ми? Моля ви.

Блейк се изправи и погледът му срещна за миг очите на Джеймс, преди да кимне.

— За мен ще бъде чест.

— Грижи се за нея — каза Джеймс с нисък глас.

Блейк кимна отново.

— Знаеш, че ще го направя — после хвана под ръка Елизабет и я изведе от стаята.

Джеймс ги проследи с поглед, после се облегна на стената. Тялото му се разтресе от всичките емоции, които бе сдържал през цялата вечер. Гневът, болката, отчаянието, неудовлетворението — в края на краищата не бе успял да задоволи страстта си по-рано този

вечер в гората. Всичко това клокочеше в него, разяждаше го и не му позволяваше дадиша.

Той чу тих звук и вдигна поглед. По дяволите, съвсем бе забравил, че Каролайн е още в стаята.

— О, Джеймс — въздъхна тя. — Как можа?

— Нито дума, Каролайн! — отряза я той. — Нито дума повече.

Той излезе, като разбута безцеремонно тълпата в коридора. В малката му къща го очакваше бутилка уиски, която обещаваше да е най-приятната компания до края на нощта.

ГЛАВА 19

На Елизабет не ѝ отне много време, за да стигне до извода, че Блейк Рейвънскрофт, въпреки приятелството му с Джеймс, е много мъдър човек. По пътя до дома ѝ не се опита да започне разговор с нея, нито пък ѝ задаваше неудобни въпроси. Той само успокояващо я потупа по ръката и отбеляза:

— Ако имате нужда от приятелско рамо, Каролайн ще е щастлива да ви го предложи.

Само един наистина умен човек знаеше кога трябва да си държи езика зад зъбите. Изминаха пътя до дома ѝ в мълчание, без да се смятат кратките указания на Елизабет във връзка с маршрута.

Но когато приближиха до дома на Хочкис, тя с удивление забеляза, че скромното им жилище е обляно в светлина.

— Мили боже! — промълви тя. — Сигурно са запалили всички свещи, които са успели да намерят у дома.

И тук по силата на навика, тя започна да изчислява наум цената им и да се моли децата да не са използвали скъпия воськ, който пазеха само за гости.

Блейк откъсна очи от пътя и се вгледа в нея.

— Всичко наред ли е?

— Надявам се. Не мога да си представя...

Каретата спря и Елизабет скочи на земята, без да дочека помощта на Блейк. Тя не можеше да си представи причината, поради която дома им можеше да е обхванат от такова оживление в подобен час. Шумът, който се носеше от къщата, можеше да събуди и мъртвите, и въпреки явните признаци на буйно веселie, Елизабет не успя да потисне надигащата се в гърдите ѝ паника.

Тя се втурна през вратата и гръмкия смях и шум я отведоха в гостната. Сюзан, Джейн и Лукас, хванати за ръце, се въртяха в кръг, смееха се и пееха с цяло гърло неприлични песни.

Елизабет онемя. Тя никога не беше виждала брат си и сестрите си да се държат по този начин. На нея ѝ харесваше да мисли, че е

поела на плещите си голяма част от проблемите им за последните пет години и им бе осигурила щастливо и безгрижно детство, но за първи път ги виждаше опиянени от такова съвършено щастие.

И не знаеше какво да отвърне, когато присъединилият се към нея Блейк я попита шепнешком:

— Знаете ли какво става?

След около пет секунди Сюзан забеляза сестра си, която стоеше до вратата и ги гледаше, и се пусна от ръцете на Джейн и Лукас. В резултат на това те налетяха един на друг и се вплетоха в хихикаща се топка от тънки ръце и руса коса.

— Елизабет! — възклика тя. — Ти се върна!

Тя кимна кратко.

— Какво става тук? Мислех, че вече спите.

— О, Елизабет! — извика Джейн. — Случи се най-прекрасното нещо на света. Няма да повярваш!

— Чудесно — отвърна Елизабет. Емоциите ѝ все още бяха объркани, за да може да вложи повече чувство в отговора си. Но се опита. Не знаеше какво бе причинило такова щастие у децата, но им дължеше поне това да изтрие част от болката в очите си и да се престори на развлечена.

Сюзан се втурна към нея стисната лист хартия, който бе взела от писалището.

— Виж какво пристигна докато те нямаше. Един куриер го донесе.

— С ливрея — добави Джейн. — Беше ужасно красив.

— Той беше слуга — каза ѝ Лукас.

— Това не значи, че не беше красив.

Елизабет усети, че се усмихва. Да слуша как Лукас и Джейн се препират ѝ звучеше толкова нормално. Не като останалата част от тази отвратителна вечер. Тя взе листа от Сюзан и го погледна.

И тогава ръцете ѝ се разтрепериха.

— Не е ли прекрасно? — попита Сюзан, а сините ѝ очи светеха в почуда. — Кой би си го помислил?

Елизабет не каза нищо и се опита да игнорира гаденето в стомаха си.

— Кой мислиш, че би могъл да го направи? — попита Джейн.

— Сигурно е някой много добър човек. Най-милият и чудесен човек в целия свят.

— Може ли? — промърмори Блейк.

Тя безмълвно му подаде листа. Когато вдигна поглед, Сюзан, Джейн и Лукас я гледаха озадачено.

— Не си ли щастлива? — прошепна Джейн.

Блейк ѝ върна листа и тя го погледна отново, сякаш повторен прочит някак би променил обидното съобщение.

Сър Лукас Хочкис

Мис Елизабет Хочкис

Мис Сюзан Хочкис

Мис Джейн Хочкис

„С огромно удоволствие ви съобщавам, че анонимен дарител връчва на семейството ви сумата от пет хиляди паунда. В съответствие с разпореждането на вашия дарител, сър Лукас е записан да посещава Итън от началото на следващия семестър.“

Искрено ваш, Г. Шилингърд

Шилингърд и синове

Адвокатска кантора

Беше от Джеймс. Сигурно беше той. Тя се обърна към Блейк, без да прикрива твърдостта в очите си.

— Той само е искал да ви помогне — меко каза той.

— Това е унизително — едва успя да каже тя. — Как мога да го приема? Как въобще бих могла...

Той я докосна по рамото.

— Изтощена сте и нервите ви са опънати. Може би ако го премислите, на сутринта...

— Разбира се, че са опънати. Аз...

Елизабет зърна стреснатите лица на децата и ужасена от изблика си, затисна с ръка устата си. Три чифта сини очи се местеха между нея и Блейк, когото те дори не познаваха...

Мистър Рейвънскрофт. Тя трябваше да го представи на децата. Сигурно бяха достатъчно разстроени от реакцията и поне трябваха да

узнаят кой стои в антрето им.

— Сюзан, Джейн, Лукас — каза тя, като се опита да звучи спокойно. — Това е мистър Рейвънскрофт. Той е приятел на... — Тя преглътна. Почти бе казала мистър Сидънс. Това дори не беше истинското му име. — Той е приятел на лейди Данбъри — довърши тя. — И беше достатъчно любезен да ме изпрати до тук.

Те промърмориха поздрави и Елизабет се обърна към Блейк:

— Мистър Рейвънскрофт, това са... — Тя спря и присви очи. — Вие сте мистър Рейвънскрофт, нали? И не криете никакви титли?

Блейк поклати глава и се усмихна леко.

— Да, страхувам се, че съм само обикновен господин. Макар че, ако трябва да съм напълно откровен, баща ми е виконт.

Елизабет искаше да се усмихне, тъй като усети, че коментара му цели да я разсмее, но така и не успя да го направи. Вместо това, тя се обърна към децата и с натежало сърце каза:

— Не можем да приемем това!

— Но...

— Не можем!

Елизабет дори не разбра кой от тримата бе възразил, но веднага го прекъсна.

— Твърде много е. Не е редно да приемем подобна благотворителност.

Джейн очевидно не беше съгласна.

— Не мислиш ли, че който и да ни е дал парите, иска да ги вземем?

Елизабет преглътна бучката в гърлото си. Кой знае какво си е мислел Джеймс. Сигурно и това бе част от плана му да ѝ се подиграе. След всичко, което бе сторил, тя не можеше да каже какво се въртеше в ума му.

— Сигурна съм, че е така — каза внимателно тя. — Иначе нямаше да ни пише имената най-отгоре на писмото. Но това е без значение, не можем да приемем толкова пари от непознат.

— Може би не е непознат — каза Сюзан.

— Тогава е още по-лошо! — натърти Елизабет. — Боже мой, можеш ли да си представиш как никакъв ужасен човек, който ни смята за никакви кукли на конци, е решил, че може да определя съдбата ни! Това е просто отвратително.

Последва мълчание, нарушено от най-ужасния звук. Лукас, който се бореше със сълзите си. Той погледна към Елизабет с огромните си очи, които направо късаха сърцето й.

— Това значи ли, че няма да отида в Итън? — прошепна той.

Въздухът застина в гърлото й. Тя опита да каже на Лукас, че няма да отиде, знаеще, че е длъжна да признае на децата, че не могат да приемат парите от Джеймс, но думите не идваха.

Просто стоеше и гледаше нещастното лице на братчето си. Той с всички сили се опитваше да скрие разочарованието си. Тънките му ръчички висяха сковано отстрани до тялото му, а брадичката му беше вирната, сякаш като стискаше челюст щеше да успее да спре сълзите си.

Елизабет го погледна и видя цената на своята гордост.

— Не зная какво ще стане с Итън — каза тя и се наведе да го прегърне. — Може би все пак ще успеем да те изпратим.

Но Лукас се измъкна от ръцете й.

— Не можем да си го позволим! Знам, че нямаме пари дори и да се опитваш да скриеш истината от нас. Аз не мога да отида. Никога няма да мога!

— Това не е така. Може би това... — тя сложи писмото настрана — това означава нещо друго. — Тя се усмихна слабо. Думите й изобщо не звучаха убедително и дори едно осемгодишно момче, особено осемгодишно момче, щеше да разбере, че лъже.

За един дълъг миг, който й се стори най-дългият в живота й, Лукас я погледна в очите. След това прегърътна сдържано и каза:

— Отивам да спя.

Елизабет даже не се опита да го спре. Нямаше какво да му каже.

Джейн го последва, без да пророни и дума, и даже малката й руса плитка изглеждаше унила.

Елизабет погледна към Сюзан:

— Сигурно ме ненавиждаш?

— Не, но не те разбирам — поклати глава сестра й.

— Не можем да приемем тези пари, Сюзан. Ще имаме дълг към нашия благодетел през целия си живот.

— И какво от това? Ние дори не знаем кой е!

— Няма да му бъда задължена! — свирепо каза Елизабет. —

Няма...

Сюзан отстъпи крачка назад, а очите ѝ се разшириха.

— Ти знаеш кой е — прошепна тя. — Ти знаеш кой ни е изпратил парите.

— Не — каза Елизабет, но си личеше, че лъже.

— Знаеш. Ето защо не желаеш да ги приемеш.

— Няма да обсъждаме това.

Сюзан се забави на вратата, преди да излезе в коридора.

— Ще отида да утеша Лукас. Сигурно има нужда от рамо, на което да поплаче.

Елизабет въздъхна.

— Право в целта — промълви Блейк, когато Сюзан се качи по стълбите.

Елизабет се обръна. Съвсем беше забравила за присъствието му.

— Извинете?

Той поклати глава.

— Не си струва да го повтарям.

Тя се подпря на облегалката на дивана, чувствуваща, че след още една секунда и краката ѝ ще откажат да я държат.

— Изглежда станахте свидетел на всичките ми лични драми тази вечер.

— Едва ли на всички.

Тя се усмихна безрадостно.

— Сигурно сега ще отидете да разкажете всичко на маркиза.

— Грешите. Ще разкажа всичко на жена си, но не и на Джеймс.

Елизабет го погледна объркано.

— Тогава какво ще му кажете?

Блейк повдигна рамене и се отправи към вратата.

— Че ще е пълен идиот, ако ви остави да си отидете от живота му. Но подозирям, че той вече го знае.

На следващата сутрин Елизабет се събуди с усещането, че ѝ предстои един ужасен ден. Тя нямаше желание да вижда абсолютно никого, нито да разговаря с когото и да е било, включително и със себе си.

Нямаше кураж да се изправи пред разочарованите лица на децата. Не искаше да вижда двамата Рейвънскрофт, едни съвършено

непознати хора, които бяха станали свидетели на пълното и окончателно ѝ унижение. Не се решаваше да навести лейди Данбъри, защото се опасяваше, че няма да може да прекара и минута в нейно присъствие, без да се разплаче и да я попита как е могла да участва в измамата на Джеймс.

И естествено тя не желаеше да вижда Джеймс.

Елизабет стана, облече се и седна на леглото. Обхвана я странно беспокойство. Предишният ден бе крайно изтощителен във всяко отношение, и краката ѝ, умът ѝ, сърцето ѝ — всички те отказваха да работят. Щеше да е щастлива да прекара поне една седмица в леглото, без да прави нищо, нито да вижда някого.

Щастлива беше силно казано. Щастието беше разтегливо понятие. Това, което чувстваше сега, определено беше по-добро, от това, което щеше да изпита, ако някой почукаше на вратата и...

— Чук-чук.

Елизабет вдигна поглед.

— Само веднъж — изсумтя тя към тавана, — не може ли поне веднъж в живота ми ти да ми направиш услуга? — Тя стана и закрачи към вратата, после отново погледна нагоре с крайно недоволен вид. — Тази щеше да е съвсем малка.

Когато отвори вратата, видя на прага Сюзан. Тя стоеше с вдигната ръка, сякаш се канеше да почука отново. Елизабет зачака мълчаливо, защото се боеше, че ако заговори, няма да ѝ хареса как звуци гласа ѝ.

— Имаш посещение — съобщи Сюзан.

— Не искам да го виждам.

— Не е „той“.

Елизабет протегна шия учудено.

— Нима?

— Да. — Сюзан ѝ подаде бледо кремава визитна картичка. —

Дама е, и изглежда много приятна.

Елизабет погледна картичката и неволно отбеляза прекрасното качество на хартията.

„Мисис Блейк Рейвънскрофт.“

— Предполагам, това е съпругата на джентълмена, с когото се запознахме вчера? — уточни Сюзан.

— Да. Казва се Каролайн. — Елизабет прокара ръце през косите си, които все още не бяха прибрани. — Тя е много мила, но честно казано, сега не съм в състояние да приемам гости и...

— Извини ме — прекъсна я Сюзан, — но се съмнявам, че тя ще си тръгне.

— Защо?

— Мисля, че точните й думи бяха: „Разбирам, че сега не й е до посетители, но съм готова да чакам, докато се почувства по-добре“. След това седна и извади книга...

— Мили боже, надявам се, че не е „Как да се омъжиш за маркиз“?

— Не, беше черна, и приличаше на някакъв дневник, защото тя от време навреме си драска нещо в него. Но както казвах — добави Сюзан, — тя ме погледна и каза: „Вие не трябва да се беспокоите за мен. Аз си имам занимание“.

— Наистина ли ти каза това?

Сюзан кимна и присви рамене.

— Така че, аз не се беспокоя. Изглежда, тя е напълно доволна да си пише в дневника. Впрочем реших да направя чай само от благоприлиchie.

— Тя наистина ли няма намерение да си тръгне?

Сюзан поклати глава.

— Изключително упорита жена. Съмнявам се, че ще си отиде, преди да се види с теб. Няма да се учудя, ако си е взела и дрехи за преобличане.

— В такъв случай ще е най-добре да си оправя косата и да сляза — въздъхна Елизабет.

Сюзан протегна ръка към тоалетната масичка и взе четката й за коса.

— Ще ти помогна.

Елизабет съзря в това хитър замисъл, единствено с цел сестра й да извлече необходимата й информация. Сюзан никога досега не й бе предлагала да й помогне за косата. Но беше толкова приятно да усеща енергичният допир на четката до главата си, че Елизабет не възрази. Рядко се случваше да я поглезят.

Тя броеше движенията на четката и се чудеше, колко още щеше да издържи Сюзан, преди да пристъпи към разпита. Един, два, три, четири... аха, пауза между четири и пет... значи се подготвяше да започне.

— Посещението на мисис Рейвънскрофт свързано ли е по някакъв начин с вчерашните събития? — поинтересува се Сюзан.

Пет! Елизабет беше впечатлена. Тя не вярваше, че сестра ѝ ще издържи до повече от три.

Сюзан отново прокара четката по косата ѝ.

— Лизи? Ти въобще слушаш ли ме?

— Не знам причината за визитата на мисис Рейвънскрофт — изльга Елизабет.

— Хммм...

— Ох!

— Извини ме.

— Дай ми това. — Елизабет измъкна четката от ръката на сестра си. — И фибите също. Не бива да имаш достъп до остри предмети.

Сюзан отстъпи назад с невинен вид и скръсти ръце на гърдите си.

— Не мога да се съсредоточа, когато се взираш така в мен — възнегодува Елизабет.

— Така ти се пада.

— Сюзан Мери Хочкис!

— Не ми говори с такъв тон, все едно си ми майка.

Елизабет изпусна останалия въздух от гърдите си и потърка челото си. Само това ѝ липсваше на сутринта.

— Сюзан — тихо каза тя, — ще ти разкажа всичко, което трябва да знаеш, когато бъда в състояние да го направя.

Няколко минути Сюзан мълчаливо се взира в нея, докато обмисляше думите ѝ.

— В момента не мога — добави Елизабет, втъквайки в прическата си последния кичур. — Затова, моля те, прояви малко състрадание и се постарай да ми влезеш в положението.

Сюзан кимна и в потъмнелите ѝ очи се появи леко разкаяние. Тя отстъпи встрани, за да ѝ направи път и я последва надолу по стълбите.

Когато Елизабет влезе в гостната, видя Каролайн, която се бе разположила на дивана и си записваше нещо в облечена в кожа

тетрадка.

При звука от стъпките им, тя вдигна глава.

— Сигурно не сте много изненадана от посещението ми?

Елизабет се усмихна леко:

— Не ви очаквах, но сега, когато сте тук, не мога да кажа, че съм изненадана.

Каролайн затвори тетрадката.

— Блейк ми разказа всичко.

— Да, той ми спомена, че ще го направи. Аз... — Елизабет се извърна и погледна през рамо Сюзан, която се спотайваше в коридора. Тя веднага се скри, а Елизабет се обърна към своята гостенка и й предложи: — Искате ли да се разходим по моравата? Не зная каква ще е темата на разговора ни, но ако изисква известно уединение, настоятелно ви моля да излезем навън.

Каролайн се разсмя.

— Обичам семействата. Постоянно си пъхат носа навсякъде. — Тя стана, като се придържа за гърба. — Представям си, как в някой момент ви се иска, цялото ви домочадие да се озове в Гърция — ако не и още по-далеч! — но аз съм израснала напълно сама и съм длъжна да ви кажа, че е много приятно да има някой толкова загрижен за теб, че да е готов дори да подслушва.

— Предполагам, че това зависи от настроението ми — каза Елизабет.

Каролайн погали корема си.

— Това е една от причините, заради които с такова нетърпение очаквам детето си. Аз нямах семейство, така че трябваше да си създам такова.

Те минаха през входната врата и излязоха навън. Каролайн все още стискаше в ръка черната си книжка. Когато къщата се скри от погледа им, тя се обърна към Елизабет:

— Надявам се, че не се чувствате оскърбена задето Джеймс е написал чек за семейството ви?

— А как иначе да се почувствам?

Каролайн я погледна така, сякаш знаеше отговора на този въпрос. Тя обаче се въздържа да прави предложения и само поклати глава, преди да смени темата.

— Може би той го е направил, за да не се налага да се омъжите без любов.

Елизабет замълча.

— Разбира се, не са ми известни подробностите — продължи Каролайн, — но се опитах да си представя себе си във вашето положение. Както разбирам, вие се чувствате длъжна да се омъжите, за да обезпечите семейството си.

Елизабет кимна печално.

— Ние нямаме нищо. Парите едва ни стигат за храна.

— Уверена съм, че Джеймс просто е искал да ви предостави свобода, за да можете да изберете този, когото желаете. А може би дори и обикновен управител.

Елизабет рязко се извърна към нея.

— Не — тихо каза тя с дрезгав глас, — никога не го е искал.

— Нима? Когато разговаряхме преди бала, останах с впечатлението, че между вас двамата с управителя почти всичко е решено.

Елизабет прехапа долната си устна. Когато Джеймс беше обикновения мистър Сидънс, той не бе споменавал сватба, но й бе дал обещание, че ще намерят начин да бъдат заедно. Беше си помислила, че той говори искрено, но как можеше да повярва на думите му, когато дори и името му бе лъжа?

Каролайн се прокашля.

— Струва ми се, че не трябва да приемате благотворителност от Джеймс.

— Значи, разбирате как се чувствам...

— Мисля, че трябва да се омъжите за него.

— Той ме направи на глупачка, Каролайн.

— Едва ли намеренията му са били такива.

— Но стана точно така.

— Защо мислите така? — И преди Елизабет да успее да й отговори, Каролайн добави: — Аз не ви смяtam за глупачка, Блейк същo. И, разбира се, Джеймс...

— Може ли да не го споменаваме?

— Много добре. В такъв случай можем да се върнем в къщата.

— Каролайн се протегна и я хвана през кръста. — В последно време

започнах да се изморявам доста бързо. — Тя подаде на Елизабет черната си тетрадка. — Ще я подържите ли?

— Естествено. Това дневник ли е?

— В известен смисъл. Това е личният ми речник. Когато се сблъскам с непозната дума, ми се приисква да я запиша заедно със значението ѝ. Но тънкостта е в това, че трябва да я използвам в съответния контекст, иначе непременно ще я забравя.

— Колко интересно — каза Елизабет. — Трябва да пробвам.

Каролайн кимна:

— Вчера, например, писах за вас.

— Наистина ли?

Каролайн кимна отново.

— На последната страница. На последната изписана. Може да го прочетете. Давайте. Нямам нищо против.

Елизабет прелисти страниците, докато стигна до последната. На нея беше написано:

Непреклонен (прилагателно): *неумолим, непримириим, безжалостен.*

Страхувам се, че Джеймс ще остане непреклонен в стремежа си да спечели сърцето на мис Хочкис.

— И аз от това се страхувам.

— „Страхувам се“ е просто фраза — побърза да обясни Каролайн. — Разбира се, аз изобщо не се страхувам. Може би трябваше да напиша: надявам се, че Джеймс ще се окаже непреклонен.

Елизабет погледна новата си приятелка.

— Мисля, че ще е по-добре да се върнем.

— Добре, но исках да ви обърна внимание само на още нещо.

— Ако засяга Джеймс, по-добре недейте.

— Засяга го, но обещавам, че ще е за последен път. Виждате ли... — Каролайн се запъна, почеса брадичката си и се усмихна: — Винаги правя така, когато искам да спечеля време.

Елизабет махна с ръка по посока на къщата и те тръгнаха.

— Сигурна съм, че сега ще кажете, че Джеймс е чудесен и...

— Лъжете се — прекъсна я Каролайн. — Той е съвършено непоносим, но трябва да ми повярвате за едно: освен това, той е прекрасен човек.

— С който е невъзможно да се живее?

— Не, без когото е невъзможно да се живее. И ако го обичате...

— Не го обичам.

— Обичате го. Виждам го в очите ви.

— Не е вярно!

Каролайн не обърна внимание на възражението ѝ.

— Обичате го. Просто още не сте го осъзнала.

— Каролайн!

— През цялото време се опитвам да кажа, че дори и Джеймс да е извършил чудовищната постъпка да скрие от вас истинската си самоличност, той е имал своите причини и нито една от тях не е била, с цел да ви унижи. Разбира се — добави тя, като кимна съчувственно, — на мен ми е лесно да говоря, аз не съм получавала уроци по ухажване на маркиз от истински маркиз...

Елизабет въздъхна.

— Намеренията му са били благородни — продължи Каролайн

— И веднъж щом преодолеете гнева си, вашият основателен и заслужен гняв — тя я погледна, за да се увери, че е чула последното, — ще осъзнаете, че ще бъдете много нещастна без него през остатъка от живота си.

Елизабет опита да пренебрегне думите ѝ, защото изпита подозителното усещане, че отговарят на истината много повече, отколкото сама бе склонна да си признае.

— Да не говорим за това — добави Каролайн — колко нещастна ще бъда аз, ако се лиша от компанията ви. Не познавам други жени на моята възраст, освен сестрата на Блейк, а тя живее някъде на запад със съпруга си.

Елизабет не успя да потисне усмивката си, но беше спасена от отговор, тъй като забеляза, че входната врата на дома им е отворена. Тя се обърна към Каролайн и попита:

— Не я ли затворихме след себе си?

— Мисля, че да.

Точно тогава чуха потропването, като от удар на бастун по пода.

Това бе последвано от звъна на чаша за чай.

И определено от мъркането на котарак.

— О, не! — простена Елизабет. — Лейди Данбъри.

ГЛАВА 20

Лейди Данбъри рядко напускаше дома си без своята котка.

За съжаление на Малкълм му бе трудно да оцени хубавите страни на живота извън Данбъри Хаус. Той, разбира се, бе правил кратки разходки до конюшнята за ужас на горките мишки, но тъй като бе израснал сред аристократи, считаше себе си за един от тях и не изпитваше особено удоволствие, когато го отделяха от разкоша, с който бе свикнал.

За изумление на Джейн и Лукас, Малкълм бе решил да покаже потеклото си със скръбно, почти обвинително мяукане, което се повтаряше на всеки две минути. Точността, с която той издаваше тези звуци, щеше да е впечатляваща, ако не бяха толкова чудовищно досадни.

— Мяу!

— Какъв е този звук? — попита Каролайн.

ТУП!

— Тропането или мяукането? — уточни Елизабет и скри глава в дланите си.

— Мяу!

— И това и другото.

ТУП!

Тя изчака да чуе гласа на Малкълм отново и отвърна:

— Това е котката на лейди Данбъри. — След което замълча докато не се чу поредния удар с бастун. — А това е самата лейди Данбъри.

Преди Каролайн да успее да реагира, те чуха как нечии крака притичват като вихър из къщата.

— А това, по всяка вероятност — сухо отбеляза Елизабет, — е сестра ми Сюзан, която поднася чай на лейди Данбъри.

— Досега не съм се срещала с графинята — каза Каролайн.

Елизабет я хвана за ръката и я издърпа напред.

— В такъв случай ви предстои нещо незабравимо.

— Елизабет! — изгърмя граfinята от съседната стая. — Чувам те!

— Тя има отличен слух — измърмори Елизабет.

— Чух и това!

Елизабет вдигна вежди и оформи с устни:

— Видя ли?

Каролайн понечи да отговори, но се отказа и хвърли изплашен поглед към гостната. Взе от ръката на Елизабет речника си, седна на малкото писалище в коридора и надраска „Страх ме е от нея“.

Елизабет кимна разбиращо.

— Както и повечето хора.

— Елизабет!

— Мяу!...

Елизабет поклати глава:

— Не мога да повярвам, че е довела и котката.

— Елизабет!!!

— Мисля, че трябва да отидете и да се срещнете с нея — прошепна Каролайн.

Елизабет въздъхна и възможно най-бавно тръгна към гостната. Лейди Данбъри сигурно имаше собствено мнение за унизителните събития от предишната вечер и се налагаше тя смилено да го изслуша. Единствената ѝ утеша бе, че щеше да вземе и Каролайн със себе си.

— Аз ще почакам тук — прошепна Каролайн.

— О, не, няма! — отряза я Елизабет. — Току-що изслушах вашата лекция и ще е справедливо, ако и вие изслушате нейната.

Каролайн ужасено отвори уста.

— *Vie* ще дойдете с мен — заяви Елизабет като хвани вцепенената Каролайн за ръката. — Няма смисъл да спорите.

— Но...

— Добър ден, лейди Данбъри — каза Елизабет като се усмихна през стиснатите си зъби. — Каква изненада!

— Къде беше? — попита граfinята, удобно разположена в любимото и съвсем притрито от дългата употреба канапе на Елизабет.

— Чакам те вече от няколко часа.

Елизабет вдигна вежди.

— Нямаше ме само петнадесет минути.

— Хммм! Ставаш все по-дръзка, Елизабет Хочкис.

— Да — съгласи се Елизабет с лека усмивка. — Което си е вярно, вярно си е.

— Хммм... Къде ми е котката?

— Мяу!

Елизабет се обърна и зърна светлобежова топка козина да притичва по коридора, следвана от две пищящи деца.

— Мисля, че точно в този момент Малкълм е заест.

— Хммм!... Добре. Ще се разправям с него по-късно. Трябва да поговорим, Елизабет.

Елизабет придърпа Каролайн в гостната.

— Познавате ли мисис Рейвънскрофт, лейди Данбъри?

— Жената на Блейк?

Каролайн кимна.

— Много симпатичен младеж — снизходително отбеляза графинята. — Приятел е на племенника ми. Гостуваше ни често в детството си.

— Да — възклика Каролайн. — Той и до сега се страхува от вас.

— Хммм!... Умен мъж. Трябва да вземете пример от него.

— О, непременно!

Лейди Данбъри присви очи:

— Да не би да ми се присмивате?

— Не би посмяла — възклика Елизабет. — Аз съм единствената, която не се бои от вас, лейди Данбъри.

— Мисля, че сега ще проверим това, Елизабет Хочкис. Трябва да поговоря с теб и то веднага.

— Така ли? — каза внимателно тя и седна на крайчето на дивана.

— Точно от това се страхувах. Иначе едва ли бихте ни посетили.

Лейди Данбъри се прокашля. Елизабет въздъхна в очакване на тирадата, която щеше да последва. Графинята имаше собствено мнение по всички въпроси и събитията, които се бяха случили вчера, не правеха изключение. И тъй като Джеймс бе неин племенник, сигурно щеше да заеме неговата страна, затова Елизабет се приготви да изслуша една дълга реч за неговите достойнства, наред с вече известните положителни качества на самата лейди Данбъри.

— Вчера вечерта — с драматичен тон произнесе графинята, — теб те нямаше на бала.

Челюстта на Елизабет увисна.

— За това ли искахте да поговорим?

— Аз съм крайно недоволна. Вас — тя посочи с пръст Каролайн — ви видях. Тиквата, нали? Крайно варварски плод!

— Мисля, че е зеленчук... — запелтечи Каролайн.

— Глупости, плод е. Щом има семки, значи е плод. Къде сте учила биология, момиче?

— Така или иначе, става дума за тиква — отбеляза Елизабет. — Не може ли да се ограничим до това?

Лейди Д. небрежно махна с ръка:

— Каквото и да е, не расте в Англия. И следователно не заслужава моето внимание.

Елизабет усети, че започва да се прегърба. Общуването с лейди Данбъри беше изтощително.

Графиня се обърна и я погледна:

— Още не съм свършила с теб, Елизабет.

И преди тя да успее дори да простене, добави:

— И стой изправена.

Елизабет се изправи.

— Така е добре — продължи лейди Д. — Положих много усилия, за да те убедя да дойдеш на бала. Осигурих ти костюм, прелестен костюм, бих казала, и как ми се отблагодари за това? Даже не дойде да посрещнеш гостите с мен. Оскърбена съм до дъното на душата си. Аз...

— Маяяу!

Лейди Данбъри изви глава, за да види Лукас и Джейн, чиито вопли се носеха по коридора.

— Какво правят на котката ми? — попита тя.

Елизабет изви шия.

— Не съм съвсем сигурна дали те гонят Малкълм или той тях.

Каролайн се оживи.

— С удоволствие ще отида да проверя.

Ръката на Елизабет се стовари на рамото ѝ.

— Моля ви — произнесе тя твърде сладко. — Останете.

— Елизабет — изляя лейди Д. — Ще ми отговориш ли?

Елизабет премигна объркано.

— Зададохте ли ми въпрос?

— Къде беше? Защо не присъства?

— Аз... аз... — Елизабет затърси думи. Определено нямаше да каже истината, че е била прелъстена от племенника ѝ.

— Е?

Чук-чук-чук.

Елизабет се изстреля от стаята като куршум.

— Трябва да отворя вратата — извика тя през рамо.

— Няма да ми избягаш, Лизи Хочкис — чу крясъка на лейди Данбъри. Също така чу Каролайн да мърмори „предателка“ под нос, но не им обърна внимание, защото бе твърде разтревожена, че може да открие Джеймс от другата страна на дъбовата врата.

Тя си пое дълбоко дъх. Ако той беше там, нямаше какво толкова да се направи. Тя отвори вратата.

— О, добър ден, мистър Рейвънскрофт.

Защо изведнъж се почувства толкова разочарована?

— Мис Хочкис — кимна той. — Съпругата ми тук ли е?

— Да, в гостната е с лейди Данбъри.

Блейк изтръпна.

— Може би ще се върна по-късно...

— Блейк? — чуха те Каролайн да вика с доста отчаян глас. — Ти ли си?

Елизабет потупа Блейк по рамото.

— Твърде късно.

Блейк влезе в гостната с физиономия наподобяваща тази на осемгодишно момче, което го чака мъррене за пакост, свързана с жаба и възглавница.

— Блейк. — Гласът на Каролайн бе пълен с облекчение.

— Лейди Данбъри — промърмори той.

— Блейк Рейвънскрофт! — възклика графинята. — Не съм те виждала откакто беше на осем години.

— Криех се.

— Хммм... Всички вие се държите твърде дръзко с човек на моята възраст.

— А как сте вие напоследък? — осведоми се Блейк.

— Не се опитвай да сменяш темата — предупреди го лейди Данбъри.

Каролайн се обърна към Елизабет и попита:

— Има ли тема?

Лейди Д. присви очи и размаха пръст към Блейк.

— Още не сме приключили разговора си за онзи път, когато беше пъхнал жаба във възглавницата на бедната мис Буотър.

— Тя беше ужасна гувернантка — отвърна Блейк. — Освен това, идеята беше изцяло на Джеймс.

— Сигурна съм, че е било така, но ти имаше моралното задължение да... — Лейди Данбъри изведнъж се спря и хвърли паникъсан поглед към Елизабет, която пък си спомни, че дамата не знаеше, че тя бе разкрила истинската самоличност на Джеймс.

Тъй като Елизабет, не искаше въобще да се доближават до тази тема, се извърна и заразглежда ноктите си. След малко вдигна поглед, примигна изненадано и попита:

— На мен ли говорехте?

— Не — каза лейди Данбъри объркано. — Дори не съм споменавала името ти.

— О! — Елизабет осъзна, че може би малко бе преиграла със своя не-ви-обръщам-внимание поглед. — Видях, че гледате към мен и...

— Няма значение — каза бързо лейди Данбъри. Тя се обърна към Блейк и отвори уста, вероятно за да му се скара, но не се чу и звук.

Елизабет прехапа устните си, за да не се засмее. Горката лейди Данбъри толкова отчаяно искаше да скастри Блейк за някаква детска беля отпреди две десетилетия, но не можеше, защото щеше да се наложи да спомене и Джеймс, за когото мислеше, че Елизабет не знае истината и...

— Някой иска ли чай? — Сюзан влезе в стаята с претрупан поднос на ръце.

— Точно навреме! — Лейди Данбъри изглеждаше готова да скочи от стола в желанието си да смени темата.

Този път Елизабет се засмя. Мили боже, как бе развила чувство за хумор точно в тази ситуация?

— Елизабет — прошепна Каролайн, — да не би да се смеете?

— Не. — Кхъ... кхъ... — Кашлям.

Каролайн промърмори нещо под носа си, което не ѝ прозвучава като комплимент.

Сюзан тъкмо поставяше подноса на масата, когато лейди Данбъри я прекъсна.

— Аз ще налея.

Сюзан отстъпи назад, бълсна се в Блейк, който пък се плъзна към жена си и й прошепна:

— На очарователната ни компания й липсва само Джеймс.

— Дръжте си езика зад зъбите — промърмори Елизабет, без да се смущава, че подслушва.

— Лейди Данбъри не знае, че Елизабет знае — прошепна Каролайн.

— За какво си шепнете вие тримата — изляя графинята.

— За нищо!

Беше трудно да се различи кой от тримата го изкрещя най-силно. Възцари се мълчание, докато лейди Д. подаваше чаша чай на Сюзан, а после Блейк се наведе и прошепна:

— Да не би да чух почукване?

— Стига си я дразнил — скара му се Каролайн.

— Беше котката — каза твърдо Елизабет.

— Имате котка? — попита Блейк.

— На лейди Данбъри е.

— Къде е котката ми?

— Тя чува всичко — промърмори Елизабет.

— Чух това!

Елизабет извъртя очи.

— Изглеждате в добро настроение днес — отбеляза Блейк.

— Твърде съм изтощена, за да се цупя, и реших да се върна към стария си навик да извлечам най-доброто от най-лошата ситуация.

— Радвам се да чуя това — промърмори Блейк. — Защото видях Джеймс да язди насам.

— Какво? — Елизабет се извъртя, за да погледне през прозореца.

— Не го виждам.

— Той вече мина.

— За какво си говорите вие тримата? — попита лейди Данбъри.

— Стори ми се, че казахте, че тя чува всичко — спомена Каролайн.

Лейди Д. се обърна към Сюзан и заяви:

— Сестра ти изглежда така, сякаш е на път да получи апоплектичен удар.

— Тя изглежда така от снощи — отвърна Сюзан.

Лейди Д. избухна в смях.

— Харесвам сестра ти, Елизабет. Когато се омъжиш и ме оставиш, искам тя да ми е новата компаньонка.

— Няма да се омъжвам — каза Елизабет по-скоро напук.

След това изказване и двамата Рейвънскрофт се обърнаха и я погледнаха многозначително.

— Няма!

И тогава започна думкането по вратата.

Блейк вдигна вежди.

— И няма да се омъжвате — промърмори той.

— Елизабет — извика лейди Данбъри. — Не трябва ли да отвориш вратата?

— Реших да не обръщам внимание.

Точно в този момент Лукас и Джейн застанаха на вратата.

— Искаш ли да отворя? — попита Джейн.

— Мисля, че изгубих котката на лейди Данбъри — добави Лукас.

Графинята изпусна чашата си с чай.

— Къде е бедният ми Малкълм?

— Ами, той избяга в кухнята. После в градината. След това зад репите и...

— Мога да танцувам валс до вратата — добави Джейн. — Трябва да се упражнявам.

— Малкълм — простена лейди Д. — Пис, пис, мяу...

Елизабет се обърна да се скара на Каролайн и Блейк, които се тресяха от неконтролирам, мълчалив смях.

— Не мисля, че ще ви чуе от тук, лейди Данбъри — каза Лукас.

Думкането се усили. Очевидно Джейн бе решила да се върти в преддверието, преди да отвори входната врата.

Джеймс започна да крещи името на Елизабет, последвано от доста раздразненото:

— Отвори веднага тази врата!

Елизабет потъна в канапето, борейки се с импулса си да се разсмее. Ако температурата в стаята беше само с няколко градуса повисока, би се заклела, че е в ада.

Джеймс Сидуел, маркиз Ривърдейл, беше в лошо настроение. Нравът му в момента не можеше да се нарече дори относително учтив. През цялата сутрин той крачеше из стаята като разярен лъв в клетка и после буквально се бе приковал за леглото, за да се удържи и да не отиде при Елизабет.

Искаше да я потърси веднага, но Каролайн и Блейк в един глас настояха, че трябва да ѝ даде време. „Момичето е разстроено — уверяваха го те — и трябва да почакаш докато се успокои.“

Затова и Джеймс чакаше. Чакаше, въпреки мнението си и въпреки интуицията си. А когато накрая отиде до стаята на Рейвънскрофт, за да ги попита дали е чакал достатъчно, намери бележка от Каролайн към Блейк, в която пишеше, че отива в дома на Хочкис.

После откри бележка от Блейк, адресирана до него с подобно съдържание.

И сякаш за да добави сол в раната, когато влетя в Данбъри Хаус, икономът му съобщи, че графинята е отишла на посещение у семейство Хочкис.

Съдейки по всичко, от цялото домочадие само дяволската котка не се бе отправила натам.

— Елизабет! — извика Джеймс като удряше с юмруци по изненадващо здравата врата. — Пусни ме веднага, или се заклевам, че...

Вратата внезапно се отвори. Джеймс не видя никого докато не сведе поглед няколко инча по-надолу. На прага стоеше малката Джейн Хочкис и се усмихваше лъчезарно.

— Добър ден, мистър Сидънс — изцвърча тя и протегна ръка. — Уча се да валсирам.

Джеймс неохотно се примиря с факта, че няма да е много добре да подмине деветгодишното момиче и да продължи да живее със съвестта си.

— Мис Джейн — отвърна ѝ той. — За мен е удоволствие да видя отново.

Тя си размърда пръстите. Джеймс стреснато примигна. Тя ги размърда отново.

— Ах, да! — сети се той и се наведе да ѝ целуна ръката. Очевидно щом веднъж си целунал ръката на малко момиче, си длъжен да го повтаряш до края на детството ѝ.

— Прекрасно време, нали? — произнесе Джейн, с подходяща за възрастен интонация.

— Да, аз... — Той мълкна и погледна през рамото ѝ, като се опитваше да отгатне какво предизвикваше такава суматоха в гостната. Леля му викаше гръмогласно, Лукас издаваше вопли, Сюзан стремглаво притича през коридора и се скри в кухнята.

— Открих го! — извика тя.

И тогава, за огромно изумление на Джеймс, от кухнята изскочи дебела топка козина, мина по коридора и се скри в гостната.

По дяволите! Даже и проклетата котка го беше изпреварила!

— Джейн — каза той, като прояви невиждано търпение. — Трябва спешно да поговоря със сестра ти.

— Елизабет?

Не, Сюзан.

— Да, Елизабет —бавно произнесе той.

— О, тя е в гостната. Но съм длъжна да ви предупредя — Джейн играво наклони глава встрани, — че тя е много заета. Днес е пълно с гости.

— Знам — въздъхна Джеймс, като нямаше търпение тя да се отдръпне и да му освободи пътя към гостната.

— Мяу!

— Ама че невъзпитан котарак — каза Джейн като дори и не помисли да се премести от мястото си, точно когато намери нова тема за разговор. — Представяте ли си, не е спрятал да мяука през целия ден.

Джеймс усети как от нетърпение ръцете му се свиват в юмруци.

— Нима? — поинтересува се той с цялата учтивост, на която бе способен.

Ако бе използвал тон, който отразяваше чувствата му, момичето сигурно щеше да избяга с писъци по коридора.

А пътят към сърцето на Елизабет определено не включваше малката ѝ сестричка, обляна в сълзи.

Джейн кимна важно.

— Ужасен е.

— Джейн — каза той кротко. — Сега мога ли да поговоря с Елизабет?

Тя се дръпна встрани.

— Разбира се. Защо не казахте веднага?

Джеймс се въздържа от коментар. Вместо това благодари на Джейн, още веднъж ѝ целуна ръка и тръгна към гостната, където, за свое огромно изумление, завари Елизабет на четири крака.

— Малкълм — съскаше тя. — Веднага излез изпод шкафа!

Малкълм изфуча.

— Излез, звяр нещастен!

— Не смей да наричаш котката ми нещастен звяр! — прогърмя лейди Данбъри.

Елизабет протегна ръка и се опита да хване непокорната мъхеста топка. В отговор котката махна с лапа и показа ноктите си.

— Лейди Данбъри — обяви Елизабет, без да вдига глава, — вашата котка е чудовище.

— Не ставай смешна! Малкълм е добродушно животно и ти прекрасно знаеш това.

— Малкълм — възрази Елизабет — е дяволско изчадие.

— Елизабет Хочкис!

— Това е истината.

— Миналата седмица каза, че е чудесна котка.

— Миналата седмица той се държеше добре с мен. Доколкото си спомням даже го нарекохте предател.

Лейди Данбъри презирително наблюдаваше опитите на Елизабет да извади котката.

— Очевидно е разстроен, задето тези малки диваци го преследваха из цялата къща.

Това беше! Елизабет скочи и погледна убийствено графинята.

— Никой, освен мен, не може да нарича Лукас и Джейн диваци!

Възцари се почти пълно мълчание. Блейк беззвучно се хилеше, прикривайки устата си с ръце, а лейди Д. издаваше нечленоразделни звуци като мигаше с очи толкова усърдно, че Елизабет можеше да се закълне, че чува как ѝ се отварят и затварят клепачите.

Но нищо не я бе подготвило за тихото ръкопляскане, което се разнесе зад гърба ѝ. Бавно обърна лице към вратата.

Джеймс. Той стоеше на прага с впечатлена полуусмивка на лицето и повдигната вежда. Като наклони глава, той се обърна към леля си:

— Не помня някой досега да ти е говорил с подобен тон, скъпа лельо.

— Освен теб! — сряза го графинята. Но щом осъзна, че я бе нарекъл „лельо“, отново започна да издава нечленоразделни звуци по посока на Елизабет.

— Не се тревожи — каза Джеймс. — Тя знае всичко.

— И от кога.

— От снощи.

Лейди Данбъри се извърна към Елизабет и се сопна:

— И защо не ми каза нищо?

— Не ме попитахте! — Елизабет се обърна към Джеймс и прошепна: — Откога си тук?

— Видях те да изпълзваш изпод шкафа, ако това те интересува.

Елизабет се пребори със стенанието си. Беше помолила Джайн да го задържи. Надяваше се той да се забави достатъчно докато тя успее да върне котката на графинята.

Не ѝ се искаше първото, което щеше да види Джеймс след вчерашната катастрофа, да е вирнатият задник.

Когато се добереше до проклетата котка...

— Защо — с режещ глас попита лейди Данбъри — никой не ме информира, че Джеймс е разкрил своята самоличност?

— Блейк — каза Каролайн, като го сръга по ръката, — това е нашият шанс да избягаме.

Той поклати глава.

— Няма да пропусна това за нищо на света.

— Ще ти се наложи! — свирепо каза Джеймс. Прекоси стаята и хвана Елизабет за ръката. — Може да останете и да пиете чай, но ние с Елизабет тръгваме.

— Чакай! — запротестира тя, като безуспешно опита да се измъкне. — Не можеш да го направиш.

Той я изгледа с празен поглед.

— Кое?

— Това! — избухна тя. — Нямаш никакви права над мен.

— Но ще имам — заяви той и й отправи много самоуверена и мъжествена усмивка.

— Крайно неудачен ход от негова страна — прошепна Каролайн на мъжа си.

Елизабет стисна ръцете си в юмруци като с всички сили опита да сдържи гнева си.

— Това е моят дом! — простена тя. — И ако някой ще забавлява гостите ми, това ще бъда аз.

— Направи го тогава — отвърна Джеймс.

— Не може да ми наредиш да тръгна с теб.

— Не съм го правил. Просто казах на отбраните ти гости, които всички до един са дошли без покана, че ние си тръгваме.

— Той ще развали всичко — тихо каза Каролайн на Блейк.

Елизабет скръсти ръце на гърдите си.

— Никъде няма да ходя.

Лицето на Джеймс придоби зловещо изражение.

— Ако я беше попитал вежливо... — започна Каролайн.

— Блейк! — процеди Джеймс. — Накарай я да мълкне!

Блейк се засмя, но получи доста силен удар по рамото от жена си.

— Що се касае до теб — обърна се Джеймс към Елизабет, — търпението ми се изчерпа. Наистина трябва да поговорим. Или ще направим това навън, или тук пред леля ми, пред децата и — той посочи с глава Каролайн и Блейк — пред тези двамата.

Елизабет нервно прегърътна, обзета от нерешителност.

Джеймс се приближи към нея.

— Решавай, Елизабет.

Тя дори не реагира, не беше в състояние да се застави да произнесе дори една дума.

— Отлично! — извика Джеймс. — Тогава ще решава вместо теб. — И без повече думи хвана Елизабет за кръста, преметна я през рамо и излезе от гостната.

Блейк, който бе наблюдавал разиграващата се драма с нескрито веселие, се обърна към жена си:

— Въобще не съм съгласен с теб, скъпа. Като се има предвид всичко, стратегията му се оказа доста успешна.

ГЛАВА 21

Докато Джеймс я изнасяше от къщата, Елизабет се извиваше в ръцете му като змиорка. Доста разярена змиорка при това. Но и Джеймс бе проявил скромност, когато описваше постиженията си по бокс. Имаше богат опит и определено бе взел повече от „няколко урока“. Когато бе в Лондон, той ежедневно посещаваше боксовата зала за джентълмени на Джаксън. А извън Лондон, често забавляващ слугите си като подскачаше от крак на крак или стоварваше юмруци по балите със сено. В резултат на това ръцете му бяха станали силни, а тялото — жилаво, и Елизабет нямаше никакъв шанс да му се измъкне.

— Пусни ме! — извика тя.

Той не счете за нужно да ѝ отговори.

— Милорд! — възмутено възклика девойката.

— Джеймс! — поправи я той и с решителни крачки се отдалечи от къщата. — Достатъчно дълго ме нарича по име, за да се отказваш от този навик сега.

— Тогава те мислех за мистър Сидънс — сряза го Елизабет. — Пусни ме.

Джеймс продължи да крачи и ръката му се стегна около ребрата ѝ.

— Джеймс!

Той кимна:

— Така е по-добре.

Елизабет се размърда силно и го принуди да я хване и с другата си ръка. Тогава замръзна.

— Не разбра ли най-накрая, че не можеш да се освободиш? — попита я той с необичайно мек тон.

Тя замълча сърдито.

— Ще приема това за „да“.

След още няколко крачки, които протекоха в мълчание, той я постави на земята до едно огромно дърво. Гърбът ѝ се опираше в ствола му, а краката ѝ бяха стъпили на огромните му издадени корени.

Джеймс застана пред нея, скръсти ръце на гърдите си и широко разкрачи крака.

Елизабет го изгледа свирепо и на свой ред скръсти ръце. Тъй като стоеше на високо, разликата в ръста им не бе толкова очебийна.

Джеймс премести леко тежестта от единия си крак върху другия.

Елизабет вирна брадичка и стисна зъби.

Джеймс повдигна вежда.

— О, за бога! — раздразни се тя. — Просто кажи това, което щеше да казваш.

— Вчера — каза той — те попитах ще се омъжиш ли за мен?

Тя прегълътна.

— Вчера ти отказах.

— А днес?

На върха на езика ѝ се въртеше: „Днес не си ме питал!“, но не се реши да го изрече на глас. Подобна реплика можеше да отправи единствено към человека, който познаваше като Джеймс Сидънс. Но стоящият пред нея маркиз, беше нещо съвършено различно и тя не знаеше как да се обръща към него. И не заради това, че нямаше опит в общуването с аристократи. Все пак бе прекарала доста години в обществото на лейди Данбъри.

Елизабет имаше чувството, че е попаднала в някакъв нелеп фарс, на който не знае правилата. През целия ѝ живот я бяха учили как да се държи. Всяко добре образовано английско момиче го учеха на това. Но никой не ѝ бе казал какво да прави, ако се влюби в човек, който си сменя самоличността с лекотата, с която някои сменяха тоалетите си.

След известна пауза тя добави:

— Не трябваше да ни изпращаш чека.

Джеймс въздъхна.

— Получихте ли го?

— Вчера вечерта.

Той изруга под нос и измърмори нещо като: „Крайно неподходящ момент“.

Очите на Елизабет се напълниха със сълзи и тя усилено запримигва.

— Защо го направи? Нима си мислеше, че се нуждая от благотворителност? Че съм някаква жалка, безпомощна...

— Мислех — грубо я прекъсна Джеймс, — че ще е направо престъпно да ти позволя да се омъжиш за някакъв стар развратник с подагра, за да обезпечиш децата. Освен това, сърцето ми направо се разкъсваше докато те гледах как буквално излизаш от собствената си кожа, следвайки съветите на мисис Сийтън за това как трябва да се държи една жена.

— Не ми трябва съжалението ти — тихо промълви тя.

— Тук съжалението няма нищо общо, Елизабет. Ти не се нуждаеш от никакви проклети правила. Единственото, на което са способни, е да сломят духа ти. — Той прокара ръка през косите си. — Не бих понесъл да изгубиш искрата, която те прави толкова специална, нито тихия огън в очите ти или загадъчната усмивка, когато се забавляваш. Не бих понесъл тя да ти отнеме това.

Елизабет прегълтна нервно, защото се смути от нежността в думите му.

Джеймс направи крачка напред и скъси наполовина разстоянието помежду им.

— Всичко, което направих, беше от приятелски чувства.

— Защо тогава го пази в тайна? — прошепна тя.

Той повдигна вежди и я погледна със съмнение.

— Нима искаш да ми кажеш, че щеше да приемеш чека? — И без да изчака дори и секунда, добави: — Не мисля. Въпреки всичко, аз трябваше да се държа като Джеймс Сидънс. А откъде у него толкова пари?

— Джеймс, ти не можеш да разбереш какво унижение изпитах вчера вечерта, когато се прибрах у дома след всичко случило се и заварих анонимен чек.

— А как щеше да се почувствуваш — възрази той, — ако го беше получила два дни по-рано? Преди да узнаеш кой съм? Преди у теб да се появят подозрения, че е от мен?

Елизабет стисна устни. Сигурно щеше да е подозрителна, но също и развълнувана. И определено щеше да го приеме. Гордостта си беше гордост, но децата трябваше да ядат. И Лукас да отиде в Итън. А ако бе приела предложението на Джеймс...

— Имаш ли представа каква egoистка си? — попита той като защастие прекъсна мислите ѝ, които се бяха отправили в опасна посока.

— Как смееш? — възклика тя с негодувание. — Не смей да ме наричаш така. Готова съм да се примиря с всякакви оскърбления, но не и с това.

— Защото през последните пет години си се грижала за благополучието на семейството си? Защото се отдаваш на децата без остатък и без да мислиш за себе си?

Насмешливите нотки, които долови в гласа му, я доведоха до такава ярост, че тя не можа да му отговори.

— Да, ти правиш всичко това — заяви той с обидно високомерие. — И не мислех, че ще се откажеш от единствения шанс да промениш положението, от единствената възможност да приключиш с всички тревоги и да осигуриш на децата живота, който мислиш, че заслужават.

— Аз имам гордост — извика тя.

Джеймс хрипливо се разсмя:

— О, да! И е съвършено очевидно, че я поставяш пред благополучието на семейството си.

Елизабет посегна да го удари, но той ловко хвана ръката ѝ.

— Дори и да не се омъжиш за мен — каза той, като се стараеше да не обръща внимание на рязката болка в гърдите си, която бе предизвикана дори само при мисълта за подобна възможност, — дори и да не се омъжиш за мен, можеш поне да вземеш парите и да ме зачеркнеш от живота си.

Тя поклати глава.

— Тогава ще придобиеш над мен още по-голяма власт.

— Как? Парите са твои. Това е банков чек. Аз не мога да го взема обратно.

— Значи си намерил начин да ме накажеш — прошепна тя. — Да взема парите, но не и да се омъжа за теб.

Сърцето на Джеймс се вледени.

— За такъв ли ме мислиш?

— Не зная какво да мисля за теб! — избухна тя. — Как бих могла? Аз дори не зная кой си.

— Знаеш достатъчно, за да разбереш, какъв човек съм и какъв съпруг ще бъда. — Той я погали по лицето като даде воля на чувствата си. Цялата му любов, цялата му душа се отрази в очите му. — Елизабет, ти ме познаваш по-добре от всеки друг!

Джеймс видя колебанието ѝ и в същата секунда почти я намрази за това. Беше ѝ предложил сърцето си до последната частичка и при все това тя се колебаеше.

Изруга приглушено, обърна се и закрачи по пътя. Но не успя да направи дори няколко крачки, когато Елизабет извика:

— Почакай!

Той се обърна бавно към нея.

— Ще се омъжа за теб! — каза тя.

Очите му се присвиха.

— Защо?

— Защо? — глупаво повтори тя. — Как така защо?

— Ти нееднократно ми отказва в продължение на два дни — напомни ѝ той. — Защо изведнъж си промени мнението?

Устните на Елизабет се отвориха, в гърлото ѝ се надигна паника. Не можеше да промълви и дума, не можеше дори да мисли. Най-малкото, което очакваше, бе той да се усъмни в нейното съгласие.

Джеймс се приближи, а топлината и силата на тялото му получиха надмощие над нея. Елизабет се озова притисната към дървото и останала без дъх се взираше се взираше в тъмните му блестящи от гняв очи.

— Ти... ти ме попита — успя да изрече тя. — Ти ме попита и аз се съгласих. Нали това искаше?

Той бавно поклати глава и я прикова с ръце към дървото.

— Искам да знам защо се съгласи.

Елизабет опита да се отдръпне по-назад, но нещо в тихия му мрачен тембър я ужасяваше. Ако той крещеше, нареджаше или правеше нещо друго, тя щеше да знае как да постъпи. Но неговата хладна ярост я изнервяше, а тясното пространство между ръцете му караше кръвта ѝ да кипи.

Очите ѝ се разшириха и тя реши, че той ще я помисли за истинска страхливка съдейки по паникьосаното ѝ изражение.

— Ти... ти приведе толкова убедителни аргументи — каза, като опитваше да спаси гордостта си — едно качество, което според него, тя трябваше да пренебрегне. — Аз... аз не мога да осигуря на децата живота, който заслужават, а ти можеш, и ако така или иначе трябва да се омъжа, то поне да е за някой, който...

— Забрави за това! — отривисто каза Джеймс. — Предложението се оттегля.

Въздухът излезе от гърдите ѝ в кратка и шумна въздишка.

— Оттегляш го?

— Не те искам при тези условия.

Коленете ѝ се подкосиха и тя се хвани за дървото, за да не падне.

— Не разбирам — прошепна тя.

— Не искам да се омъжваш за мен заради парите ми — заяви той.

— О! — разбра Елизабет и гнева в нея избухна с нова сила. — Сега кой от нас двамата е лицемерът? В началото опита да ме научиш как да се омъжа за някой беден, нищо неподозиращ глупак, за да осигури семейството си. А сега... имаш наглостта да оттеглиш предложението си — което не е никак джентълменско от твоя страна — само защото честно си признах, че се нуждая от парите и положението ти заради семейството си. Нима — сърдито добави тя — ти самия не използва този довод, за да ме убедиш да се съглася да се омъжа за теб?

— Свърши ли? — поинтересува се с високомерен вид.

— Не! — извика Елизабет. Бе толкова разстроена и обидена, че искаше да му отвърне със същата монета. — Ти през цялото време знаеше, че ще се омъжа за теб единствено заради парите. Нима това не е практика във висшето общество?

— Да — съгласи се Джеймс хладно. — Брак по сметка е нещо, което ми е предначертала съдбата. Така са постъпили моите родители и техните родители и тези преди тях. Аз мога да се примиря с брак без любов, ако той е основан на пари. Така са ме възпитали. — Той се наведе напред докато устните му не се оказаха толкова близо до нейните, че тя усети диханието му. — Но с теб няма да търпя нищо подобно.

— И защо? — пошепна тя, без да е в състояние да откъсне очите си от неговите.

— Защото между нас съществува това...

Той стремително обхвана Елизабет за тила и докосна устните ѝ. Последното, което мина през ума ѝ, преди да потъне в прегръдката му, бе, че това ще бъде гневна и жестока целувка. Въпреки яростната сила,

с която я придърпа в обятията си, устните му се движеха по нейните с безкрайна нежност.

Това беше целувка, заради която си заслужаваше да умреш, целувка, която тя не би могла да прекъсне дори и адския огън да гореше под краката ѝ. Пулсът ѝ се ускори и цялата се разтрепери. Тя освободи ръцете си и те зашариха по тялото му — докосна го по ръцете, раменете, шията, и накрая ги зарови в косата му.

Джеймс ѝ зашепна думи за любов и страсть и когато се добра до ухото ѝ, я погъделичка с език, докато тя не замърка от удоволствие, изви глава и му предостави достъп до нежната си шия. Имаше нещо в женската шия и начина, по който косата се виеше около нея, което го възпламеняваше.

Но това, което изпитваше в момента, можеше да го накара да си изгуби ума. Косата на Елизабет беше толкова руса, че почти се сливаше с кожата ѝ. От нея се носеше възбуждащ аромат, нежно съчетание от сапун и рози.

Той плъзна устните си по шията ѝ като се задържа на ключицата, за да отдаде дължимото на изисканата линия. Горната част на роклята ѝ бе разтворена. Джеймс не помнеше да го бе правил, но това видимо го доведе до възторг при вида на нежната ѝ кожа.

Елизабет дишаше учестено и шепнеше нещо в косата му, когато той се наведе, за да притисне устни под брадичката ѝ. Слушаше я как стене тихо и изпита още по-силна възбуда от явното свидетелство на страстта ѝ. Тя го желаеше, и въпреки че не искаше да си го признае, той знаеше истината. Нямаше как да я скрие.

Накрая неохотно се отдръпна, без да свали ръце от раменете ѝ. И двамата трепереха и дишаха учестено и имаха нужда да се държат един за друг. Джеймс не бе сигурен, че ще успее да се задържи на краката си, а и Елизабет не изглеждаше в по-добро състояние.

Той жадно се взираше в нея. Косите ѝ се бяха разрошили и всеки кичур сякаш го дразнеше, предизвикваше го да прекара устни по него. Тялото му бе напрегнато като струна и Джеймс трябваше да употреби цялото си самообладание, за да не я придърпа отново към себе си.

Искаше му се да ѝ свали дрехите, да я положи на меката трева и да я направи своя по най-примитивния от всички възможни начини. И тогава, когато у нея не останеха съмнения, че окончателно и безспорно му принадлежи, Джеймс щеше да го направи отново, но този път

бавно, изследвайки всяка частичка от тялото ѝ с ръце и устни, докато тя стенеше и се извиваше от желание под него.

Рязко дръпна ръката си от раменете ѝ. Не биваше да я докосва, когато мислите му поемаха в такава опасна посока.

Останала без сили, Елизабет се облегна на дървото и вдигна към него огромните си сини очи. Тя облиза устните си, като прокара език по тях, и Джеймс едва си пое дъх.

Отстъпи още една крачка назад. С всяко движение, с всяка гълтка въздух, самообладанието му намаляваше. Той не се доверяваше на ръцете си, изнемогващи от желание да се докоснат до нея.

— Когато признаеш, че искаш да се омъжиш за мен поради тази причина — произнесе той горещо и страстно, — тогава ще се оженя за теб.

Два дни по-късно Елизабет все още потреперваше при спомена за тази целувка. Той бе тръгнал, а тя остана вцепенена до дървото. Постоя десетина минути, взирайки се невиждащо в мястото, където го бе видяла за последно, след това се отърси от транса, отпусна се на земята и избухна в сълзи.

Елизабет разбираше, че е глупаво да се опитва да убеждава себе си, че иска да се омъжи за Джеймс заради титлата и парите му. Каква ирония, всъщност! Бе загубила цял месец в опити да се примириява със съдбата си да се омъжи за пари, а в същото време се влюби в човек, притежаващ достатъчно състояние, за да осигури семейството ѝ. И беше провалила всичко.

Тя го обичаше. Или по-скоро обичаше човека, който изглеждаше точно като него. И не беше важно какво ѝ говореха лейди Данбъри и двамата Рейвънскрофт. Скромният Джеймс Сидънс не можеше да се побере в кожата на надменния маркиз Ривърдейл. Това беше просто невъзможно. Те заемаха определено място в английско общество. Истина, която усвояваш още от детството, особено ако си дъщеря на дребен благородник и растеш в периферията на висшето общество.

Можеше, разбира се, да отиде при Джеймс и да му признае, че ѝ е нужен той, а не парите му — и тогава всички проблеми щяха да се разрешат. Щеше да се омъжи за любимия човек, а той разполагаше с

достатъчно пари, от които се нуждаеше. Но как да се избави от мъчителното подозрение, че дори не го познава?

Със свойствената си прагматичност Елизабет разбираше колко бе малък шанса да опознае мъжа, за когото би се омъжила. Ухажването обикновено не отиваше по-далеч от обикновено познанство.

Но с Джеймс не беше така. Точно както той бе казал, че не желае брак по сметка с нея, и тя се съмняваше, че ще понесе един съюз без доверие. С някой друг, може би, но не и с него.

Елизабет закри очите си с ръце и се сгущи в постелките. Последните два дни почти не бе излизала от стаята си. След няколко неуспешни опита да поговорят с нея, децата се ограничиха с това да ѝ оставят поднос с храна пред вратата. Сюзан ѝ бе сготвила любимите ястия, но повечето от тях оставаха недокоснати. Оказа се, че разбитото сърце не стимулира апетита.

Когато чу настойчиво почукване на вратата, тя хвърли поглед към прозореца. Съдейки по слънцето, бе станало време за вечеря. Ако не им отговореше, щяха да оставят подноса и да си тръгнат.

Почукването се повтори. Елизабет въздъхна и се насили да стане. Тя прекоси малката стая, отвори вратата и застана пред останалите трима Хочкис.

— Това дойде за теб — каза Сюзан и протегна кремав плик. — От лейди Данбъри. Иска да те види.

Елизабет удивено вдигна вежда.

— Нима вече четеш кореспонденцията ми?

— Разбира се, че не! Лакеят ми каза.

— Истина е — обади се Джейн. — И аз го чух.

Елизабет протегна ръка, взе плика и се вгледа в децата. Те се взираха с очакване в нея.

— Какво, няма ли да го прочетеш? — не се сдържа Лукас.

Джейн сръга брат си в ребрата.

— Лукас, не бъди невъзпитан! — Тя погледна към Елизабет. — Няма ли да го направиш?

— А сега кой е невъзпитан? — поинтересува се Елизабет.

— Можеш да го отвориш — предложи Сюзан. — Поне ще се разсееш от...

— Не го казвай — с предупредителен тон каза Елизабет.

— Не можеш да се самосъжаляваш цял живот.

Елизабет издаде шептящ звук съпроводен от тежка въздишка.

— Мисля, че имам право на ден или два.

— Разбира се — примирително каза Сюзан. — Но даже и при този график, времето ти изтече.

Елизабет въздъхна тежко и разкъса плика, като се питаше доколко децата бяха наясно със ситуацията. Не им бе казала нищо, но те бяха достатъчно настойчиви, когато трябваше да разгадаят чужда тайна и тя бе сигурна, че вече са разбрали поне половината от историята.

— Няма ли да го отвориш? — възбудено попита Лукас.

Елизабет погледна братчето си. Той пристъпваше от крак на крак от нетърпение.

— Не разбирам защо се вълнуваш толкова, какво пише лейди Данбъри? — отбеляза тя.

— Аз също не разбирам — промърмори Сюзан и удари Лукас по рамото, за да го накара да мълкне.

Елизабет само поклати глава. Щом членовете на семейство Хочкис се препираха, значи живота се връщаше към нормалното си състояние, а това беше хубаво.

Без да обръща внимание на протестните възгласи, които издаваше Лукас, недоволен от грубостта на сестра си, Елизабет извади листа от плика и го разтвори. За по-малко от секунда, очите ѝ пробягаха по написаното и от устните ѝ се изтръгна изненаданото възклицание „Аз?“.

— Всичко наред ли е? — попита Сюзан.

Елизабет поклати глава:

— Не съвсем. Но лейди Данбъри иска да я навестя.

— Мислех, че вече не работиш за нея — отбеляза Джейн.

— Така е, но сигурно ще ми се наложи да прегълътна гордостта си и да я помоля отново да ме назначи. Иначе не знам откъде ще намерим пари за храна.

Когато вдигна поглед, Елизабет видя, че и тримата Хочкис са впили зъби в устните си и умират от желание да споделят своите съображения:

А) *Защо Елизабет да не омъжи за Джеймс?*

Или:

Б) *Да приеме банковия чек, вместо да го къса на четири?*

Елизабет се отпусна на колене, за да потърси ботушите си под леглото, където ги бе захвърлила снощи. До тях зърна чантата си и я взе.

— Нима тръгваш веднага? — попита Джейн.

Елизабет кимна, седна на плетеното килимче и си обу ботушите.

— Не ме чакайте — каза тя. — Не зная кога ще се върна. Възможно е лейди Данбъри да ме изпрати до дома с карета.

— Може би даже ще останеш да пренощуваш — предположи Лукас.

Джейн го удари по рамото.

— За какво ѝ е да го прави?

— По-добре, отколкото да се връща в тъмното — възрази той сърдито на сестра си. — И после...

— Във всеки случай — високо каза Елизабет, която намираше разговора за абсурден, — не ме чакайте.

— Няма — увери я Сюзан, като отмести Лукас и Джейн от пътя ѝ.

Те я проследиха с поглед, докато тя се спусна по стълбите и отвори входната врата.

— Дано да си прекараш добре! — извика Сюзан.

Елизабет ѝ хвърли саркастичен поглед през рамо.

— Сигурна съм, че няма, но все пак благодаря за пожеланието.

Тя затвори вратата след себе си, като остави Сюзан, Лукас и Джейн да стоят на върха на стълбите.

— Със сигурност те очаква изненада, Елизабет Хочкис — каза Сюзан с широка усмивка. — Голяма изненада.

Последните няколко дни не се нареждаха сред най-добрите в живота на Джеймс Сидуел. Настроението му бе меко казано мрачно и слугите бързо се научиха да го заобикалят.

Първо му задача бе да се напие до безпаметност. Само че вече го бе направил в онази вечер, когато Елизабет бе узнала истинското му име и това не му бе донесло нищо добро, освен чудовищен махмурлук. Затова и чашата с уиски, която бе напълнил, след като се прибра от дома на Елизабет, все още стоеше на бюрото в библиотеката, и бе намаляла с не повече от гълътка. В подобна ситуация, добре обучените

слуги на графинята отдавна биха я прибрали, защото нищо не оскърбяваше така чувствата им, както чаша с алкохол, оставена на полиранията повърхност на някоя маса. Но свирепото изражение, с което Джеймс бе погледнал първия, осмелил се да почука на заключената врата на библиотеката, бе осигурило уединението му с полупразната чаша уиски.

Той, разбира се, се самосъжаляваше, но считаше, че има право на няколко дни асоциално поведение след това, което му се наложи да преживее.

Може би щеше да му е по-леко, ако можеше да реши на кого повече да се сърди — на себе си, или на Елизабет.

За стотен път през този ден той надигна чашата с уиски, погледна я и я оставил. „Как да се омъжиш за маркиз“ лежеше на рафта точно срещу него и привличаше погледа му с ярката си обложка. Джеймс свирепо я изгледа и едва се сдържа да не я замери с чашата.

Така... ако я полееше с уиски и после я хвърлеше в камината... щеше да е приятно да наблюдава как изгаря в бушуващите пламъци.

Сериозно се замисли над това и докато опитваше да си представи как пламъците се извиват около нея, чу потропване по вратата. Беше доста по-настойчиво, отколкото на слугите.

— Джеймс! Веднага отвори вратата.

Той изруга: „леля Агата!“. Този тон не беше добър знак. Тя щеше да думка до тогава докато ѝ потечеше кръв от ръцете. Той стана и отвори вратата.

— Агата — произнесе той с твърде любезен тон. — Радвам се да те видя.

— Изглеждаш дяволски зле! — заяви графинята, мина покрай него и се настани в един люлеещ се стол.

— Както винаги преливаш от тактичност — промърмори той и седна.

— Пиян ли си?

Джеймс посочи с глава към уискито.

— Налих си една чаша, но все още не съм ѝ се насладил — погледна към кехлибарената течност. — Хммм...

На повърхността вече се бе появил прах.

— Не съм дошла да обсъждам с теб алкохола — високомерно заяви лейди Данбъри.

— Ти ме попита дали съм пиян — възрази той.

Тя не удостои репликата му с внимание.

— Не знаех, че си се сприятелил с малкия Лукас Хочкис.

Джеймс примигна и се изправи. От всички теми, които неговата леля би могла да избере, а тя бе всепризнат майстор по смяна на темите без всякакво предупреждение, точно тази въобще не бе очаквал.

— С Лукас? — повтори той. — Какво общо има Лукас?

Лейди Данбъри протегна към него лист хартия.

— Той ти е написал писмо.

Джеймс взе листа от нея, като обърна внимание на типично детските заврънкулки.

— Предполагам, си го прочела — отбелаяз той.

— Не беше запечатано.

Той реши да не спори и разгъна листа.

— Колко странно — промърмори той.

— Че иска да те види? Не виждам нищо странно. В живота на бедното момче няма мъж на подходяща възраст, откакто бе на три и баща му загина при злополука.

Джеймс погледна изпитателно леля си. Изглежда усилията на Елизабет не бяха останали напразни. Щом Агата не се бе докопала до истината за смъртта на баща им, значи и никой друг не знаеше тайната.

— Може би иска да те попита нещо — продължи графинята. — Нещо, което се стеснява да разбере от сестрите си. Това често се случва с момчетата. Последните събития навярно са го объркали.

Джеймс я погледна с любопитство, поразен от чувствителността, която тя проявяваше към момчето.

И тогава Агата добави тихо:

— Той ми напомня за теб, когато беше на тази възраст.

Джеймс затаи дъх.

— О, не се учудвай толкова! Разбира се, Лукас е доста пощастлив, отколкото ти беше тогава. — Тя се пресегна и взе в ръцете си котарака, който се бе промъкнал в библиотеката. — Но той има обърканото изражение, което добиват момчетата щом достигнат до неговата възраст и нямат никого, който да ги напътства. — Тя поглади Малкълм по дебелия гръб. — Жените, разбира се, притежават

многочислени достойнства, повече от мъдрите си мъже, но съм длъжна да призная, че има неща, които не са ни по силите.

Преди Джеймс да осъзнае, че леля му току-що бе признала, че съществува нещо, което не ѝ е по силите, тя добави:

— Ти ще се срещнеш с него, нали?

Въпросът ѝ му се стори оскърбителен. Само едно безчувствено чудовище нямаше да откликне на молбата на дете.

— Разбира се, че ще го направя. Впрочем удивен съм от избора на мястото.

— Ловната хижа на лорд Данбъри? — Агата повдигна рамене. — Не е толкова странно, колкото ти се струва. След смъртта на графа никой не я използва. Седрик не се интересува от лов и тъй като никога не напуска Лондон я предложих на Елизабет. Тя естествено отказа.

— Разбира се — промърмори Джеймс.

— О, зная, че я мислиш за твърде горда, но тя има петгодишен договор за наем, затова преместването ѝ спестило пари. Пък и не иска да разделя семейството си.

Лейди Данбъри повдигна Малкълм и му позволи да ѝ целуне носа.

— Това не е ли най-прекрасната котка?

— Зависи от определението ти за прекрасен — каза Джеймс, но само за да подразни леля си. Дължеше на котарака вечна благодарност задето го бе отвел до Елизабет при нападението на Фелпорт.

Лейди Д. се намръщи.

— Както казах, Елизабет отказа, но прие, че може би ще се преместят там щом изтече договорът им. Затова заведе цялото семейство да я видят. На малкия Лукас много му хареса. Мисля, че е заради ловните трофеи. Малките момчета обичат това.

Джеймс погледна към часовника. Трябаше да тръгне след четвърт час, ако искаше да е точен за срещата с Лукас.

Агата подуши из въздуха и се изправи като пусна Малкълм да се потъркаля в една празна лавица.

— Ще те оставя сам — каза тя и се подпра на бастуна си. — Ще кажа на слугите да не те очакват за вечеря.

— Сигурен съм, че няма да отнеме много.

— Човек никога не знае. И ако момчето има проблеми, може би ще трябва да прекараш малко време с него. Пък и... — Тя спря и се

обърна, когато стигна до вратата. — Не е като да си красил масата със своето присъствие през последните дни.

Един коментар от негова страна би развалил величественото ѝ оттегляне затова Джеймс просто се ухили лукаво докато я наблюдаваше как бавно се отдалечава по коридора, а бастуна ѝ меко потропва в такт със стъпките ѝ. Отдавна бе научил, че всички са пощастливи, ако Агата има последната дума поне в половината от случаите.

Бавно се върна в библиотеката, взе чашата с уиски и изхвърли съдържанието ѝ през отворения прозорец. Когато я остави обратно на масата, обходи с поглед стаята и очите му се спряха на малката червена книжка, която го преследваше от дни. Отиде до рафта, взе я и я прехвърли от ръка в ръка. Почти не тежеше, което беше направо иронично, защото тя драстично бе променила живота му. И тогава без особено да разбира защо, той я прибра в джоба на палтото си.

И колкото ѝ да мразеше книгата изведнъж се почувства по-близо до *нея*.

ГЛАВА 22

Елизабет нервно дъвчеше долната си устна докато се приближаваше до ловната хижа на лорд Данбъри. Тя спря и още веднъж прочете странната бележка на графинята.

„Елизабет!

Както ти е известно, мен ме изнудват. Струва ми се, че ти разполагаш с известни сведения, които могат да разобличат негодника, който ме е избрал за своя жертва. Моля те, да се срещнем в ловната хижа на лорд Данбъри днес, в осем вечерта.“

Агата, лейди Данбъри

Елизабет не можеше да си представи защо лейди Д. бе решила, че тя разполага с нужната информация, но нямаше основание да се съмнява в достоверността на писмото. Познаваше нейния почерк по-добре дори и от своя и бе уверена, че е писано от нейната ръка.

Съзнателно бе скрила съдържанието на писмото от децата като се ограничи само с това да им каже, че лейди Данбъри иска да я види. Те не знаеха нищо за изнудването и Елизабет не искаше да ги тревожи, особено след като графинята бе избрала толкова късен час за срещата. В осем вечерта все още бе светло, но ако не приключеха за няколко минути, щеше да ѝ се наложи да се прибира по тъмно.

Елизабет спря с ръка на бравата. Никъде не се виждаше карета, а здравето на лейди Данбъри не позволяваше толкова дълги разходки пеша. Ако тя все още не бе дошла, вратата трябваше да е заключена, освен...

Бравата в ръката ѝ се превъртя.

— Колко странно — измърмори тя и влезе.

В камината гореше огън, а масата беше елегантно подредена за вечеря. Елизабет продължи навътре като бавно оглеждаше стаята, в

която се виждаха явни следи от приготвления. Защо графинята би...

— Лейди Данбъри — извика тя. — Тук ли сте?

Усети нечие присъствие и рязко се извърна към вратата.

— Не — каза Джеймс. — Тук съм само аз.

Елизабет ахна.

— Какво правиш тук? — пое си въздух тя.

Усмивката му стана по-широва.

— Каквото и ти предполагам. И ти ли получи бележка от брат си?

— От Лукас? — учуди се тя. — Не, получих от леля ти.

— Ааа! Значи са се съюзили срещу нас. Ето... — Той протегна ръка и й подаде лист хартия. — Погледни.

Елизабет го разтвори и зачете:

„Милорд!

Преди да напуснете района ви моля да ми дадете аудиенция. Бих искал да се посъветвам с вас по един особено деликатен въпрос. Става дума за проблем, който един мъж не може да обсъжда със сестрите си.

Ако не ме уведомите за обратното, ще ви чакам в ловната хижа на лорд Данбъри днес, в осем часа вечерта.“

Искрено ваш, сър Лукас Хочкис

Елизабет с усилие сподави нервния си смях.

— Почеркът е на Лукас, но без съмнение е диктувала Сюзън.

Джеймс се усмихна:

— Стори ми се, че е твърде префърцуно.

— Всичко звучи смислено, разбира се...

— Разбира се...

— ... но не си представям, че той би използвал изрази като „особено деликатен въпрос“.

— Да не говорим — добави Джеймс, — че е малко вероятно едно осемгодишно момче да го вълнува какъвто и да е деликатен въпрос.

Елизабет кимна:

— А, да! Сигурно те интересува това. — Тя му връчи писмото от лейди Данбъри.

След като го прочете, той каза:

— Не съм изненадан. Дойдох малко преди теб и виж какво намерих. — Той протегна към нея два плика. На единия бе написано „Да се прочете веднага“, а на другия „Да се прочете след сдобряването“.

Елизабет се разсмя.

— Това беше и моята реакция — промърмори Джеймс. — Едва ли обаче съм изглеждал като теб.

Тя се взря в лицето му. Той я гледаше с толкова гореща настойчивост, че тя затаи дъх. Без да откъсва очи от нейните, той попита:

— И така, ще ги отворим ли?

На Елизабет ѝ трябваха няколко секунди, за да осъзнае какво ѝ говори.

— А, писмата... Да, да! — Тя облиза пресъхналите си устни. — И двете ли?

Той взе това, на което пишеше „Да се прочете след сдобряването“ и го размаха във въздуха.

— Това може да почака, ако естествено мислиш, че скоро ще имаме причина да го прочетем.

Елизабет прегълътна конвултивно и избегна темата като каза:

— Защо не отворим другото, за да видим какво пише в него?

— Много добре. — Той кимна любезно, отвори плика, извади от него картичка и те наведоха глави над нея:

До двама ви

„Постарайте се, ако е възможно, да не се държите като пълни идиоти.“

Картичката не бе подписана, но нямаше съмнение от кого беше. Наклоненият елегантен почерк, беше познат и на двама им, но именно подбора на думите бе неоспоримото доказателство за авторството на лейди Данбъри. Никой не можеше да бъде толкова възхитително груб.

Джеймс наклони глава на една страна.

— Ааа, любящата ми леля.

— Не мога да повярвам, че ме е изиграла така — възмути се Елизабет.

— Нима? — усъмни се Джеймс.

— Е, разбира се, мога да го повярвам. Просто ме удивява факта, че е използвала историята с изнудването за примамка. А аз толкова се страхувах за нея.

— А, да, изнудването. — Джеймс погледна неотворения плик. — Подозирам, че ще открием нещо по този въпрос тук.

Елизабет ахна.

— Да не искаш да кажеш, че тя е измислила всичко?

— Тя така и не се разтревожи, че не постигнах никакво развитие по този случай.

— Отвори го — нареди Елизабет. — Веднага.

Джеймс посегна да го направи, но после се отказа и поклати глава.

— По-добре не — лениво провлече той. — Мисля, че ще изчакам.

— Искаш да чакаш?

Той се усмихна бавно и чувствено.

— Все още не сме се сдобрали.

— Джеймс! — каза тя с глас, в който се усещаше едновременно предупреждение и копнеж.

— Ти ме познаваш — каза той. — Познаваш ме по-добре от всеки друг на света, може би по-добре и от мен самият. Ако в началото не си знаела името ми... е, вече разбра защо не ти разкрих кой съм. Дадох обещание на леля си, към която имам дълг, който никога не бих могъл да изплатя. — Той помълча и без да дочака отговор, добави: — Познаваш ме. И не може да не разбираш, че аз никога не бих направил нещо, което да те оскърби или унизи. — Той сграбчи раменете ѝ като се бореше с желанието си да я разтърсва, докато тя не се съгласи. — Защото ако не го разбираш, за нас няма надежда.

Устните ѝ се отвориха изненадано и върха на езика ѝ съблазнително се пълзна между тях. И в този момент, докато гледаше лицето, което го бе преследвало през последните седмици, Джеймс веднага разбра, какво трябва да направи.

Преди Елизабет да успее да реагира, той се протегна и взе ръката ѝ в своята.

— Чувстваш ли това? — прошепна той, като положи дланта ѝ на сърцето си. — То бие само за теб. Усещаш ли? — повтори той и поднесе ръката ѝ към устните си. — Дишам заради теб. Очите ми виждат заради теб. Нозете ми се движат заради теб. Гласът ми звучи заради теб. Ръцете ми...

— Престани — сподавено изрече Елизабет. — Моля те...

— Ръцете ми... — произнесе той с дрезгав от емоции глас. — Копнеят да те прегърнат.

Тя пристъпи напред — може би само с инч или два, но Джеймс разбра, че сърцето ѝ е готово да приеме неизбежното.

— Обичам те — прошепна той. — Обичам те! И виждам лицето ти, щом се събудя. Ти изпълваш сънищата ми. Всичко, което съм, и всичко, което искам да бъда...

Елизабет се хвърли в обятията му и скри лице на гърдите му.

— Никога не си ми го казвал — сподави тя риданието, което бе сдържала дни наред. — Никога не си ми го казвал преди!

— Не знам защо — промълви той в косите ѝ. — Исках да ти го кажа, но чаках подходящият момент, а той така и не настъпи...

Тя допря палец до устните му.

— Шшшш. Просто ме целуни.

За част от секундата той замръзна, сякаш неспособен да направи и най-малко движение от огромното облекчение, което го изпълни. Но после го завладя някакъв глупав страх, че тя може да изчезне всеки миг и я притисна към себе си, а устните му завладяха нейните със смесица от любов и копнеж.

— Спри! — измърмори той и леко се отдръпна от нея.

Тя го погледна объркано, а той се пресегна към косите ѝ и издърпа една от фибите.

— Никога не съм я виждал пусната — каза. — Виждал съм те разрошена, но никога със спусната по раменете коса.

Една след друга той вадеше фибите и освобождаваше дългите златисти къдрици. Накрая, когато и последния кичур се спусна по гърба ѝ, я отдалечи от себе си и като я завъртя бавно, прошепна:

— Ти си най-красивото създание, което някога съм виждал.

Тя се изчерви и измърмори:

— Не ставай глупав. Аз...

— Най-красивото създание — повтори той и отново я притегли в прегръдките си. Взе една от къдиците ѝ и я доближи до устните си. — Меки като коприна. Искам да ги чувствам до себе си всяка вечер, когато си лягам.

Елизабет вече усещаше, че кожата ѝ гори, но тези думи я възпламениха още повече. Страните ѝ се обагриха в червено и тя изпита желание да ги прикрие с косите си, но Джеймс повдигна брадичката ѝ, за да го погледне.

После сведе глава и целуна ѝ гълчето на устните ѝ.

— Скоро няма да се изчервяваш така. — Той целуна и другото ѝ гълче. — Или може би, ако имам късмет, ще продължа да те карам да се изчервяваш всяка нощ.

— Обичам те! — прошепна тя, без да е съвсем сигурна защо го казва точно сега. Знаеше само, че трябва.

Усмивката му се разшири, а очите му пламнаха от удоволствие. Вместо да ѝ отговори, той обхвана лицето ѝ с ръце и я привлече за още една целувка, много по-пламенна и дълбока от всички останали до сега.

Елизабет се разтопи в прегръдката му и усети изгарящия огън, който заплашваше да излезе извън контрол. Тялото ѝ трептеше от вълнение и желание и когато той я вдигна на ръце и я понесе към спалнята, тя не промълви и дума на протест.

Миг по-късно те вече лежаха на леглото, а дрехите ѝ изчезваха една след друга, докато не остана само по тънката си памучна риза. Чуваше се единствено накъсаното им дишане преди Джеймс да прошепне дрезгаво:

— Елизабет... Аз няма... Не мога...

Погледът, който му отправи, съдържаше всички неизречени въпроси.

— Ако искаш да спра — някак успя да изрече той, — кажи ми сега.

Тя нежно го погали по лицето.

— Точно сега — продължи с още по дрезгав глас, — защото след минута няма да мога да...

Тя го целуна.

— Боже мой! — простена той. — Елизабет!

Знаеше, че трябва да го спре. Знаеше го много добре. Трябаше да избяга от тази стая и да не му позволява да се доближава и на двайсет стъпки от нея, докато не се озове до него в църквата и не ги обявят за съпруг и съпруга. Но любовта, която я очакваше, бе толкова емоционална и могъща, а страстта, която я обземаше — толкова силна, че нищо, нито приличието, нито брачната халка, нито дори безвъзвратното унищожаване на доброто й име и репутация, не можеха да я спрат в този миг да се устреми към него и да го окуражи да я направи своя.

С треперещи пръсти тя посегна към копчетата на ризата му. Никога досега не бе поемала инициативата, но Бог да й е на помощ тя жадуваше да докосне горещата кожа на гърдите му. Искаше да прокара ръце по мускулите му и да усети как сърцето му тупти от желание.

Ръцете й се спуснаха по корема му и се спряха за миг преди да издърпат ленената риза от бричовете. Изпита чувство на гордост, докато наблюдаваше как мускулите му се свиват и отпускат под допира й и осъзна, че той целия тръпне от желание. Точно този мъж, който бе преследвал престъпници из цяла Европа и по думите на Каролайн Рейвънскрофт сам бе преследван от безброй жени, бе покорен от нейните ласките и това я разтърси до дъното на душата й. Чувстваше се толкова... толкова женствена, докато рисуваше кръгове и сърца по голата му гръд и стомаха.

Джеймс затаи дъх, името й се отрони като стон от устните му и тя се почувства безкрайно силна.

Позволи й да изследва тялото му още цяла минута преди с ниско ръмжене, клокочещо дълбоко в гърлото му, да се претърколи по гръб и да я повлече след себе си.

— Стига! — изпъшка той. — Не мога. Не и още едно...

Елизабет прие това като комплимент и устните й оформиха една тайнствено-чувствена усмивка. Ала вълнуващото право да владее положението скоро й бе отнето. Само миг по-късно Джеймс я обърна по гръб и преди да може да си поеме дъх я покри с тялото си като я възсадна с поглед, в който се четеше диво желание и неприкрит глад.

Пръстите му откриха малките копченца, които се спускаха между гърдите й и със стряскаща ловкост и бързина той разкопча всичките пет.

— О — измърмори той. — Точно от това имахме нужда.

Той разголи гърдите ѝ, без да пропусне да погали мястото между тях, преди да смъкне ризата.

Елизабет вкопчи пръсти в чаршафите, за да устои на импулса да се прикрие. Взираше се в нея с толкова гореща настойчивост, че тя усети влага между краката си и гореща страсть изпълни тялото ѝ. Той остана неподвижен в продължение на минута. Не посегна да я погали дори с пръст. Просто я гледаше прехапал устни, докато зърната на гърдите ѝ ставаха все по розови и твърди.

— Направи нещо — изстена тя накрая.

— Това ли? — попита той и докосна леко единият връх с дланта си.

Тя не отговори останала без дъх.

— Или това? — Той премести ръка към другата ѝ гърда и нежно пощипна зърното с пръсти.

— Моля те!

— О, сигурно имаш предвид това? — попита дрезгаво и думите му загълхнаха докато се навеждаше да го поеме с устните си.

Елизабет леко изписка. Едната ѝ ръка сграбчи още по-силно чаршафа, а другата потъна в гъстата му коса.

— Не беше ли това, което искаш? — подразни я той. — Може би трябва да обърна внимание и на другата. — И го направи, а Елизабет помисли, че ще умре, ако той не побърза да облекчи някак това невероятно напрежение, което се зараждаше в нея.

Той се отдръпна колкото да издърпа ризата ѝ и посегна към колана си. Елизабет веднага се покри с чаршафа.

— Няма да можеш да се скриеш за дълго. — Гласът му бе натежал от желание.

— Знам — изчери се тя. — Но е някак различно, когато си до мен.

Той я изгледа с любопитство, докато се изтягаше обратно до нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Не мога да обясня — сви тя рамене безпомощно. — Просто е различно, когато ме виждаш цялата.

— Аха — проточи той. — Значи ли това, че мога да те гледам така? — С пакостлив поглед той оголи рамото ѝ и го целуна нежно.

Елизабет се сви и се разсмя.

— Ясно — заговори той с някакъв древен акцент само за да я развесели. — Ами тук? — Пресегна се, оголи стъпалото й и я погъделичка.

— Спри — сви се отново тя.

Той я изгледа лукаво.

— Не знаех, че имаш такъв гъдел. — И продължи да я гъделичка.

— Това със сигурност е много полезна информация.

— О, престани — изпъшка тя. — Моля те, спри! Не мога да издържам повече.

Усмивката, която Джеймс ѝ отправи, разкри цялата любов стаена в сърцето му.

За него бе от изключителна важност да направи този първи път за нея идеален. Бе копнял за него седмици наред. Мечтаеше да ѝ покаже какво извънредно удоволствие може да бъде любовта между един мъж и една жена. Е, не си бе представял как гъделичка стъпалата ѝ, но със сигурност в мечтите му тя се смееше както сега.

— О, Елизабет — промълви и я целуна нежно. — Толкова те обичам. Появрай ми!

— Вярвам ти — каза тя меко. — Защото в очите ти виждам това, което чувствам в собственото си сърце.

Джеймс усети как очите му се замъгляват и остана безмълвен, неспособен да изрази бурята от чувства, които простицките ѝ думи предизвикаха в душата му. Целуна я отново като проследи очертанията на устните ѝ с език и спусна ръка надолу към кръста ѝ. Усети как застиналите в очакване мускули се раздвижват под ласките му. Но когато стигна сърцевината на нейната женственост, краката ѝ сами се разтвориха леко, за да го приемат. Той си поигра нежно с меките къдрички и когато чу плиткото ѝ, накъсано дишане, продължи навътре. Тя бе готова за него. Слава на бога, защото той не бе сигулен, че ще може да издържи и миг повече.

Разтвори краката ѝ още по-широко и се настани между тях.

— Може малко да те заболи — ясно чу нотката на съжаление в гласа си. — Няма друг начин, но след това ще стане хубаво. Обещавам ти!

Тя кимна, но не му убягна, че лицето ѝ леко се напрегна при думите му. По дяволите! Май не трябваше да я предупреждава. Тъй като му липсваше опит с девственици нямаше никаква представа как

да намали болката. Единственото, което му идваше на ум бе да го направи нежно и бавно — трудна задача, като се има предвид, че досега не бе изпитвал толкова силно желание — и да се моли всичко да бъде наред.

— Шишиш — успокои я той като сложи ръка на челото ѝ и се приближи към нея още един инч колкото върхът на неговата мъжественост да се притисне в нея. — Виждаш ли? — прошепна. — Аз съм съвсем обикновен.

— Огромен си — възпротиви се тя.

За своя собствена изненада той избухна в смях.

— О, любов моя, при други обстоятелства бих приел това за изключителен комплимент.

— А сега? — настоя Елизабет.

Пръстите му проследиха с любов пътя от слепоочието ѝ до брадичката.

— Сега единственото, което ме интересува, е да не се тревожиш.

— Не съм разтревожена — леко наклони глава тя. — Може би малко неспокойна, но не и разтревожена. Знам, че ще бъде прекрасно. Всичко, което правиш, е прекрасно.

— Ще бъде. — Думите му опариха устните ѝ. — Обещавам ти, че ще бъде.

Елизабет ахна, когато той продължи да навлиза в нея. Чувството беше много странно, но и някак съвсем в реда на нещата. Сякаш бе създадена за този миг, създадена да приеме този мъж и да го дари с любов.

Ръцете му обгърнаха дупето ѝ и я наклониха леко. Тя изпъшка щом усети как той се плъзна вече по-леко, докато не стигна доказателството за нейната девственост.

— От този миг нататък — прошепна той в ухото ѝ — ще бъдеш моя.

И после, без да изчака отговор се гмурна в нея и улови изненаданото ѝ „О“ в дълбока целувка.

С ръце, все още плътно обвити около нея, той започна да се движи. Елизабет стенеше при всеки следващ тласък и без дори да усети самата тя започна да се движи, увлечена от него в най-древния ритъм.

Напрежението, което тлееше в нея се усили, стана още по-настойчиво и тя се почувства така, все едно щеше да излезе от кожата си. И после нещо се промени. Изпита усещането, че сякаш пада от висока скала, а около нея светът експлодира. Секунда по-късно Джеймс издаде дрезгав вик и ръцете му стиснаха раменете ѝ с невероятна сила. За миг изглеждаше сякаш той умира, но внезапно лицето му бе озарено от безкрайно блаженство и той се строполи върху нея.

След няколко минути, през които се чуваше само ученето им дишане те най-сетне се успокоиха. Джеймс се извърна на една страна и придърпа Елизабет в обятията си. Бяха като две лъжици в чекмедже.

— Точно за това — каза той със сънлив глас, — точно за това съм копнял през целия си живот.

Елизабет само кимна и те потънаха в дълбок сън.

Няколко часа по-късно Елизабет се събуди от стъпките на Джеймс, които отекваха по дървения под на ловната хижа. Не го бе усетила да става от леглото, но ето го сега се връщаше в спалнята напълно гол, както в деня на своето раждане.

Тя се разкъсваше между желанието да отмести очи и изкушението да продължи да го гледа безсрамно. Накрая направи и едното, и другото.

— Виж какво забравихме — каза ѝ той като размаха нещо във въздуха. — Намерих го на пода.

— Писмото от лейди Данбъри!

Той вдигна вежди и ѝ дари най-съблазнителната си усмивка.

— Трябва да съм го изпуснал, докато се разсейвах с теб.

Елизабет предполагаше, че след всичко случило се тази вечер, бе загубила способността си да се изчервява, но явно грешеше.

— Отвори го — промърмори тя.

Джеймс постави свещта на нощното шкафче и легна в леглото до нея. Тъй като той се бавеше да го отвори, Елизабет измъкна плика от ръцете му и го разкъса. Вътре имаше още един плик със следния надпис:

„Искахте да ме измамите, а? Не го отваряйте, докато не се сдобрите.“

Елизабет запуши устата си с юмрук, а Джеймс дори не си направи труда да прикрие смеха, който се надигна в гърлото му.

— Каква подозрителност, не мислиш ли? — каза той.

— Мисля, че има известно основание — призна си Елизабет. — Ние едва не го отворихме, преди да...

— Се сдобрим?

— Да — изпелтечи тя, — именно.

Той посочи другият плик в ръката ѝ.

— Мислиш ли да го отваряш?

— О, да, разбира се. — Малко по-внимателно този път тя отвори плика и извади от него леко ароматизиран лист бяла хартия сгънат грижливо на две. Елизабет го разтвори и със сведени под свещта глави, те зачетоха:

„Скъпи мои деца!

Да, истина е. Скъпи деца. Все пак, именно така мисля за вас.

Джеймс, аз никога няма да забравя деня, в който те взех в Данбъри Хаус. Ти беше ужасно подозрителен и не искаше да повярваш в любовта ми. Всеки ден те прегръщах, като се стараех да ти показвам какво е семейство, и в един прекрасен ден ти отвърна на прегръдката ми и каза: «Обичам те, лельо Агата». И от този момент ти стана за мен като син. Бих дала живота си за теб, но подозирам, че и сам го знаеш.

Елизабет, ти дойде в моя живот, когато всичките ми деца се сдобиха със семейства и се пръснаха. Още от първия ден ми показва какво е храброст, преданост и да устояваш принципите си. През последните години за мен бе щастие да те наблюдавам как растеш и разцъфтяваш. Когато за пръв път се появи в Данбъри Хаус ти беше толкова млада и зелена, и аз реших, че ще те сломя лесно.

Но с годините ти разви достойнство и остроумие, на които може да завиди всяка млада жена. Ти не ми се умилкваш и никога не се оставяш да те тормозя — това е качество, което бих оценила високо в съпругата на моя син. Бих дала всичко да мога да те нарека своя дъщеря, но мисля, че и ти го знаеш.

Нима е странно, че мечтаех да ви събера — двама от най-скъпите ми хора — заедно? Естествено, предположих, че няма да мога да го направя по обичайния начин. Джеймс със сигурност щеше да се възпротиви на моите опити за сватовничество. Той е мъж, а следователно е горд до глупост. Освен това знаех, че няма да мога да убедя Елизабет да прекара един сезон в Лондон за моя сметка. Тя никога не би се съгласила да вземе участие в нещо, което би я разделило от семейството й за толкова време.

Така се роди и моята малка измама. Всичко започна с писмото до Джеймс. На теб винаги ти се е искало да ме спасиш, скъпо момче, както някога аз те спасих. Нищо не ми пречеше да си измисля историята с изнудването. Уверявам ви, че всичко това е пълна измислица. Всички мои деца са законно зacenати, разбира се, от покойния лорд Данбъри. Аз не съм от тези жени, които пренебрегват съпружеските си клетви.

Бях сигурна, че ако ви устроя среща, вие непременно ще се влюбите един в друг. Аз рядко бъркам по тези въпроси, но за да предизвикам мисли за брак в главата на Елизабет, намерих старото си издание на «Как да се омъжиш за маркиз». Това е най-глупавата книга на света, но не можах да измисля друго, за да я накарам да се замисли за женитба. (Ако това те вълнува, Лизи, не ти се сърдя, че изнесе книгата от библиотеката. Такъв беше и замисълът. Можеш да я запазиш като спомен за вашето ухажване.)

Това е цялото ми признание. Нямам намерение да ви искам прошка, защото не считам, че съм направила нещо нередно. Не всички, предполагам, ще одобрят методите ми и в една нормална ситуация не бих си и мечтала да

организирам подобно представление. Но беше очевидно, че вие двамата сте твърде упорити, за да видите истината. Любовта е ценен дар и ще постъпите много неразумно, ако я принесете в жертва на гордостта си.

Надявам се, че ще ви хареса ловната хижа. В нея ще намерите всичко, от което се нуждаете. Моля, не се стеснявайте, да останете през нощта. Въпреки всеобщото убеждение, аз не мога да влияя на природата, но ще се постараю да кажа няколко думи на онзи там горе, да изпрати такава буря, че и да не помислите да си показвате носа навън.

Може да ми благодарите на сватбата. Аз вече получих специално разрешение с имената ви.“

С обич, Агата, лейди Данбъри.

— Не мога да повярвам — зяпна Елизабет. — Тя е измислила всичко.

Джеймс извъртя очи.

— Аз пък напълно го вярвам.

— Не мога да повярвам, че тя е оставила глупавата книжка там, знаейки, че ще я взема!

— И на това вярвам.

Елизабет се обърна към него с отворени от изумление очи.

— Тя даже е получила специално разрешение.

— Ето това — призна Джеймс — не мога да го повярвам. Но само защото и аз получих едно и ще бъда много учуден, ако епископът е написал дубликат.

Писмото на лейди Данбъри се изплъзна от пръстите на Елизабет и бавно падна на леглото.

— Наистина ли? — прошепна тя. — Кога?

Джеймс притисна ръката ѝ до устните си.

— Когато бях в Лондон, за да разследвам измисленото изнудване на леля ми.

— Ти искаш да се ожениш за мен?... — Тя затаи дъх. Думите ѝ по-скоро бяха като потвърждение, отколкото като въпрос, но прозвучаха така, сякаш тя още не можеше да повярва.

Джеймс се усмихна, явно се забавляваше.

— За последните няколко дни те питах само около дузина пъти.

Елизабет наклони глава, сякаш се пробуждаше от сън.

— Ако ме попиташи още веднъж — дяволито каза тя, — може би ще ти дам друг отговор.

— Така ли?

Тя кимна.

— Напълно е възможно.

Той плъзна пръста си по врата ѝ и кръвта му закипя, когато видя, че допира му я кара да потръпва.

— И какво те накара да размислиш? — промърмори той.

— Човек би си помислил — тя се задъха, когато палецът му се премести по-надолу, — че се боя да не бъда компрометирана, но ако ти действително искаш да научиш истината...

Той се наклони към нея с хищна усмивка:

— Разбира се, че искам истината!

Елизабет му позволи да намали разстоянието между тях, преди да каже:

— Заради книгата е.

Той застина:

— Книгата?

— „Как да се омъжиш за маркиз“. — Тя вирна брадичка. — Мисля, че трябва да напиша преработено издание.

Джеймс пребледня.

— Шегуваш ли се?

Елизабет се усмихна и се завъртя под него.

— Така ли мислиш?

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

Тя се плъзна по-навътре в леглото.

— Веднага си признай, че се шегуваш! — изръмжа Джеймс. —

Ще те накарам да си го признаеш.

Елизабет се протегна и уви ръцете си около него, като дори не забеляза, как стените се разтрепериха от оглушителна гръмотевица.

— Направи го!...

И той го направи.

ЕПИЛОГ

Бележка от автора.

Историците, занимаващи се с изучаването на правилата за поведение в деветнадесети век, са на мнение, че бележките, написани в полето на това уникатно произведение, принадлежат на маркиза на Ривърдейл.

Откъс от „Как да се омъжиш за маркиз“, второ издание, автор — маркиза Ривърдейл, 1818 г., брой на екземплярите: един.

„Раздел «Първи»

Никога не си набелязвайте джентълмен, без да сте убедени в неговата самоличност. Всяка една разумна жена трябва да знае, че мъжете са измамни.“

— Мили боже, Лизи, още ли си ми простила за това?

„Раздел «Пети»

Съществува мнение, че не бива да разговаряте с един и същ джентълмен повече от пет минути. Авторът категорично не е съгласен с това твърдение. Ако чувствате, че той е подходящ кандидат за брак, вие сте длъжна да го опознаете, преди да се обвържете. С други думи половинчасов разговор може да ви спаси от грешка за цял живот.“

— Нямам никакви възражения по въпроса.

„Раздел «Осми»

Независимо от това, колко сте привързана към семейството си, най-добре е ухажването да се осъществи без участието на роднини.“

— Да, но не бива да забравяме ловната хижа...

„Раздел «Тринадесети»

Всяка жена е длъжна да знае как да се защити от нежелано внимание. Този автор препоръчва бокса. Някои хора може би намират подобен спорт за твърде неподходящ за една нежна млада дама, но трябва да сте готова да защитите собствената си репутация. Вашият маркиз няма винаги да ви е под ръка и ще има моменти, в които ще се наложи да се защитавате.“

— Аз винаги ще те защитавам!

„Раздел «Четиринадесети»

Ако гореспоменатите знаци на внимание са ви приятни, авторът се затруднява да ви предложи съвет, който може да бъде отпечатан свободно в тази книга.“

— Да се срещнем в спалнята и аз ще ти дам всички необходими съвети...

„Раздел «Двадесети» (единственият, който си струва да се помни)

Най-важно от всичко е да бъдете върна на сърцето си. Когато се омъжвате, без значение за маркиз или за управител (или и двете), това ще бъде за цял живот. Трябва да следвате сърцето си и никога да не забравяте, че любовта е най-ценният дар. Парите и социалното положение са нищожни заместители на една топла и нежна

прегръдка. И едва ли има нещо на света, което е по-прекрасно от радостта да обичаш и да знаеш, че те обичат.“

— Обичам те, Елизабет. И ще те обичам до последния си дъх, и цяла вечност след това.

Издание:

Автор: Джулия Куин

Заглавие: Как да се омъжиш за маркиз

Преводач: Illusion

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6070>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.